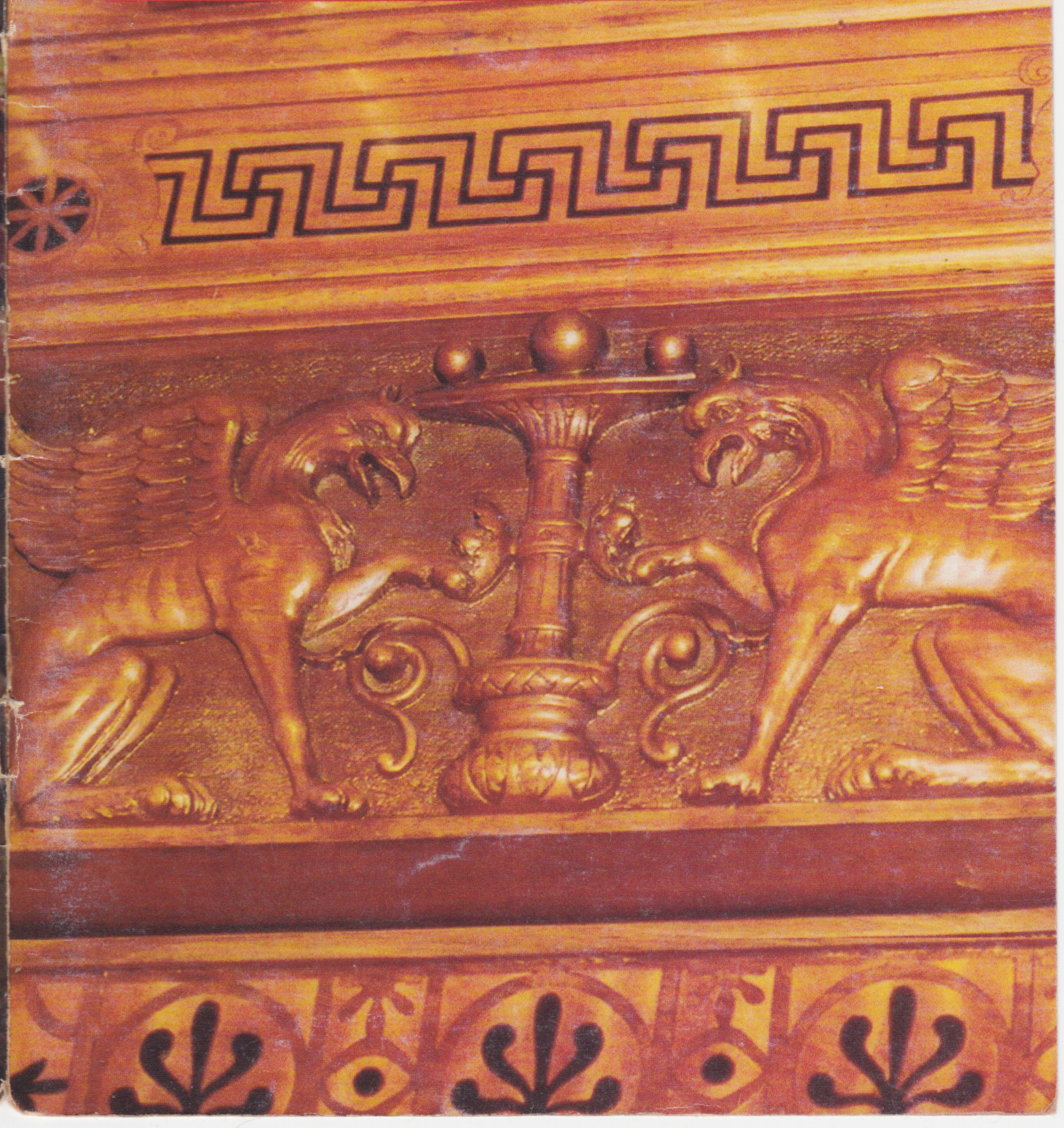
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Νοέμβριος 2004 Α.Τ. 119

3 ευρώ

ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Η Ελλάδα στους Έλληνες

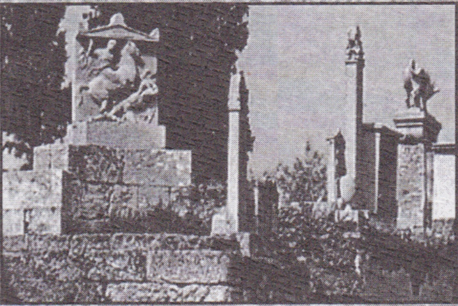

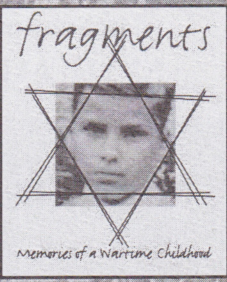
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

www.xrushaugh.org

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Νοέμβριος -Δεκέμβριος 2004
αριθμός τεύχους 119

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Σολωμού 74 Αθήνα, 2ος όρ.
τηλ. 6979268469 www.xrushaugh.org info@xrushaugh.org
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Αλεξίου, Ι. Βουλδής, Θ. Γεωργίου, Μ. Γεωργιλάς, Γ. Δημητρούλιας, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Μ. Ιωάννου, Ε. Καλομοίρη, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς, Κώστας Χ.

Ο Τζώρτζ Μπους, η επανεκλογή του και ο... ευλογημένος Αρμαγεδδών των "αναγεννημένων Χριστιανών"

**άρθρο του
Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού
Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ**

"Είναι πιθανόν μια όψιμη θρησκεία της Δύσης να είναι σε φάση σχηματισμού - είτε υπό την αμφίεση του Χριστιανισμού, είτε όχι, κανείς δεν ξέρει - αλλά όπως και να 'χει, η θρησκευτική "αναγέννηση", που διαδέχεται τον ορθολογισμό ως μια παγκόσμια φιλοσοφία, όντως έχει ξεχωριστές πιθανότητες για την ανάδυση νέων θρησκειών."

"Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ", ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ 1933

Πολλοί ήσαν αυτοί που πίστευαν ότι με τα πρώτα φέρετρα, που θα έφθαναν στις Ηνωμένες Πολιτείες αμέσως μετά η εξουσία του Μπους θα εκλονίζετο, διαδηλώσεις θα ξεσπούσαν και η Ουάσιγκτον θα αναγκαζόταν πολύ γρήγορα σε μία αναδίπλωση. Έκαναν λάθος και το πόσο μεγάλο ήταν το λάθος τους εφάνη προ ημερών με την θριαμβευτική επανεκλογή του Τζωρτζ Μπους στην προεδρία με τις ψήφους, όπως δείχνουν όλες οι δημοσκοπήσεις και οι στατιστικές, των φανατικών θρησκευομένων, κυρίως Ευαγγελιστών, Βαπτιστών και γενικά διαμαρτυρομένων.

Το Σάββατο 13 Νοεμβρίου 2004 ο εκπρόσωπος τύπου των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων είχε δηλώσει ότι η Φαλούτζα βρίσκεται στα χέρια τους. Ήδη την στιγμή που γράφονται αυτές εδώ οι γραμμές έχουν περάσει δύο εβδομάδες και οι μάχες στην Φαλούτζα συνεχίζονται, ενώ ανάλογες μάχες έχουν ξεσπάσει στην Βασόρα. Κανένα πρόβλημα όμως ούτε από τους μεν, ούτε από τους δε. Σε δελτίο ειδήσεων τηλεοπτικού σταθμού αμερικανός αξιωματικός των πεζοναυτών δήλωσε πολύ σοβαρά ότι εκεί στην Φαλούτζα βρίσκεται ο σατανάς και αυτόν πολεμούν. Το ίδιο ακριβώς πιστεύουν και οι μουτζαχεντίν, που πολεμούν κατά των αμερικανών. Οι ορθολογιστές αδυνατούν να αντιληφθούν τι συμβαίνει και τα απομεινάρια του μαρξισμού προσπαθούν να δώσουν εξηγήσεις, που δεν στέκουν απέναντι σε καμμία λογική, που υπάρχουν μόνον στον φανταστικό κόσμο των ιδεολογημάτων τους. **Αυτό που δεν έχουν καταλάβει απα-**

ντες είναι ότι την Ιστορία γράφουν ΟΙ ΦΑΝΑΤΙΚΟΙ! Και ένας τέτοιος πόλεμος διεξάγεται σήμερα στο Ιράκ, αύριο στο Ιράν και ίσως και στην Σαουδική Αραβία...

Έλεγαν σχετικά με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ότι ο Τσώρτσιλ είχε πει ότι θα πολεμήσει μέχρι του τελευταίου Νεοζηλανδού! Αυτό γιατί η πονηρά Αγγλία τόσο στον Α' όσο και στον Β' Π.Π. χρησιμοποιούσε στρατεύματα από τις αποικίες της για τις δύσκολες και πολύνεκρες μάχες. Κάτι ανάλογο συμβαίνει σήμερα και με τις μάχες που δίνει ο αμερικανικός στρατός στο Ιράκ. Δεκάδες χιλιάδες από αυτούς που πολεμούν δεν είναι καν αμερικανοί πολίτες, αλλά Πορτορικάνοι ή και εξαθλιωμένοι μαύροι, που έχουν στρατολογήσει από τα γκέτο υποσχόμενοι πλούσια ανταλλάγματα. Και τέτοιοι υπάρχουν πολλοί και δεν θα τελειώσουν εύκολα. Αυτοί όμως που έχουν αποφασίσει και κάνουν τον πόλεμο αυτό είναι οι πουριτανοί, που είναι φανατικά θρησκόληπτοι και όπως τους είχε αποκαλέσει ένας συγγραφέας του μεσοπολέμου στην αντίληψή τους δεν είναι τίποτε άλλο, παρά εβραίοι που τρώνε χοιρινό...

Είναι γεγονός ότι στις τελευταίες εκλογές στις ΗΠΑ οι εβραίοι δεν υποστήριξαν τον Τζωρτζ Μπους, αλλά τον Κέρι. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτε για τους "αναγεννημένους χριστιανούς", που αποτελούν την άρχουσα τάξη σήμερα στις ΗΠΑ. Δεν σημαίνει τίποτε γιατί πιστεύουν με φανατισμό ότι το Ισραήλ είναι ευλογημένο από τον ίδιο τον Θεό και πιστεύουν επίσης ότι πρέπει να ανοικοδομηθεί ο τρίτος ναός του Σολομώντος γιατί μόνον τότε θα έλθει ο Αρμαγεδδών, η συντέλεια του κόσμου, και θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και ο Μπους υποστηρίζει με φανατισμό την πολιτική του Αριέλ Σαρόν!

Σε αυτόν τον πόλεμο των φανατικών τι θέση έχει η Ευρώπη; Για όσους δεν το έχουν καταλάβει: Ευρώπη δεν υπάρχει, υπάρχουν μόνον οι έμποροι των Βρυξελών, που παζαρεύουν στο 50% το χρέος του Ιράκ και αν τους πετάξουν οι αμερικανοί κανένα ξεροκόμματο από τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής θα πούνε και ευχαριστώ. Η Ινδία παραμένει ένας σιωπηλός γίγαντας, αυτάρκης μέσα στον κόσμο της, που δεν πρόκειται να εμπλακεί στην όλη υπόθεση και που δεν την ενδιαφέρουν και πολύ οι οικονομικές εξελίξεις. Η Κίνα αποτελεί ένα μεγάλο μυστήριο και ίσως στα επόμενα χρόνια να γίνει η πρώτη δύναμη στον κόσμο. Γι' αυτό και φροντίζουν αυτοί που κρατούν στα χέρια τους το παγκόσμιο χρήμα να διεισδύσουν όσο μπορούν περισσότερο οικονομικά σε αυτήν.

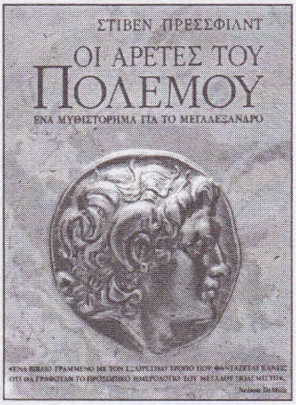
Η μόνη δύναμη που μπορεί να παίξει έναν ανατρεπτικό ρόλο στις εξελίξεις είναι η Ρωσσία. Η Ρωσσία, που έχει τα όπλα, αλλά δεν έχει την Πίστη, δεν διαθέτει φανατικούς για να διεκδικήσει σήμερα το μερίδιό της στην παγκόσμιο Ιστορία. Στα 1918 ο Όσβαλντ Σπένγκλερ στην "Παρακμή της Δύσεως" έγραφε ότι ο μπολσεβικισμός θα καταρρεύσει στην Ρωσσία γιατί η ψυχή της Ρωσσίας ανήκει στον Ντοστογιέφσκι.

Ο μπολσεβικισμός κατέρρευσε, όμως ακόμη δεν γιγαντώθηκε η ΠΙΣΤΗ μέσα στην Ρωσσία για να καταστεί κινητήριος μοχλός της Ιστορίας. Ανάμεσα σε όλα αυτά και η Ελλάς. Θλιβερός ουραγός που δεν αναζητεί συμμάχους, αλλά προστάτες... και που είναι βέβαιον ότι με την παρούσα εξέλιξη των πραγμάτων θα βγει οπωσδήποτε ζημιωμένη.

ειδήσεις σχόλια

Απάντηση από τον συγγραφέα Στίβεν Πρέσφιλντ στους αισχρούς υπαινιγμούς του Χόλυγουντ για τον Μέγα Αλέξανδρο

Ήδη προβάλλεται στις κινηματογραφικές αίθουσες των ΗΠΑ η ταινία για τον Μέγα Αλέξανδρο του Όλιβερ Στόουν, που περιέχει αισχρούς υπαινιγμούς για τις σχέσεις τους με τον αδελφικό του φίλο Ηφαιστίωνα. Στην Ελλάδα κυκλοφόρησε προ ημερών το νέο βιβλίο του γνωστού συγγραφέα Στίβεν Πρέσφιλντ, που είναι αφιερωμένο στον μεγάλο Μακεδόνα στρατηλάτη και μέσα από τις σελίδες του δίνεται η απάντηση για τους αισχρούς υπαινιγμούς του Χόλιγουντ. Να τι γράφει ο Πρέσφιλντ με τον Μέγα Αλέξανδρο να λέγει για τη σχέση του με τον Ηφαιστίωνα:

"*Στα δώδεκα ήμασταν αχώριστοι. Και επιτρέψτε μου να το θέσω απλά, για εκείνους με τα διεφθαρμένα μυαλά: η αγάπη των νέων είναι συνδεδεμένη με τα όνειρά τους. Μοιράζονται μυστικά, προσδοκίες, όχι μόνο για δόξα αλλά και για την αγνότητα της αρετής (...) Η αγάπη αυτή δεν διαφέρει από των κοριτσιών. Έχει το σωματικό στοιχείο, αλλά στις ευγενικές ψυχές αντικαθίσταται από την πλατωνική αγάπη. Όπως ο Θησεύς και ο Πειρίθους, ο Ηρακλής και ο Ιόλαος, όπως ο Αχιλλέας και ο Πάτροκλος, οι νέοι επιθυμούν να βρουν παρθένες ο ένας για τον άλλο*".

Βρέθηκε στην Αλεξάνδρεια σπάνια χρυσή πινακίδα του 3ου π.Χ αιώνος

Μία σπάνια χρυσή πινακίδα του 3ου π.Χ. αιώνα, που φέρει ελληνική επιγραφή, ανακαλύφθηκε βορείως του ναού του Ηρακλείου, περίπου 6 χλμ από τις ακτές της Αλεξάνδρειας της Αιγύπτου. Η χρυσή πινακίδα, διαστάσεων 5Χ10 εκ., είναι ελάχιστα διαβρωμένη και φέρει χαραγμένη μια αφιέρωση στον Πτολεμαίο Γ' και τη σύζυγό του Βερενίκη, μαζί με το όνομα της πόλης. Οι ειδικοί επιστήμονες εκτιμούν ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικά σημαντικό εύρημα, καθώς αποδεικνύει πως η αιγυπτιακή πόλη Θωνίς ταυτίζεται με το αρχαίο Ηράκλειον και διότι είναι το δεύτερο παράδειγμα χρυσού ελάσματος που εντοπίζεται στην περιοχή του Αμπουκίρ. Μάλιστα σημειώνουν ότι το συγκεκριμένο εύρημα έρχεται να επιβεβαιώσει τους επιστήμονες που υποστηρίζουν ότι έξω από την πόλη της Αλεξάνδρειας βρίσκεται βυθισμένη η αρχαία πόλη Ηράκλειον, το σημαντικότερο λιμάνι της Αιγύπτου έως την ίδρυση της Αλεξάνδρειας το 331 π.Χ. και ο τόπος όπου, σύμφωνα με τον μύθο, κατέφυγε η Ωραία Ελένη με τον Πάρι.

Πως κακοποιούν το αρχαίο Ελληνικό πνεύμα: "πειραματική" εκδοχή της "Μήδειας"

Την "πειραματική" εκδοχή της "Μήδειας" του Ευρυπίδη, σε μετάφραση του Γιώργου Χειμωνά και σκηνοθεσία της Κατερίνας Παλιού, ανέβασε το θέατρο "Αρκαδία" από τις 18 - 20 Οκτωβρίου, στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών στο πλαίσιο των εκδηλώσεων των Δημητρίων. Ένας ψυχίατρος παρουσιάζει σε συνέδρους, εργασία δραματοθεραπείας με τροφίμους ψυχιατρικής κλινικής. Ως βοηθό έχει την προϊσταμένη, η οποία κατά την εξέλιξη του έργου εμφανίζει, επίσης, τα συμπτώματα ασθενούς. Κατά τη διάρκεια, όμως, της παρουσίασης ο γιατρός χάνει τον επιστημονικό έλεγχο και ταυτίζεται με ήρωες του ψυχοδράματος. Χρειάζεται να προσθέσουμε εμείς τίποτε; Κατάντησαν την αρχαία Ελληνική τραγωδία ένα ψυχιατρείο!

ειδήσεις σχόλια

Οι γύφτοι και η Αρχαία Ελλάς: Οδύσσεια του Ομήρου σε... φλαμένκο!

Διαβάστε το παρακάτω δελτίο τύπου για να αντιληφθείτε πόσο βάρβαρα κακοποιούν το Αρχαίο Ελληνικό πνεύμα κάποιοι δήθεν πρωτοπόροι:

"Η Οδύσσεια του Ομήρου θα ζωντανέψει μέσα από το φλαμένκο, το δημοφιλή ισπανικό χορό του πάθους, σε δύο παραστάσεις με τίτλο "Πηνελόπη" στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης στις 22 και 23 Νοεμβρίου 2004, ώρα 21.00. Το Ισπανικό Μπαλέτο της Μούρθια, υπό τη διεύθυνση των Carmen και Matilde Rubio παρουσιάζει μια προσαρμογή του έργου, η οποία επικεντρώνεται στον χρόνο που κυλά στο παλάτι της Ιθάκης, κατά τη διάρκεια της απουσίας του Οδυσσέα, στα γεγονότα που συνέβησαν με την επιστροφή του και στη σύγκρουση με τη γυναίκα του, την Πηνελόπη.

Ο πόνος, ο καημός και η θλίψη της Πηνελόπης - συναισθήματα που η τέχνη του φλαμένκο εκφράζει με μοναδικό τρόπο - ενέπνευσαν τους συντελεστές του ισπανικού μπαλέτου. Το φλαμένκο θεωρείται μια ολοκληρωμένη μορφή έκφρασης συναισθημάτων, γεννημένη στην Ανδαλουσία, την περιοχή όπου εγκαταστάθηκαν ύστερα από περιπλάνηση αιώνων οι τσιγγάνοι, γύρω στα 1400 μ.Χ..."

Τι σχέση αλήθεια μπορεί να έχει ο Όμηρος με το φλαμένκο των γύφτων; Αυτό μόνο το αρρωστημένο μυαλό των δήθεν δημιουργών της μοντέρνας τέχνης το γνωρίζει...

Η βουλγαρική προπαγάνδα για την Θράκη

Δεν είναι μόνον οι Σκοπιανοί που θέλουν την αρχαία Μακεδονία και τον Μέγα Αλέξανδρο δικό τους. Είναι και οι Βούλγαροι που θέλουν δική τους την ιστορική παράδοση της Θράκης!

"Οι Θράκες - Το χρυσό βασίλειο του Ορφέα" είναι ο τίτλος της έκθεσης που φιλοξενείται στο μουσείο τέχνης της Βόννης, ένα από τα πιο όμορφα και εντυπωσιακά σε μέγεθος στη Γερμανία. Η έκθεση διαρκεί μέχρι τις 28 Νοεμβρίου. Οι Θράκες είναι ένας από τους αρχαιότερους και πολυπληθέστερους Ευρωπαϊκούς λαούς. Ευρήματα που πιστοποιούν τον πολιτισμό τους βρίσκουμε από την νεολιθική εποχή από το 7000 π.Χ. μέχρι τον 2ο αιώνα μ.Χ. Στον κατάλογο της εκθέσεως διαβάζουμε ότι οι Θράκες είναι ένας 'άδικα ξεχασμένος λαός'. Πώς ακριβώς εννοείται στην έκθεση μας εξηγεί ο επιμελητής της Κάι Χάιμερ:

"Αυτό οφείλεται κατ' αρχήν στο γεγονός ότι οι Θράκες ήταν ένας λαός που δεν είχε δική του γραφή και φυσικά το 'ξεχασμένος' είναι λίγο υπερβολικό. Αυτά που ξέρουμε για τους Θράκες είναι πάντα λίγο 'χρωματισμένα' από την οπτική γωνία των άλλων και κυρίως των Ελλήνων."

Και μόνο η έκφραση "των άλλων" δείχνει την πρόθεση της εκθέσεως. Την πρόθεσή τους να αμφισβητήσουν την ιστορία, που είναι ότι οι Θράκες ήταν ένα γνήσιο Ελληνικό φύλλο.

Ένας εβραίος καθηγητής πίσω από την βουλγαρική έκθεση για την Θράκη...

Συνεχίζει δε ο επιμελητής της εκθέσεως, που έγινε στην Γερμανία και που είναι εβραίος στην καταγωγή: *"Αυτό έχει σίγουρα να κάνει γιατί είναι μια έκθεση, η οποία στήθηκε από Βούλγαρους ιστορικούς που ασχολούνται με τους Θράκες. Το ίδιο πρόβλημα έχουμε και με την Ρουμανία, γιατί και εκεί έζησαν Θράκες. Και η συνεργασία μεταξύ της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας είναι πολύ περιορισμένη. Προφανώς αυτό έχει να κάνει πως ότι ξέρουμε για τους Θράκες περνάει μέσα από τις διαφορικές εθνικές κουλτούρες, οι θεσμοί των οποίων πολύ λίγο συνεργάζονται μεταξύ τους και αυτό το βρίσκω πολύ λυπηρό".*

Ρουμάνοι και Βούλγαροι λοιπόν, διεκδικούν την Θράκη. Και εμείς σαν κράτος, σαν Πανεπιστήμια κοιμόμαστε, όπως κοιμόμασταν και όταν οι Σλάβοι των Σκοπίων για δεκαετίες ολόκληρες έκαναν προπαγάνδα ότι είναι οι απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ειδήσεις σχόλια

Η Ατλαντίδα βρισκόταν στην Κύπρο σύμφωνα με ανακοίνωση αμερικάνου καθηγητού

Ο Αμερικανός επιστήμονας και ερευνητής Ρόμπερτ Σάρμαστ ανακοίνωσε πως, είναι βέβαιος ότι έχει εντοπίσει ίχνη της χαμένης Ατλαντίδας, στη θαλάσσια περιοχή Κύπρου και Συρίας. Σε συνέντευξη τύπου που έδωσε στη Λεμεσό, ο κ. Σάρμαστ ανέφερε ότι έχει εντοπίσει στο βυθό της συγκεκριμένης περιοχής 60 σημεία τα οποία αναφέρονται στον Πλάτωνα -μάλιστα είπε ότι "η περιγραφή του Πλάτωνα για την ακρόπολη της Ατλαντίδας ταιριάζει απόλυτα με τα ευρήματά του"- και εξήγγειλε ότι θα ξεκινήσει και δεύτερη αποστολή για συλλογή αποδεικτικών στοιχείων. Σύμφωνα με όσα ανακοίνωσε, ήδη έχουν καταγραφεί τάφροι, επιβλητικά τείχη, κοίτες ποταμών καθώς και λόφος που ταυτίζεται με την ακρόπολη της Ατλαντίδας.

Συνεχίζεται η λεηλασία της πολιτιστικής κληρονομιάς της Βόρειας Κύπρου

Συνεχίζονται συστηματικά και ανεμπόδιστα οι παράνομες ανασκαφές στην κατεχόμενη Κύπρο, παραβιάζοντας, ταυτόχρονα, κάθε διεθνή επιστημονική δεοντολογία και πρακτική και τη Συμφωνία της Χάγης για τη διεξαγωγή αρχαιολογικών ανασκαφών σε κατεχόμενες χώρες.
Αυτό προκύπτει και από την ανακοίνωση της Επιτροπής για την Προστασία της Πολιτιστικής Κληρονομιάς της Κύπρου, η οποία παρουσίασε νέα στοιχεία για την πολιτισμική λεηλασία της Β. Κύπρου, μετά την ενημέρωση που είχε από τον διαπρεπή Κύπριο αρχαιολόγο, καθηγητή Β. Καραγιώργη. Από την ενημέρωση ξεχωρίζει η περίπτωση της Μονής του Αγ. Παντελεήμονα στη Μύρτου, η οποία κινδυνεύει από ολοσχερή κατάρρευση, ενώ, για πολλοστή φορά, ο καθηγητής Ozgunel του Πανεπιστημίου της Αγκυρας συνέχισε τις παράνομες ανασκαφές του στη Σαλαμίνα της Κύπρου.

Δημήτριος Καλαοποθάκης: Ένας μεγάλος και γι' αυτό λησμονημένος Έλληνας

Ένας μεγάλος Έλληνας υπήρξε ο Δημήτριος Καλαποθάκης, που γεννήθηκε στην Μάνη το 1862. Κανένας όμως δεν τον θυμήθηκε με αφορμή τα εκατό χρόνια από τον Μακεδονικό αγώνα παρ' όλο το γεγονός ότι υπήρξε ο ιδρυτής του Μακεδονικού κομιτάτου, η ψυχή του Μακεδονικού αγώνος. Μέλος της Εθνικής Εταιρείας και σπουδαίος πνευματικός άνθρωπος. Ανάμεσα στα θεατρικά του έργα, που κανένας σήμερα δεν θυμάται και τα παρακάτω: Ρήγας Φεραίος, Νικηφόρος Φωκάς, Η άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Γνωρίζει κανείς σήμερα για όλα αυτά; Όχι βέβαια. Είναι θαμμένα στην λήθη. Γιατί ο πατριωτισμός και ο εθνικισμός πρέπει σε αυτήν την χώρα να εξοντωθούν.

Δημοσθένης Κούρτοβικ: "Greek feta and Macedonian salad"

Στην εφημερίδα τα "ΝΕΑ" του Σαββάτου 20 Νοεμβρίου 2004 και ενώ είναι πρόσφατο το θέμα της αναγνωρίσεως των Σκοπίων ως Μακεδονίας από τις ΗΠΑ, ο Δημοσθένης Κούρτοβικ έγραψε άρθρο στο οποίο τονίζει ότι έχουν δικαίωμα οι Σκοπιανοί να χρησιμοποιούν το όνομα Μακεδονία. Ακόμη στο ίδιο κείμενο διαχωρίζει τους Έλληνες από τους... Βλάχους! Διαβάστε το παρακάτω απόσπασμα για να καταλάβετε:

ειδήσεις σχόλια

"ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΥΡΤΟΒΙΚ: Greek feta, Macedonian salad: Οι κάτοικοι της FYROM έχουν δικαίωμα όσο κι εμείς να χρησιμοποιούν τον όρο "Μακεδονία". Η μονοπώλησή του από αυτούς συνιστά πράγματι αδικία... Επί δύο χιλιετίες η Μακεδονία ήταν ένας γεωγραφικός και όχι εθνολογικός όρος, που κάλυπτε μια περιοχή πολύ ευρύτερη από τη σημερινή ελληνική Μακεδονία. Σ' αυτή την περιοχή ήταν εγκατεστημένες διάφορες εθνότητες: Έλληνες, Σλάβοι, Βλάχοι, Αλβανοί, αργότερα επίσης Τσιγγάνοι, Εβραίοι, Οθωμανοί. Όλοι αυτοί ήταν Μακεδόνες, αφού είχαν γεννηθεί και ζούσαν στη Μακεδονία..."

Όταν αυτά γράφονται στην εφημερίδα που είναι πρώτη σε κυκλοφορία στην Ελλάδα και κανείς δεν αντιδρά, ας μη παραπονούμεθα για τα όσα κάνουν οι ξένοι εις βάρος μας.

Για όσους δεν το γνωρίζουν: Στα Σκόπια ζουν και Έλληνες!

Για όσους δεν το γνωρίζουν, εκτός από τον συμπαγή Ελληνικό πληθυσμό που ζει στην Βόρειο Ήπειρο εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες ζουν σε Σκόπια και Βουλγαρία. Το Ελληνικό κράτος όμως δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς. Από εφημερίδα της Βορείου Ελλάδος και το παρακάτω, που είναι μέρος συνεντεύξεως του αντιπροέδρου του συλλόγου Σαρακατσάνων που ζουν στα Σκόπια:

"Νοιώθουμε άσχημα με το όνομα και την θέση των ΗΠΑ. Εμείς δεν πανηγυρίζουμε όπως κάνουν οι Σκοπιανοί συμπολίτες μας, αφού η πατρίδα μας πληγώθηκε..."

Ξεκινάμε από τον σύλλογο τα πρώτα μαθήματα ελληνικών για να έχουν και τα παιδιά μας επαφή με την γλώσσα.

"Χελιδόνι" είναι το όνομα του συλλόγου Σαρακατσάνων που αριθμεί 500 μέλη και θέλει να αναπτύξει δεσμούς με την μητέρα πατρίδα. Ο αντιπρόεδρος του συλλόγου Σαρακατσάνων "Χελιδόνι" των Σκοπίων βρίσκεται σήμερα στην Κομοτηνή και έχει επαφή με τον σύλλογο Σαρακατσάνων και τον επίτιμο πρόεδρό του Βασίλη Σερμπέζη. Πρόκειται για τον Γιάννη Καλλό, ένα άνθρωπο που ζει στα Σκόπια και συγκεκριμένα στην πόλη Ντιπ, που βρίσκεται στην περιοχή της Δοϊράνης, όπου κάνει μια φιλότιμη προσπάθεια να συσπειρώσει τους Σαρακατσάνους στην καταγωγή Έλληνες που υπάρχουν και να τους επανασυνδέσει με τις ρίζες τους. Ο ίδιος μιλά άψογα ελληνικά και φαίνεται από τα μάτια του η φλόγα για να πετύχει η προσπάθεια που τώρα ξεκίνησε. Τον συναντήσαμε και μιλήσαμε μαζί του, ενώ μας προσκάλεσε να γνωρίσουμε τον τόπο που ζουν και δραστηριοποιούνται οι Σαρακατσάνοι των Σκοπίων.

Κύριε Καλλέ, το ενδιαφέρον όλης της ελληνικής κοινή γνώμης στρέφεται στην χώρα από την οποία ήρθατε τα Σκόπια, μια και έχουμε την αναγνώριση της με το όνομα Μακεδονία, από τις ΗΠΑ. Πείτε μας υπάρχουν πολλοί Σαρακατσάνοι στα Σκόπια;

-Είναι φυσικό αυτό και το ξέρουμε. Θα ήθελα πρώτα να πω λίγα λόγια για τον σύλλογο. Αυτός ο σύλλογος έγινε εδώ και δύο χρόνια, παρ' όλα αυτά ετοιμάζονταν να γίνει εδώ 6-7 χρόνια πριν, αλλά υπήρχαν εμπόδια. Παλαιότερα ήταν ο κομμουνισμός υπήρχε σκληρότητα, εμείς ήμασταν σκορπισμένοι και έτσι θέλαμε λιγάκι χρόνο για να ξεκινήσει αυτό το πράγμα. Ο σύλλογος ιδρύθηκε με βοήθεια και τον πανελληνίου Συλλόγου Σαρακατσάνων και του συλλόγου του Κορδελιού Θεσσαλονίκης "Σταυραετός" και τους φίλους που ήθελαν να βοηθήσουν την κατάστασή μας, ειδικά στην Παιδεία, όπου έχουμε παιδιά τα οποία δεν ξέρουν την γλώσσα και τα ελληνικά γράμματα και θέλουμε να δώσουμε πιο πολύ σημασία σ' αυτόν τον τομέα για να μην χάσουμε τα παιδιά μας, μην χάσουν τις σχέσεις τους με την πατρίδα τους. Όπως το '48 παίρνοντας τα πρόβατα των Σαρακατσάνων, αναγκάστηκαν να μπουν στις πόλεις και να ακολουθήσουν μια άλλη ζωή. Από εκεί και πέρα το ελληνικό κράτος δεν έδωσε σημασία σε μας σαν Σαρακατσάνους και μείναμε εκεί που μείναμε και τότε, οι περισσότεροι από εμάς. Γι' αυτό είναι πολύ καλή η πρόσκληση γιατί έχουμε τώρα στην πατρίδα και το συνέδριο που γίνεται πάρα πολλά να πούμε και θα θέλαμε την βοήθειά σας."

Η χώρα που προσέφερε τους περισσότερους εθελοντές στην Επανάσταση του '21 ήταν η Γερμανία

Η χώρα που πρόσφερε τους περισσότερους εθελοντές στην επανάσταση του 21 ήταν η Γερμανία. Κι όμως αν και οι μεγάλοι Γερμανοί φιλέλληνες είναι γνωστοί παραμένει άγνωστη η πραγματική διάσταση της προσφοράς τους όπως π.χ. η περίπτωση του διάσημου φιλέλληνα Βαυαρού Φρίντριχ Τίερς καθηγητή της κλασσικής φιλολογίας στο Μόναχο. Ο Φρίντριχ Τίερς δεν ήταν απλά ένθερμος υποστηρικτής της Ελλάδας, αλλά ιδεολόγος. Γι' αυτό εκπόνησε συγκεκριμένο σχέδιο δράσης με στόχο την αποστολή Γερμανών εθελοντών και συνεργάστηκε για την υλοποίησή του με Έλληνες της Βαυαρίας.

Κάτι που σύμφωνα με τον Χάινριχ Σόλερ καθηγητή Δημοσίου Δικαίου και Πολιτικής Επιστήμης κάνει τον Φρίντριχ Τιερς πρωτοπόρο:

"Ήδη το 1812-13 δέκα χρόνια πριν την ελληνική επανάσταση, ο Τίερς έγραφε σε άρθρα του ότι η "Ελλάδα ανήκει στην Ευρώπη και πρέπει να επιστρέψει σ' αυτήν".

Στην παλιά γερμανική πόλη Άλτντορφ κοντά στη Νυρεμβέργη, όπου για τέσσερις συνεχείς αιώνες (15ος-19ος αι.) το πανεπιστήμιό της διέθετε έδρα αρχαίων ελληνικών, τίμησαν το 1669 τους πεσόντες συμπατριώτες τους στην άλωση του Ηρακλείου της Κρήτης από τους Τούρκους:

"Τότε έγινε στο Άλντορφ δημόσια απαγγελία εν είδει διακήρυξης από έναν φοιτητή. Το ποίημα αποτελούνταν από 400 στοίχους και είχε τίτλο 'Η Ελλάς κλαίουσα ικετεύει την βοήθεια της Ευρώπης, ιδιαίτερα των Γερμανών'. Εδώ εμφανίζονται για πρώτη φορά τα επιχειρήματα που χρησιμοποίησε δύο αιώνες αργότερα το φιλελληνικό κίνημα: πρώτον, η βοήθεια προς τους χριστιανούς αδελφούς, δεύτερον: η Ελλάδα πρόσφερε τόσα στην ανθρωπότητα και τον χριστιανισμό, ώστε οι Ευρωπαίοι οφείλουν να την απελευθερώσουν και τρίτον: ο φοβερός εχθρός της είναι τόσο κοντά που η Ευρώπη απειλείται. Επομένως εάν βοηθήσουν στην απελευθέρωση της Ελλάδας βοηθούν και τις πατρίδες τους. Φυσικά το ποίημα αυτό δεν είχε τότε καμία πρακτική απήχηση. Ήταν απλώς ένα μήνυμα." Ένα μήνυμα που το 1821 γίνεται επαναστατική πράξη και πολιτική διακήρυξη: το ποίημα ξανατυπώνεται, ενθουσιάζει, παρασύρει πολλούς Βαυαρούς εθελοντές να καταταγούν στη Γερμανική Λεγεώνα

Το αίνιγμα με το σύνδρομο του κόλπου "δεν θα λυθεί ποτέ"

Τα αίτια που προκάλεσαν τόσα προβλήματα υγείας στους βετεράνους που συμμετείχαν στον Πόλεμο του Κόλπου το 1991 δεν θα διαλευκανθούν ποτέ, υποστηρίζουν μέλη της αρμόδιας βρετανικής επιτροπής.

Τα πορίσματα της ανεξάρτητης ομάδας ειδικών αναμένεται να ανακοινωθούν επίσημα σε διάστημα μερικών εβδομάδων. Πάντως η αντίστοιχη έκθεση από τη Συμβουλευτική Επιτροπή Έρευνας στις ΗΠΑ, στοιχεία της οποίας διέρρευσαν στους New York Times, ενοχοποιεί άγνωστες χημικές ουσίες. Με δηλώσεις του στο BBC, ο διευθυντής της βρετανικής Μονάδας Έρευνας για τον Πόλεμο του Κόλπου, Σάιμον Ουέσλι, αναφέρει ότι η ομάδα του δεν κατανοεί τα αίτια των διαταραχών στους 6.000 στρατιώτες, όπως απώλεια μνήμης, διαταραχές της διάθεσης, κατάθλιψη, χρόνια κόπωσης και νυχτερινή εφίδρωση.

"Υπάρχουν πολλά που παραμένουν ασαφή και φοβάμαι και υποψιάζομαι ότι θα παραμείνουν για πάντα ασαφή [...] Είμαι απόλυτα σίγουρος ότι δεν υπάρχει ένα και μόνο αίτιο" σχολίασε.

Στους παράγοντες που έχουν ενοχοποιηθεί

κατά καιρούς για το "σύνδρομο" περιλαμβάνεται η χορήγηση πολλαπλών εμβολίων και φαρμάκων, η έκθεση σε παρασιτοκτόνα και νευροτοξικά αέρια, καθώς

και στο απεμπλουτισμένο ουράνιο που χρησιμοποιείται στα αντιαρματικά βλήματα.

Θρησκευτικός φανατισμός στις ΗΠΑ

Θεαματική η άνοδος της χριστιανικής μουσικής βιομηχανίας στις ΗΠΑ ένας από τους τραγουδιστές που εμφανίστηκε σε συγκεντρώσεις των Ρεπουμπλικανών ήταν ο πολύ δημοφιλής ερμηνευτής χριστιανικών τραγουδιών Μάικλ Σμιθ. Παρόλο που ο Σμιθ δεν είναι πολύ γνωστός έξω από τον κύκλο των οπαδών του, διαπρέπει ως καλλιτέχνης και παραγωγός στον ταχύτερα αναπτυσσόμενο τομέα της αμερικανικής μουσικής βιομηχανίας, τη Σύγχρονη Χριστιανική Μουσική.

Την τελευταία δεκαετία, τα άλμπουμ με χριστιανικά τραγούδια αυξάνουν τις πωλήσεις τους στην Αμερική κατά 15% κάθε χρόνο. Η χριστιανική μουσική έχει ξεπεράσει πλέον την κλασική και την τζαζ Σε κάθε δέκα άλμπουμ μουσικής κάντρι, αντιστοιχούν έξι άλμπουμ χριστιανικής μουσικής.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τους χριστιανικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, που είδαν την ακροαματικότητά τους να αυξάνεται κατά 32% μεταξύ του 1999 και του 2003. Δίσκοι που φέρουν το σήμα της Σύγχρονης Χριστιανικής Μουσικής μπορεί να περιλαμβάνουν μουσική σοφτ ροκ, γκόσπελ, ραπ ή χέβι μέταλ. "Η χριστιανική μουσική έχει τόσο πολλά είδη, ώστε μπορεί να φτάσει σε κάθε είδους άνθρωπο" λέει ο Ράνταλ Μπράντλεϊ, διευθυντής του Κέντρου Μελετών Χριστιανικής Μουσικής στο Πανεπιστήμιο Μπέιλορ του Τέξας. ακροαματικότητα. Εκτός από τους δίσκους, αύξηση των πωλήσεών τους παρουσιάζουν επίσης βιβλία και περιοδικά με χριστιανικά θέματα: η σχετική βιομηχανία έχει τζίρο 3 δισ. δολάρια το χρόνο. Αποφασιστικό ρόλο σε αυτό παίζει ο σταθμός Salem, που έχει μεγάλη απήχηση σε γυναίκες με υψηλά εισοδήματα.

Νέα πυρηνικά όπλα από την Ρωσία

Η Ρωσία διεξάγει έρευνες και προχωρεί σε πετυχημένες δοκιμές νέων πυρηνικών πυραυλικών συστημάτων. Είμαι σίγουρος ότι θα ενταχθούν στον εξοπλισμό μας μέσα στα επόμενα χρόνια και θα είναι ένα είδος το οποίο δεν έχουν οι άλλες πυρηνικές δυνάμεις, ούτε και θα το αποκτήσουν". Οι δηλώσεις του Ρώσου προέδρου, όπως δημοσιοποιήθηκαν από το ρωσικό πρακτορείο ειδήσεων Ιντερφάξ, έγιναν κατά τη συνάντηση που είχε χθες με την ηγεσία των ρωσικών ενόπλων δυνάμεων. Λεπτομέρειες για το θέμα δεν έγιναν γνωστές. Ανώτατος αξιωματούχος του ρωσικού υπουργείου Άμυνας φέρεται να έχει δηλώσει ότι η Ρωσία έχει αναπτύξει ένα όπλο το οποίο θα μπορούσε να αχρηστεύσει το προτεινόμενο αντιπυραυλικό σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών. Χωρίς να είναι βέβαιοι, ειδικοί αναλυτές μίλησαν τότε για "υπερηχητικό εκρηκτικό πύραυλο χαμηλής πτήσης" καθώς και για "βαλλιστικές εκρηκτικές κεφαλές με δυνατότητα ελιγμών".

ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΛΑΙΟΥΣΑ ΔΟΞΑ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ ΣΤΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑ ΙΕΡΑ ΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΓΗΣ

Αριστοτέλους Λύκειον

Έξω από τις πύλες του Διοχάρους, εκεί που ο Ιλισός συναντούσε τα τείχη του κλεινού άστεως, οι αρχαίοι Αθηναίοι είχαν από παλιά αφιερώσει έναν λιτό δωρικό ναό στον Απόλλωνα. Το Ιερό και όλος ο χώρος γύρω του είχαν ταυτιστεί με το τρίτο Γυμνάσιο της πόλεως, που στον θεό του φωτός όφειλε το όνομά του-Λύκειο. Χιλιάδες σκληρά νεανικά κορμιά υπέφεραν πάνω στο χώμα της παλαίστρας, δίπλα ακριβώς από την ειδυλλιακή όχθη που ο Σωκράτης ξεδίπλωσε ένα μεγάλο μέρος της σοφίας του αρχαίου κόσμου. Το 335 π.Χ., ο Αριστοτέλης ιδρύει την "Περιπατητική" σχολή, αφήνοντας έναν νέο φιλοσοφικό στίγμα στην πνευματική παραγωγή του Λυκείου. Η λειτουργία του οποίου θα ταυτιστεί με όλες τις μεγάλες στιγμές της ελληνικής αρχαιότητας και θα συνεχιστεί χωρίς διακοπή για οκτώ ολόκληρους αιώνες...

Περπατώ στο άλσος που συνδέει το Πολεμικό Μουσείο με το Ωδείο Αθηνών. Στην γωνία που συναντώνται οι οδοί Λυκείου και Ρηγίλλης, ξεχωρίζει ο χώρος της ανασκαφής με τα ερείπια ενός μυστήριου οικοδομικού συγκροτήματος. Από τα διάφορα κτίσματα έχουν απομείνει μόνο τα θεμέλια. Είναι οι βάσεις των στοών που περικλείουν το αίθριο σε μία έκταση 2,5 τουλάχιστον στρεμμάτων. Μία από τις στοές αυτές είναι ο "Περίπατος" του Αριστοτέλους. Στο κεντρικό σημείο της ανασκαφής δεσπόζει ένας μεγάλος επίπεδος στίβος που περικλείει την κεντρική αυλή του συγκροτήματος. Είναι η παλαίστρα του αρχαίου αθηναϊκού Λυκείου.

Ο χρόνος έχει εξαφανίσει τα τελευταία ίχνη φυσικής ομορφιάς του τοπίου. Η πολύχρωμη, γοητευτική εικόνα που μας χάρισαν οι Πλατωνικοί διάλογοι, κάνει ακόμη πιο έντονη την αίσθηση της σύγχρονης παρακμής. Τέτοιες ημέρες, κάθε φθινόπωρο, ο Λυκαβηττός κατεβάζει νερά που πλημμυρίζουν τον χώρο της ανασκαφής και διαβρώνουν ότι έχει αφήσει όρθιο ο χρόνος και η επιζήμια ανθρώπινη παρουσία. Ένας ξύλινος πίνακας αναγράφει περιεκτικά την ευαισθησία της σύγχρονης Ελλάδας: "προμελέτη... προϋπολογισμός... Δ' κοινοτικό πλαίσιο στήριξης". Στην πράξη, μία υποτυπώδης αποστραγγιστική κατασκευή και μερικά ετοιμόρροπα στέγαστρα βαλμένα πρόχειρα πάνω στα τελευταία όρθια κομμάτια ενός καταρρέοντος μνημείου. Ενός μνημείου που παρ' όλα αυτά, ακτινοβολεί ακόμη την λάμψη ενός ο-

λόκληρου κόσμου. **Χαρίζοντας λίγο απ' το φως του Λύκειου Απόλλωνα στην σκληρή και γκρίζα όψη της θορυβώδους πόλης, που κάποτε ήταν ελληνική και κάποτε οι κάτοικοί της, έλεγαν Αθήνα...**

Δημόσιον Σήμα

Ήταν αρχή των Αθηναίων να θάβουν τους νεκρούς τους έξω από τις πύλες των τειχών. Στα πλάγια των δρόμων που έφταναν στην πόλη βρίσκονταν εκατοντάδες τάφοι, που ήταν έτσι εύκολα διακριτοί στους ξένους και εύκολα προσιτοί στους κατοίκους της πόλης. Στην οδό που ξεκινούσε από το Δίπυλο και κατέληγε στην Ακαδημία θάβονταν δημοσία δαπάνη οι νεκροί των πολέμων και οι άριστοι του άστεως. Αυτή ήταν και η μεγαλύτερη λεωφόρος των Αθηνών, το "Δημόσιον Σήμα", που σε μήκος 1.500 μέτρων περιέκλειε εκατοντάδες ταφικά μνημεία. Οι επιτύμβιες στήλες τους με τα λιτά συγγράμματα, στραγγίζουν την σοφία μίας εποχής παλιάς και ξεχασμένης. Τότε που οι Έλληνες ζούσαν αληθινά και αντιμετώπιζαν με υπερηφάνεια και θλίψη το μεγάλο μυστήριο του θανάτου.

Περπατώ στους στενούς και άχρωμους δρόμους του Κεραμεικού. Στα όρια μιας γειτονιάς χαμένης και ξεχασμένης, στο κέντρο της Αθήνας, στον πυρήνα ενός μικρόκοσμου που σε τίποτα δεν θυμίζει Ελλάδα. Ανάμεσα σε μελαμψές φιγούρες και ακατανόητες φράσεις, πίσω από την παρακμή ενός ολόκληρου έθνους, αναδύεται ένα θαύμα. Ήταν οι αρχές του '97, όταν στο οίκημα της οδού Σαλαμίνος 35, ήρθαν στο φως τρεις μακρόστενες υπόγειες θήκες από πώρινους ογκόλιθους. Το μήκος τους άγγιζε τα 10 μέτρα και τα κεραμικά ευρήματα που τις συνόδευαν, ταυτίστηκαν χρονικά με τα πρώτα χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου. Ήταν οι θήκες με την τέφρα των νεκρών μαχητών της Ποτίδαιας, των Πλαταιών και των άλλων πεδίων, πέραν της αττικής γης.

Το πρώτο ανασκαφέν πολυανδρείο κατέδειξε στους συγχρόνους μας την θέση του περίφημου Δημοσίου σήματος των Αθηνών. Βαδίζω κατά μήκος της οδού Πλαταιών και ξέρω πως τα βήματά μου αγγίζουν το πιο μεγάλο μνημείο της αρχαίας αθηναϊκής δόξας και σοφίας. Τελικά μπορεί ένα χλωμό κενοτάφιο να κλείνει μέσα του την πολεμική αρετή ενός Μαραθώνα και την γεωμετρική σοφία ενός Παρθενώνα;

"Η ανασκαφή έδειξε και άλλα ορύγματα και άλλα μνημεία κάτω από όμορα ακίνητα, που κηρύχθηκαν απαλλοτριωτέα...". Δύο οικοδομικά τετράγωνα, μερικοί τόνοι τσιμέντο, αυτή είναι η σύγχρονη Ελλάδα που ήρθε και άφησε το βαρύ και ακατέργαστο σώμα της πάνω στις μεγάλες κληρονομιές της. Κατεδαφίσεις ακινήτων, απαλλοτριώσεις και γραφειοκρατία. Η ανασκαφή σταμάτησε, η υπόθεση μπήκε στο αρχείο, το Δημόσιο σήμα δεν ήρθε στο φως. Την ίδια ώρα, οι Έλληνες σκορπούν δισεκατομμύρια για τις φιέστες και τις μίζες των αρχόντων τους...

"Στάθι και οίκτιρον..." γράφει η επιτύμβια στήλη του νεαρού Δεξίλεω, που σκοτώθηκε το 394π.Χ. σε μάχη έξω από την Κόρινθο. Στάσου και λυπήσου, γιατί ένας νέος έζησε μόνο 20 χρόνια στο φως αυτού του κόσμου και παραδόθηκε τόσο γρήγορα στο αιώνιο σκοτάδι. Στάσου και λυπήσου γιατί η Ελλάδα έσβησε τόσο γρήγορα και τόσο άδοξα κάτω από λίγους τόνους τσιμέντο, κάτω από τα συντρίμμια και την σκόνη της χαμένης της δόξας...

Ακαδημία Πλάτωνος

Οι κλάδοι της πρώτης ελαίας που η Αθηνά φύτεψε στην Ακρόπολη, έδωσαν τα 12 δέντρα του άλσους στον πρώτο πυρήνα της Ακαδημίας. Περνώντας από τον Μύθο στην Ιστορία, οι Πεισιστρατίδες ήταν αυτοί που θεμελίωσαν το Γυμνάσιο, η λειτουρ-

για του οποίου συνεχίστηκε τους επόμενους 10 αιώνες. **Πλάι στην προστάτιδα Αθηνά και τον Δία πατέρα, τιμόταν ο Ηρακλής και ο Ερμής. Ο συμβολισμός σαφής, καθώς ο ομώνυμος χώρος ήταν ταυτόχρονα ναός της σωματικής και της πνευματικής ρώμης.** Στο προαύλιο της Ακαδημίας υπήρχαν βωμοί για τις Μούσες και τον Έρωτα. Όταν ο Πλάτων επέστρεψε στην Αθήνα το 387π.Χ., ίδρυσε στον ίδιο χώρο την φιλοσοφική του σχολή, διατηρώντας το όνομα Ακαδημία, που είχε αποδοθεί από παλιά στον "δήμον εκάς του άστεως".

Περπατώ στην κεντρική πλατεία του Κολωνού, με κατεύθυνση δυτικά, προς το μέρος που κάποτε ανάβλυζαν τα πλούσια νερά του Κηφισού. Είναι ο ίδιος ακριβώς δρόμος που οδηγούσε από τον αρχαίο Κεραμεικό και τα τείχη των Αθηνών στην Ακαδημία Πλάτωνος. Είναι η νοητή οδός του Δημοσίου Σήματος. Στο άλσος του Κολωνού δεσπόζει ο εκτενέστερος αρχαιολογικός χώρος της πόλης. 150 δενδρόφυτα στρέμματα με εμφανή τη θέση της παλαίστρας και της αυλής. Οι βάσεις και τα θραύσματα των κιόνων μαρτυρούν πως ο χώρος ήταν περίστυλος. Στο περιθώριο του Γυμνασίου, δεκάδες λουτρά σε άτακτη διάταξη και πολλοί τάφοι που κάποτε έκλειναν μέσα τους, νεκρούς φιλοσόφους και διδασκάλους. Η ίδια η Ακαδημία του Πλάτωνος ήταν κυρίως ένα άλσος. **Το άλσος που συναντάμε σήμερα κρύβει σίγουρα στις ορατές του προσχώσεις δεκάδες ναούς, ιερά και χώρους διδασκαλίας. Χώρους ταυτισμένους με την ζωή χιλιάδων προγόνων, χώρους ιερούς για τους λίγους πιστούς Έλληνες των ημερών μας.**

Η ανασκαφή στην Ακαδημία Πλάτωνος έχει διακοπεί τα τελευταία χρόνια. Οι ενέργειες για την στέγαση του αρχαιολογικού μουσείου Αθηνών στον ίδιο χώρο δεν τελεσφόρησαν. Ελάχιστοι ασχολούνται πλέον μ' αυτό το ζήτημα, ζήτημα τόσο ουσιώδες για την διάσωση της πατρογονικής μας κληρονομιάς. Ο χώρος όμως είναι ακόμη ζωντανός. **Η αύρα τον αιώνων διαπερνά τον επισκέπτη, ή τουλάχιστον όποιον καταφέρνει να κρατήσει την ψυχή του καθαρή και το πνεύμα του αγνό και αλώβητο στην καθημερινή σύγκρουση με τον κόσμο.**

Περπατώ πάλι στους στενούς δρόμους του Κολωνού. Η φωνή τώρα είναι βαριά, καθαρή και σταθερή. Την συνοδεύουν δεκάδες παρόμοιες σειρήνες χωρίς κανένα ρυθμό και μακριά από κάθε μελωδικό απόσταγμα. Μία ενοχλητική συμφωνία από μικρά σκοτεινά ανθρωπάκια, με ομοιόμορφες παραδοσιακές φορεσιές. "Είναι δικαίωμα της πολυάνθρωπης μουσουλμανικής κοινότητας της Αθήνας να ασκεί τις θρησκευτικές της ανάγκες σε οποιονδήποτε χώρο, χωρίς περιορισμό...". Επήλθε τελικώς η νίκη του "πολυ-πολιτισμού"; Δύσκολο να παραδεχτείς πως κρίθηκαν όλα. Κι αυτό γιατί τίποτα δεν κρίνεται χωρίς μάχη και η μάχη για την σωτηρία της Ελλάδας-δηλαδή η μάχη για το μέλλον του κόσμου-δεν άρχισε ακόμη. Υπάρχουν πρόθυμοι μαχητές;...

Σαλαμίνα

Όταν ο εχθρικός στόλος πλησίασε τη φαληρική ακτή της Αττικής και είδαν οι Έλληνες και τον ίδιο τον βασιλιά να κατεβαίνει αθρόος με τον πεζό στρατό του στη θάλασσα και να συγκεντρώνονται όλες του οι δυνάμεις, οι λόγοι του Θεμιστοκλή ξεχάστηκαν και οι Πελοποννήσιοι σκέφτονταν ξανά τρομαγμένοι τον Ισθμό, γεμάτοι οργή για όποιον έλεγε κάτι διαφορετικό. Έτσι αποφάσισαν να φύγουν την νύχτα... **Μόνο ο Θεμιστοκλής δεν μπορούσε να το συγχωρήσει αυτό, να αγνοήσουν δηλαδή οι Έλληνες την μεγάλη βοήθεια που τους έδινε ο τόπος και τα στενά και να τραβήξουν διαλυμένοι ο καθένας για την πόλη του.** Έτσι μηχανεύτηκε το γνωστό τέχνασμα με τον Σίκκινο... Και ενώ οι στρατηγοί παρέμεναν επιφυλακτικοί, φάνηκε μία τενεδική τριήρης που είχε αυτομολήσει (την διοικούσε ο Παναίτιος) και έφερε την είδηση πως οι Έλληνες είχαν κυκλωθεί. Έτσι ρίχτηκαν στον κίνδυνο αποφασισμένοι, αφού τους έσπρωχνε πια η ανάγκη..."

Συνεχίζω την πορεία μου κατά μήκος των μακρών τειχών. Φτάνοντας στο μεγάλο επίνειο της πόλεως συλλογίζομαι την σαρωτική δύναμη του χρόνου και τον πόνο της αττικής γης, που υπομέ-

νει-με λίγες και μικρές εξάρσεις-το ορμητικό πέρασμα του ανθρώπου. Αρκούν είκοσι λεπτά εν πλω για την διεκπεραίωση στην απέναντι ακτή. Προορισμός, ο χώρος που οι παλιοί Έλληνες έστησαν τρόπαιο για να υμνήσουν την μεγάλη νίκη της Σαλαμίνας. Μια νίκη που την συνόδευσε η θλίψη για τους χαμένους αδελφούς. Όπως και κάθε άλλη νίκη στην ιστορία των πολέμων.

Η επιγραφή είναι λιτή και σαφής. Δεν θυμίζει τα επιγράμματα του Σιμωνίδη, ούτε τους θούριους του Τυρταίου. Δεν έχει σχέση με το αθάνατο αρχαίο πνεύμα. Είναι υπόδειγμα νεοελληνικής αρετής, μαγκιάς και τσαμπουκά: "Απαγορεύεται η είσοδος-Ιδιωτικός χώρος". Στο περιθώριο σύρματα, σκουπίδια και σκόρπια κόκαλα... Ασέβεια! Ακόμη και στους χρόνους της παρακμής της, η αθηναϊκή δημοκρατία είχε επιβάλει την θανάτωση των στρατηγών που διέπραξαν μεγίστη ασέβεια, εγκαταλείποντας νεκρούς στο πεδίο της μάχης. Στους χρόνους της ακμής της, η σύγχρονη ελληνική δημοκρατία δεν ξόδεψε ούτε δραχμή για το μνημείο των Σαλαμινομάχων. Έκανε σκουπιδότοπο τον ιερότερο χώρο της Ιστορίας της και διέγραψε το έπος των Μηδικών πολέμων από την μνήμη των υγιών αρσενικών παιδιών της.

Πριν από μερικά χρόνια, λίγοι καλοί Έλληνες αποκατέστησαν την θεία τάξη αφαιρώντας τα κατάλοιπα της συγχρόνου ύβρεως από τον ιερό χώρο. Η οργή ενός ολόκληρου Συστήματος θα ήταν η απάντηση στην "ανάρμοστη" τόλμη τους. Αυτή η τόλμη είναι που λείπει από τους Έλληνες σήμερα. Όπως έλειπε και τότε από τους Έλληνες, που χρειάστηκε να πιεστούν από την ανάγκη για να ριχτούν αποφασισμένοι στον κίνδυνο. Είναι ίσως η ίδια ανάγκη, η μοναδική δύναμη που θα μπορέσει να σπρώξει και πάλι τους Έλληνες, για να συντρίψουν το αδιέξοδο του καιρού μας...

Μαραθώνας

Οι Αθηναίοι, όταν ο πυκνός τους σχηματισμός ήρθε σε επαφή με τους βαρβάρους, πολέμησαν με ξεχωριστή ανδρεία. Και αλήθεια, απ' όσο ξέρουμε ήταν οι πρώτοι ανάμεσα στους Έλληνες που επιτέθηκαν τρέχοντας εναντίον των εχθρών και οι πρώτοι που δε δείλιασαν αντικρίζοντας την μηδική στολή και τους άντρες που την φορούσαν. Ενώ πρωτύτερα οι Έλληνες και στο άκουσμα μόνο του ονόματος Μήδοι, κυριεύονταν από φόβο...Στη μάχη σκοτώθηκε ο πολέμαρχος,

που αναδείχθηκε ήρωας. Από τους στρατηγούς σκοτώθηκε ο Στησίλαος, ο γιος του Θρασυλάου κι από τους άλλους ο Κυνέγειρος, ο γιος του Ευφορίωνος, που γαντζωμένος στη φιγούρα της πρύμνης καραβιού έπεσε νεκρός όταν του έκοψαν με τσεκούρι το χέρι. Και άλλοι ακόμη Αθηναίοι, πολλοί και ονομαστοί..."

Για να πλεύσεις από τον λιμένα της Σαλαμίνας στον όρμο του Μαραθώνα, αρκεί να ακολουθήσεις την ακτογραμμή της Αττικής καλύπτοντας ολόκληρη σχεδόν την δυτική και την ανατολική παραλία της. Η απόσταση είναι διπλάσια απ' αυτή που διήνυσαν οι Μήδοι για να φτάσουν από την καμένη Ερέτρια στο βαλτώδες πεδίο της ήττας του. **Για την σύγχρονη Ελλάδα, ο Μαραθώνας είναι ένας ξεχασμένος οικισμός.** Ένα χωριό, που τα καλοκαίρια προσφέρεται για τις κυριακάτικες, μικροαστικές εξορμήσεις των κατοίκων της πόλης-ξένων και Ελλήνων. Στο περιθώριο της θορυβώδους παραλίας και των αθλητικών εγκαταστάσεων, κυριαρχεί η φυσική απλότητα και η ηρεμία του τοπίου. Στον Τύμβο της μάχης, ο τεχνητός λόφος απαντά στη μονοτονία της πεδινής γης. Το κράνος του Μιλτιάδη, προσφορά στον Δία της Ολυμπίας για την συμβολή του στη Νίκη-ΜΙΛΤΙΑΔΕΣ ΑΝΕΘΕΚΕΝ ΤΩΙ ΔΙΙ-δεν βρίσκεται πια εδώ. Στην πραγματικότητα τίποτα δεν βρίσκεται πια εδώ, ακόμη και το πεδίο της μάχης έγινε σκόνη, μαζί με τη μνήμη που θάφτηκε κάτω από τους εκσκαφείς των Olympic Games και της νεοελληνικής ύβρης. "Υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις, ότι οι εργασίες για την δημιουργία του κωπηλατοδρομίου θα προκαλέσουν ανεπανόρθωτες καταστροφές στον αρχαιολογικό χώρο του Μαραθώνα. Η αρχαιολογική υπηρεσία προειδοποιεί και προτείνει την επανεξέταση του θέματος πριν προχωρήσουν τα ολυμπιακά έργα...".

Η περιοχή τα τελευταία χρόνια δέχτηκε ένα ακόμη ισχυρό πλήγμα. Το συνεχές μεταναστευτικό ρεύμα από την Ασία είχε συνέπειες δυσανάλογες με το μέγεθος και την ανάπτυξη του συνοικισμού. Στη διαδρομή από την παραλία του Σχοινιά μέχρι την λεωφόρο Μαραθώνος, η συνοδεία μας αποτελείται από δεκάδες ταλαιπωρημένες υπάρξεις αμφιβόλου προέλευσης-από Ιράκ και Αφγανιστάν μέχρι Μπαγκλαντές. Είναι ίσως η φυλετική συνέχεια της πολύβουης "ουράς" των περσικών εκστρατευτικών σωμάτων. Απόγονοι των εκατοντάδων χιλιάδων ξυπόλητων αρπακτικών, που συνέτρεχαν τις στρατιές του μεγάλου βασιλιά, για να αποτελειώσουν το ημιθανές σώμα της Ελλάδος μετά τις μεγάλες μάχες.

Οι μεγάλες μάχες όμως ήταν νικηφόρες για τους Έλληνες και η μοίρα έκρινε σκληρά και ανελέητα τους εισβολείς. Όπως σκληρά και ανελέητα είναι βέβαιο πως θα κρίνει τους Έλληνες της εποχής μας, για την ύβρη τους προς την ιερή μνήμη των νεκρών πατέρων...

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Δραματική μείωση των Ελλήνων προβλέπει η Στατιστική Υπηρεσία

Πολλά τα σοβαρά προβλήματα του Έθνους μας στην εποχή μας. Προβλήματα, που αδυνατεί να επιλύσει και δεν δείχνει καν την βούληση για κάτι τέτοιο η πολιτική και πνευματική εξουσία του τόπου. Οι λαθρομετανάστες, που τείνουν να αλλοιώσουν τον εθνικό και φυλετικό χαρακτήρα του κράτους μας, οι επεκτατικές διαθέσεις των γειτονικών κρατών, που ανοικτά πλέον διακηρύσσονται και έχουν καθώς φαίνεται σύμμαχό τους την υπερδύναμη. Το πλέον όμως σοβαρό πρόβλημα, το μέγα εθνικό θέμα της Ελλάδος στον 21ο αιώνα είναι το δημογραφικό.

Ο χώρος, ο γεωγραφικός, ενός Έθνους, εάν δεν κατοικείται από έναν εθνικά συμπαγή λαό, τότε πραγματικά με τους νόμους της γεωπολιτικής μοιραίο είναι να διεκδικείται από άλλους λαούς. Με άλλα λόγια, ο Ελληνισμός σαν οντότητα βιολογική πεθαίνει. Αυτό δείχνουν οι στατιστικές, αυτό μαρτυρούν οι αριθμοί. Όποιος αμφιβάλει ας διαβάσει τι αναφέρει το παρακάτω τηλεγράφημα διεθνούς πρακτορείου:

"Associated Press: Αν ο δείκτης γεννητικότητας στην Ελλάδα παραμείνει στα σημερινά επίπεδα, σε τριάντα χρόνια ο πληθυσμός της χώρας θα έχει περιοριστεί στα επτά εκατ. άτομα από τα 10,9 εκατ. σήμερα, εκτιμά η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία, βασιζόμενη στην τελευταία απογραφή του 2001. Σύμφωνα με το γενικό γραμματέα της υπηρεσίας Μανώλη Κοντοπυράκη, για να διατηρηθεί ο Ελληνικός πληθυσμός στα σημερινά επίπεδα, ο δείκτης γεννητικότητας θα έπρεπε να ήταν 2,1 με 2,2 παιδιά ανά γυναίκα."

Δεν είναι δε μόνον το γεγονός ότι οι Έλληνες λιγοστεύουν, αλλά σε 30 χρόνια θα είναι ένας εξαιρετικά γηρασμένος λαός. Από τα επτά εκατομμύρια, τα 4 ή 5 θα βρίσκονται σε μη παραγωγική ηλικία και δύο εκατομμύρια νέων Ελλήνων περίπου θα έχουν να αντιμετωπίσουν 60 έως 70 εκατομμύρια νέων Τούρκων και κοντά σε αυτά περίπου 10 εκατομμύρια νέων Αλβανών...

Ο δημογραφικός εφιάλτης

Ιδιαίτερα σημαντικό κρίναμε και γι' αυτό σας το παραθέτουμε το παρακάτω κείμενο, που υπήρχε σε ιστοσελίδα Ελλήνων στις ΗΠΑ και αναφέ-

ρεται στο δημογραφικό πρόβλημα των Ελλήνων:

Όψεις του δημογραφικού προβλήματος στην Ελλάδα, Φ. Μ.: Η ραγδαία αύξηση πληθυσμού η οποία άρχισε από το 17ο αιώνα και μετά, είχε ως αποτέλεσμα στις αρχές του περασμένου αιώνα ο πληθυσμός της Γης να τριπλασιαστεί, στα μέσα του 20ου αιώνα να οκταπλασιαστεί και το 2000 ο πληθυσμός να φτάσει τα 6 δισεκατομμύρια. Ουσιαστικά όμως το δημογραφικό του πλανήτη έχει δύο όψεις. Η μία αφορά τον πολύ νεανικό πληθυσμό της Αφρικής, και η άλλη τον πλήρως γηρασμένο της Ευρώπης. Ως το 2045 στην Αφρική θα ζει το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού (το αντίστοιχο ποσοστό το 1960 έφτανε το 9%), ενώ στην Ευρώπη την ίδια εποχή θα κατοικεί το 7% του παγκόσμιου πληθυσμού (έναντι του 20% το 1960). Σε άλλες περιοχές του πλανήτη υπάρχουν αντικρουόμενα στοιχεία.. Για παράδειγμα ο δείκτης γεννητικότητας στις ΗΠΑ είναι 2,07 (λόγω μειονοτήτων), στην Κίνα 1,8, (λόγω πολιτικής μείωσης των γεννήσεων) στην Ινδία 3,24, στο Ισραήλ 2,9 και στη Γάζα 7,9.

Στην ήπειρό μας ο μέσος αριθμός παιδιών ανά γυναίκα στην Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε.) είναι μόλις 1,53,-το όριο για την αναπλήρωση των γενεών είναι 2,1 παιδιά- και μόνο η Ιρλανδία προσεγγίζει το συγκεκριμένο όριο. Στην περιοχή μας, το 2025 ο πληθυσμός της Αλβανίας (μαζί με τους Αλβανούς ους Κοσσυφοπεδίου και της FYROM) αναμένεται να φτάσει τα 12 εκατ., της Τουρκίας τα 98,7 εκατ., Ωστόσο επειδή ο δείκτης γεννήσεων των Κούρδων είναι μεγαλύτερος σε σχέση με εκείνον των Τούρκων, το 2025 εκτιμάται ότι το 44,4% του πληθυσμού της Τουρκίας θα είναι Κούρδοι.

Η Ελλάδα

Η δημογραφική κατάσταση για την Ελλάδα συνεχίζει να είναι εφιαλτική εδώ και πολλά χρόνια. Το 1940 είχαμε 179.510 γεννήσεις και 93.830 θανάτους, το 1950 151.134 γεννήσεις και 53.755 θανάτους. Το 1960 η σχέση ήταν 157.239 προς 60.563, το 1970 ήταν 144.928 προς 74.009, το 1980 ήταν 148.134 προς 87.282, το 1990 ήταν 102.229 προς 94.152 και το 1996 100.718 προς 100.740, δηλαδή οι θάνατοι ξεπέρασαν τις γεννήσεις, όπως συνέβη και το 1998 και 1999. Αλλά και το 2000 η Ελλάδα ήταν μία από τις 4 χώρες της Ε.Ε. (οι άλλες ήταν η Γερμανία, η 1998 και 1999 Ιταλία και η Σουηδία) στις οποίες σημειώθηκε φυσική μείωση, ενώ στις υπόλοιπες σημειώθηκε φυσική αύξηση (οι γεννήσεις ξεπέρασαν τους θανάτους). Η δραματική μείωση των γεννήσεων την τελευταία εικοσαετία είχε ως συνέπεια, οι νέοι και οι νέες ηλικίας μέχρι 19 ετών από 2.910.000 (ποσοστό 33,4% του πληθυσμού) το 1967, να μειωθούν σε 2.420.000 (ποσοστό 23,1% του πληθυσμού) το 1997. Ωστόσο ο πληθυσμός της Ελλάδας αυξήθηκε -λόγω της μετανάστευσης- κατά πολύ περισσότερο απ' ό,τι η διαφορά των θανάτων από τις γεννήσεις. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της απογραφής του 2001 ο πληθυσμός της Ελλάδας ανέρχεται σε 10.939.771 άτομα, παρουσιάζοντας αύξηση κατά 6,6% σε σύγκριση με τον πληθυσμό του 1991.

Αν ληφθεί υπόψη ότι η φυσική αύξηση του πληθυσμού (γεννήσεις μείον θάνατοι) στο διάστημα της 20ετίας 1981-2000 ήταν, περίπου, 294.000, είναι σαφές ότι η υπόλοιπη αύξηση κατά περίπου 536.000 προήλθε από την καθαρή εισροή προσφύγων ομογενών και μεταναστών και λαθρομεταναστών και κύρια από την Αλβανία. Πιο συγκεκριμένα, τη δεκαετία 1981-1990 η φυσική αύξηση ήταν 272.000 και η καθαρή εισροή μεταναστών 132.000 (ποσοστό 33% της συνολικής αύξησης του πληθυσμού). Τη δεκαετία, όμως, του 1991-2000 η φυσική αύξηση ήταν μόνο 22.000 και η καθαρή εισροή μεταναστών 404.000 (ποσοστό 95% της συνολικής αύξησης του πληθυσμού).

Δημογραφικό και (1ο βάθμια και 2ο βάθμια) εκπαίδευση

Η επεξεργασία των στοιχείων της πρόσφατης απογραφής, ανέδειξε όμως και μία άλλη όψη του δημογραφικού, την μείωση κατά 20% περίπου των παιδιών ηλικίας 6-15 ετών. Σύμφωνα με

τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας τη σχολική χρονιά 2000-2001 διαπιστώθηκε ότι στα σχολεία της 9χρονης υποχρεωτικής εκπαίδευσης (Δημοτικά και Γυμνάσια) φοίτησαν συνολικά 1.001.616 μαθητές εκ των οποίων οι 641.000 φοίτησαν στο Δημοτικό Σχολείο και οι 360 χιλιάδες στο Γυμνάσιο. Πριν από ακριβώς 10 χρόνια, οι μαθητές οι οποίοι φοιτούσαν στην 9χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση ήταν 230.000 περισσότεροι. Η μείωση, στο διάστημα αυτό, των μαθητών στα Δημοτικά Σχολεία είναι της τάξης του 18,3%, ενώ η μείωση στα Γυμνάσια ανέρχεται στο 19,4%.

Οι μεγαλύτερες μειώσεις στον μαθητικό πληθυσμό των Δημοτικών Σχολείων της χώρας αφορούν δεκάδες χωριά της Μακεδονίας (Ν. Γρεβενών, Καστοριάς, Φλώρινας), της Στερεάς (Ν. Ευρυτανίας, Αιτωλοακαρνανίας), της Ηπείρου (Ν. 'Αρτας, Ιωαννίνων, Πρεβέζης), της Θεσσαλίας (Ν. Τρικάλων), της Πελοποννήσου (Αρκαδία, Ηλεία, Μεσσηνία), κ. ά., ενώ το σχολικό έτος 2001-2002 φοίτησαν 3.000 παιδιά λιγότερα ηλικίας 6-15 ετών στους Νομούς Γρεβενών, Ευρυτανίας, Ζακύνθου, Θεσπρωτίας, Κεφαλληνίας, Λευκάδας, Σάμου, Φωκίδας, Φλώρινας, ενώ στην επόμενη πενταετία 2001-2005 κινδυνεύουν να βρεθούν στην ίδια θέση οι Νομοί 'Αρτας, Καστοριάς, Πρέβεζας και Χίου.

Τα τελευταία χρόνια κλείνουν σταθερά 150 Δημοτικά Σχολεία τον χρόνο, ένα στα δύο Δημοτικά Σχολεία έκλεισαν για πάντα στους Νομούς Κιλκίς, Κερκύρας, Λευκάδας, ενώ ένα στα τρία Δημοτικά Σχολεία έκλεισαν στους Νομούς Έβρου, Κοζάνης, Θεσπρωτίας, Πρέβεζας, Αρκαδίας, Μεσσηνίας, Φθιώτιδας, Ευρυτανίας, Σάμου, Ρεθύμνης κ.λπ.

Την ίδια στιγμή αλλοδαποί και ομογενείς πρόσφυγες συμπληρώνουν κενά που δημιουργούνται. Ενώ την περίοδο 1985 έως 1995 η μείωση των μαθητών των Δημοτικών Σχολείων ήταν κατά μέσο όρο περίπου 20.000 ετησίως, τα τελευταία χρόνια η μείωση είναι πολύ μικρότερη, γεγονός που οφείλεται στην ολοένα και αυξανόμενη είσοδο στην των παιδιών των προσφύγων και μεταναστών, από την πρώην ΕΣΣΔ και την Αλβανία. Τα παιδιά αυτά αύξησαν το μαθητικό δυναμικό των Δημοτικών Σχολείων τα τελευταία δύο - τρία χρόνια τουλάχιστον κατά 65.000 και των Γυμνασίων κατά 20.000.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε η Ένωση Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων Ελλάδας, κατά τη διάρκεια ημερίδας με θέμα "Αλλοδαποί μαθητές στη δημόσια εκπαίδευση", στα τέλη του περασμένου Σεπτεμβρίου 2002, ο αριθμός αλλοδαπών και προσφύγων -"παλιννοστούντων σύμφωνα με τη διατύπωση- μαθητών σε ολόκληρη την Ελλάδα, ανέρχεται στις 100.000, ενώ ένας στους τέσσερις μαθητές στα σχολεία του Δήμου της Αθήνας είναι αλλοδαπός.

Με βάση στοιχεία του υπουργείου Παιδείας (2000) οι αλλοδαποί και "παλιννοστούντες" μαθητές στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση σε όλη την Ελλάδα είναι 65.546 (10,7%), εκ των οποίων οι 43.000 προέρχονται από την Αλβανία, οι 16.459 από την πρώην ΕΣΣΔ και 3.500 από διάφορες χώρες της Ε.Ε. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση το ποσοστό τους είναι μικρότερο, καθώς κατά το σχολικό έτος 2000-2001 οι αλλοδαποί μαθητές ανέρχονταν στο 4,5% του συνόλου των μαθητών. Οι περισσότεροι από τους αλλοδαπούς μαθητές συγκεντρώνονται στην Αττική (47%), στην Κεντρική Μακεδονία (24%) και στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη (9%). Στο Δήμο Αθηναίων συγκεκριμένα φοιτούν συνολικά 72.937 μαθητές, εκ των οποίων οι 16.049 είναι αλλοδαποί, δηλαδή ποσοστό 22%., ενώ σε πολλά σχολεία της πρωτεύουσας το ποσοστό αυτό φθάνει και το 76,19%, όπως στο 53ο νηπιαγωγείο. Επίσης, στο 22ο δημοτικό σχολείο το 75,93% των μαθητών είναι ξένοι, ενώ στο 2ο γυμνάσιο το 74,43%.

Συμπερασματικά ή χωρίς περαιτέρω σχόλια, η Ελλάδα γνωρίζει και θα συνεχίσει να γνωρίζει το 2050 τον τρίτο υψηλότερο βαθμό ηλικιακής εξάρτησης μετά την Ισπανία και την Ιταλία: θα αντιστοιχούν 58,7 υπερήλικες σε κάθε 100 κατοίκους κάτω των 64 ετών. Την ίδια στιγμή οι προβλέψεις του Οργανισμού Οικονομικής Συ-

νεργασίας και Ανάπτυξης, τονίζουν ότι το 2025, ο πληθυσμός της Ελλάδας θα ανέλθει στα 14,5 εκατ. με τους μετανάστες να ξεπερνούν τα 3,5 εκατ. Οι σημερινές δημογραφικές τάσεις στην Ελλάδα, συνεπώς, θα οδηγήσουν στη ριζική γήρανση του πληθυσμού, ο αριθμός των παιδιών θα μειώνεται, με παράλληλη την εκπληκτική αύξηση των ηλικιωμένων. Ένα εφιαλτικό σενάριο εν όψει."

Πολιτικά συμπεράσματα

Σύμφωνα με το παραπάνω κείμενο, του οποίου τα στοιχεία είναι απολύτως έγκυρα, όπως διαπιστώσαμε, η σχέση θανάτων και γεννήσεων στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες είχε ως εξής: Το 1940 είχαμε 179.510 γεννήσεις και 93.830 θανάτους, το 1950 151.134 γεννήσεις και 53.755 θανάτους. Το 1960 η σχέση ήταν 157.239 προς 60.563, το 1970 ήταν 144.928 προς 74.009, το 1980 ήταν 148.134 προς 87.282, το 1990 ήταν 102.229 προς 94.152 και το 1996 100.718 προς 100.740

Διαπιστώνουμε, δηλαδή, ότι σε δεκαετίες εξαιρετικά δύσκολες για την Πατρίδα μας όπως ήταν το 1940, το 1950 και το 1960 υπήρχε δημογραφική άνθιση, ενώ αντίθετα βλέπουμε ότι η ευημερία από τις δεκαετίες του '70 και μετά έφερε τον εγωισμό, κτύπησε καίρια την Ελληνική οικογένεια, έκανε τους ανθρώπους εγωιστές και αλαζόνες με μοναδικό σκοπό και ιδανικό τους τον "εαυτούλη" τους. Μέχρι που φτάσαμε στο έτος 1996 σημείο οριακό όπου οι θάνατοι γίνονται περισσότεροι από τις γεννήσεις. Όλα αυτά ενώ στην χώρα εισρέουν ξένοι που έχουν σκοπό την μόνιμη εγκατάστασή τους.

Ποια θα ήταν η λύση; Από την μελέτη των στοιχείων μία και μόνη: Να αλλάξουν οι συνθήκες διαβιώσεως του Ελληνισμού προς το χειρότερο. Αυτό δείχνουν οι αριθμοί, δεν το λέμε εμείς.

Υ.Γ.: Ενώ δε ο Ελληνισμός κυριολεκτικά χάνεται, κάποιοι καλλιεργούν μύθους περί σωτηρίας από τον πλανήτη Σείριο, περί ιπταμένων δίσκων, περί μυστικών όπλων και άλλων φαιδρών, που θα ήταν απολαυστικά εάν δεν ελέγοντο σε μια τόσο επικίνδυνη για το Έθνος περίοδο. Με άλλα λόγια, όποιος χαϊδεύει σήμερα τα αφτιά των Ελλήνων και δεν τους λέει την πικρή αλήθεια είναι ένας προδότης του Έθνους.

του Η. Γ. Ζ.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΔΟ

3ος Αιώνας μ.Χ.: Η κατάρρευση της Ρώμης, η δυναστεία των Σημιτών και η "παγκοσμιοποίηση" του Καρακάλλα

"...Αυτοκράτορας της Ρώμης έγινε ένας σημίτης ιερέας. Είναι γνωστό ότι είχε κάνει... περιτομή και είχε μεταφέρει τα εμβλήματα της σκοτεινής λατρείας, της οποίας ήταν ιερέας σε αυτήν την ίδια την Ρώμη. Ήταν θερμός υποστηρικτής του ιουδαϊσμού τον οποίον ενίσχυε με κάθε τρόπο."

Ο τελευταίος μεγάλος Αυτοκράτωρ της Ρώμης υπήρξε ο φιλόσοφος Μάρκος Αυρήλιος. Του οποίου Μάρκου Αυρηλίου διάδοχος, ως γνωστόν, υπήρξε ο Κόμμοδος, που τα εγκλήματά του και η αναξιότητά του τον οδήγησαν σε ένα φρικτό τέλος. Αμέσως μετά την δολοφονία του Κομμόδου αρχίζει μία περίοδος αναρχίας για την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Από τις "λεπτομέρειες" της Ιστορίας είναι και το γεγονός ότι μετά τον Κόμμοδο, την Ρώμη κυβερνήσανε για περισσότερα από σαράντα χρόνια Αυτοκράτορες σημιτικής καταγωγής, οι οποίοι διέλυσαν κυριολεκτικά τις δομές του κράτους, τα ήθη και τα έθιμα της Ρώμης, που βεβαίως βρισκόταν σε μία κατάσταση παρακμής ήδη από πολλών ετών και για τον λόγο αυτόν ακριβώς ήταν και εύκολο αυτό να γίνει.

Ένα κενό εξουσίας υπήρξε μετά το τέλος του Κομμόδου και ξαφνικά από το πουθενά Αυτοκράτωρ της Ρώμης έγινε ο διοικητής των Λεγεώνων της Παννονίας Λεύκιος Σεπτίμιος Σεβήρος Γέτας. Έγινε Αυτοκράτορας δια της δωροδοκίας, αφού υποσχέθηκε σε κάθε στρατιώτη που είχε υπό τας

διαταγάς του 12.000 δραχμές (ποσό τεράστιο για εκείνη την εποχή) εάν τον βοηθήσουν να ανέλθει στον θρόνο. Ο Σεπτίμιος είχε γεννηθεί στην Αφρική το 146μ.Χ. και ήταν σημίτης. Μιλούσε δε με βαριά σημιτική προφορά τα λατινικά και είχε σπουδάσει στην Αθήνα. Κατά την διάρκεια μάλιστα των σπουδών του στην Αθήνα είχε νιώσει προσβολή από την περιφρόνηση των Αθηναίων για την βάρβαρη καταγωγή του και ένα από τα πρώτα μέτρα που πήρε σαν Αυτοκράτορας ήταν να περιορίσει τα δικαιώματα μίας κατ' ουσίαν ελευθέρας πόλεως, που ήταν η Αθήνα για πολλούς αιώνες, δικαιώματα που της είχαν τιμητικά παραχωρήσει πολλοί από τους Αυτοκράτορες της Ρώμης. Όπως γράφουν οι ιστορικοί της εποχής του, χωρίς κανέναν δισταγμό έλεγε ψέματα και αγαπούσε τα χρήματα περισσότερο από την τιμή και την αρετή. Το πρώτο που έκανε παίρνοντας την εξουσία ήταν να καταδικάσει σε θάνατο μεγάλο αριθμό συγκλητικών και να ξεκληρίσει κυριολεκτικά την Αριστοκρατία της Ρώμης, δημεύοντας ακόμη και τις περιουσίες τους. Καθώς λέγουν είχε καταστήσει προσωπική του ιδιοκτησία την μισή σχεδόν Ιταλική χερσόνησο. Αφαίρεσε επίσης τα προνόμια από όλες τις αυτόνομες πόλεις της Ιταλίας και της Ελλάδος. Ο Σεπτίμιος σαν γνήσιος σημίτης ήταν βαθιά δεισιδαίμων και είχε δίπλα του μια στρατιά μάγων και ιερέων σκοτεινών θρησκειών της Ανατολής για να του ερμηνεύουν τους οιωνούς και τα όνειρά του.

Σκληρός υπήρξε επίσης ο Σεπτίμιος Σεβήρος και απέναντι στην ένδοξη πόλη του Βυζαντίου, την οποία πολιόρκησε και κατέλαβε. Στην συνέχεια έσφαξε σχεδόν όλους τους άνδρες της πόλεως και κατήργησε την ελευθερία και την αυτονομία της. Γκρέμισε επίσης και τα τείχη του Βυζαντίου για να είναι εύκολη βορά στις εισβολές των βαρβάρων που ήλθαν μερικά χρόνια αργότερα...

Κατά ένα παράξενο τρόπο ο Σεπτίμιος συνδέεται και με το μυστήριο γύρω από τον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, αφού είναι αυτός που διέταξε να σφραγισθεί ο τάφος του Μεγάλου Μακεδόνα, ώστε να μη μπορεί ο λαός να πηγαίνει και να προσκυνά το Νεκρικό μνημείο του Έλληνα Στρατηλάτη. Μετά την ενέργεια αυτή σταματούν οι αναφορές στον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου...

Έξι χρόνια μετά την άνοδό του στον θρόνο ο Σεπτίμιος παντρεύτηκε μία πλούσια γυναίκα από την Συρία, που ήταν κόρη ιερέως του θεού Ηλιογάβαλου(Ελαγάβαλου), που αποτελούσε μια σκοτεινή οργιαστική θεότητα των Σημιτών. Το 211μ.Χ. ο Σεπτίμιος απέθανε κατά την διάρκεια εκστρατείας του στην Βρετανία και τον διαδέχθηκε ο γιος του Καρακάλλας. Ένα χρόνο μετά την άνοδό του στην εξουσία, ο Καρακάλλας δολοφόνησε τον αδελφό του Γέτα και επιδόθηκε σε έναν πρωτοφανή διωγμό όσων θεωρούσε ότι μπορεί να ήσαν οπαδοί του αδελφού του. Είκοσι χιλιάδες πολίτες καταδικάστηκαν σε θάνατο, ενώ διατάχθηκε και η εκτέλεση τεσσάρων Εστιάδων, που ήταν Ιέρειες της πιο παλαιάς και ιερής λατρείας της Αρχαίας Ρώμης. Ο Καρακάλλας είναι αυτός που έδωσε το δικαίωμα του ελεύθερου πολίτη σε όλους τους κατοίκους της Αυτοκρατορίας, θέλοντας να δημιουργήσει μία πολυεθνική πανσπερμία, θέλοντας να δημιουργήσει την "παγκοσμιοποίηση" της εποχής του πάνω στην οποία θα μπορούσε χωρίς αντίδραση να κυβερνά.

Ο αυτοκράτορας της Ρώμης και φιλόσοφος Μάρκος Αυρήλιος

Ο μεγάλος φόβος του Καρακάλλα ήταν ο Ακμαίος Ελληνισμός της Αλεξανδρείας, της μόνης πό-

λεως, που από πολλές πλευρές μπορούσε να ανταγωνισθεί την Ρώμη. Χωρίς να έχει ξεσπάσει καμμία επανάσταση, αλλά βασιζόμενος σε υποψίες, ο Καρακάλλας εξεστράτευσε κατά της Αλεξανδρείας και επέβλεψε προσωπικά, σύμφωνα με τους ιστορικούς της εποχής, την σφαγή όλων των ικανών να φέρουν όπλα Ελλήνων της Αλεξανδρείας. Μετά την λεηλασία της πόλεως το 215μ.Χ. επισκέφθηκε τον σφραγισμένο, σύμφωνα με εντολή του πατέρα του όπως είπαμε παραπάνω, τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τον Καρακάλλα διαδέχθηκε ένας μακρινός συγγενής του, ο Βάριος Άβετος, που ήταν ιερέας του σημιτικού θεού Βάαλ. Του εβραϊκού θεού του βορείου βασιλείου του Ισραήλ, που ήταν... κερασφόρος, εδέχετο ανθρωποθυσίες και που το σύμβολό του ομοιάζει καταπληκτικά με το σύμβολο που φέρει σήμερα η σημαία του Ισραήλ. Έγινε δηλαδή αυτοκράτορας της Ρώμης ένας σημίτης ιερέας ενός σκοτεινού θεού. Σαν αυτοκράτορας πήρε το όνομα Ηλιογάβαλος. Οι ιστορικοί της εποχής αναφέρουν ότι ξόδευε αμύθητα ποσά για συμπόσια και όργια. Όταν χρειαζότανε να ταξιδέψει 600 άμαξες μετέφεραν τις αποσκευές του και τις ερωμένες του. Είναι γνωστό ότι είχε κάνει... περιτομή και είχε μεταφέρει τα εμβλήματα της σκοτεινής σημιτικής λατρείας, της οποίας ήταν ιερέας σε αυτήν την ίδια την Ρώμη. Ήταν θερμός υποστηρικτής του ιουδαϊσμού τον οποίον ενίσχυε με κάθε τρόπο. Μετά την δολοφονία του Ηλιογάβαλου από τους Πραιτωριανούς, ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας ένας άλλος σημίτης, μακρινός συγγενής του, που ονομάσθηκε Σεβήρος Αλέξανδρος. Ο νέος αυτοκράτορας της Ρώμης δίπλα από την κατοικία του είχε έναν ναό στον οποίο ευρίσ οντο εικόνες του Διός, του Ορφέως, του Αβραάμ και του Χριστού. Η "πανθρησκεία" της τότε "παγκοσμιοποίησης" είχε αρχίσει να λαβαίνει σάρκα και οστά... Καθόλου τυχαία οι Έλληνες ρήτορες της Αντιοχείας και της Αλεξανδρείας τον αποκαλούσαν "Αρχισυνάγωγο". Το 235μ.Χ. ο Σεβήρος Αλέξανδρος βρισκόταν σε εκστρατεία στην Ανατολική Γαλατία. Σύμφωνα με συμβουλή των σημιτών που τον περιέβαλαν, είχε αποφασίσει να προσφέρει στον εχθρό ένα τεράστιο ποσό για να εξασφαλίσει την ειρήνη. Οι λεγεώνες αρνούμενες να υποστούν τον εξευτελισμό εστασίασαν. Ανακήρυξαν αυτοκράτορα έναν γίγαντα από την Θράκη τον Μαξιμίνο, που ήταν ο διοικητής των λεγεώνων της Παννονίας και δολοφόνησαν τον σημίτη αυτοκράτορα και την ακολουθία του. Τα επόμενα 35 χρόνια ήταν τα χρόνια της στρατιωτικής αναρχίας, που διέλυσαν κυριολεκτικά την Ρώμη. Μέσα σε 35 χρόνια ανέβηκαν στον θρόνο της Ρώμης 37 Αυτοκράτορες! **Η Ρώμη είχε γονατίσει και η αρχή του τέλους είχε γίνει από τον Σημίτη Σεπτίμιο και είχε τελειώσει με τον "Αρχισυνάγωγο" Αλέξανδρο Σεβήρο.**

Η παρακμή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και η εποχή μας: Ένας Παραλληλισμός...

"Φορολογούμεθα για την κατανάλωσι οίνου και άρτου, για τα εισοδήματα και τις επενδύσεις μας, για την γη μας και για τα περιουσιακά μας στοιχεία, όχι μόνον για να συντηρούμε στην ζωή όντα εκφυλισμένα πού δεν αξίζουν καν τον τίτλο του ανθρώπου, αλλά και εν ονόματι της βοηθείας ξένων εθνών πού μέχρι πρότινος, αγνοούσαμε την ύπαρξί τους...."

Κικέρων, το 54 π.Χ.

Οπωσδήποτε κοινοτυπούμε, όπως άλλωστε και τόσοι άλλοι, όταν αναφερόμεθα στο πρόβλημα της παρακμής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και τον θάνατο του Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Δεν θα ήταν όμως καθόλου κοινότυπο, εάν εξετάζαμε τις τραγικές αυτές στιγμές της Ιστορίας κατ' αναλογία με τα αντίστοιχα γεγονότα της παρακμής και του θανάτου του Δυτικού πολιτισμού, πού χαρακτηρίζεται και αυτός από την ίδια ελλειψοειδή καμπύλη ανακυκλώσεως, η οποία απετέλεσε το πλέον ιδιότυπο στοιχείο του προκατόχου του.

Μελετώντας την εποχή της κυριαρχίας της Ρώμης, μένουμε κυριολεκτικώς έκθαμβοι, εμπρός στο θαύμα της οργανωμένης ισχύος του κράτους στα σύνορα και τις επαρχίες του. Αλλά όσον εκπληκτική και αν υπήρξε η ισχύς της Ρώμης, άλλο τόσον ήταν διαβρωμένος και διαλελυμένος ο εσωτερικός πυρήν της ισχύος της. Κατά την διάρκειαν των αέναων εχθροπραξιών με τους κατά καιρούς εχθρούς της και των καταστροφικών εμφυλίων πολέμων, οι ελεύθερες πτωχές τάξεις της Ιταλίας, η αριστοκρατία του αίματος και της γης, οι άνθρωποι, πού όπως επισημαίνει ο Sorel απεδέχθησαν τρομακτικές ανισότητες και υπέφεραν τόσο για να κατακτήσουν τον κόσμο, εξηφανίσθησαν. Αντ' αυτών ενεφανίσθη μία ολιγαρχική πλουτοκρατία, η οποία εδέσποζε σε μία αχανή μάζα εκφυλισμένων, ένα άνευ προηγουμένου βιολογικό προλεταριάτο, καρπό του ασύδοτου δουλεμπορίου, πού εμάστιζε κυρίως τις αφρικανικές και τις ασιατικές επαρχίες. Κάτω από την ανησυχία των επαναστάσεων και των εμφυλίων συγκρούσεων από την μία πλευρά και την συνειδητοποίησι του εκφυλισμού τους, πού οδήγησε στην ανικανότητα τους να αυτοκυβερνώνται από την άλλη, οι μάζες υπετάχθησαν στην απόλυτο κυριαρχία των αυτοκρατόρων. Η κακοήθης κολακεία έγινε η κατ' εξοχήν αγαπημένη ασχολία της συγκλήτου. Το δώρο της μεγαλοφυΐας στα γράμματα και τις τέχνες μετετράπη σε μέσον δημιουργίας πολύπλοκων "πανηγυρικών" έργων χάριν του μονάρχου και των ευνοουμένων του. Η γενναιότης, η πίστις και η τιμή του όρκου και του λόγου, η ανεξαρτησία του πνεύματος, η αγάπη για τους παλαιούς ελευθέρους εθνικούς θεσμούς, παρεχώρησαν την θέσι τους στην διαφθορά, τον φθόνο, την χαιρεκακία, την κακεντρέχεια και την κολακεία.

Η Ρώμη δεν ήταν πλέον η μεγάλη στρατιωτική δύναμις του παρελθόντος. Με την αλλαγή του συστήματος διακυβερνήσεώς της, οι ελπίδες της επιβιώσεως της είχαν εναποτεθεί στον δεσποτισμό του απολύτου μονάρχου και στην πολιτική της φυλετικής παμμειξίας.

Η εξαφάνισις όμως των ελευθέρων τάξεων είχε και άλλα δυσμενή επακόλουθα, εκ των οποίων το σημαντικότερο ήταν η υπερφόρτωσις του δημοσίου τομέως. Για να ανταπεξέλθη το κράτος στις συνεχώς εντεινόμενες δυσκολίες, εξηναγκάσθη να δημιουργήση ένα Αγροτικό Πιστωτικό Οργανισμό για να εξασφάλιση τους απόρους αγρότες. Εν συνεχεία για να δικαιολόγηση τις αυξανόμενες φορολογικές επιβαρύνσεις εδημιούργησε τον Κρατικό Οργανισμό Δημοσίων Έργων και για να ανακόψη τον πληθωρισμό, Συμβάσεις τιμών-ημερομισθίων, οι όποιες είχαν σαν στόχο τους να περιορί-

σουν την κυκλοφορία του χρήματος. Η αύξησις των αγροτικών χρεών οδήγησε στην δημιουργία Οργανισμού Διαχειρίσεως Αγροτικών Χρεών, αντίστοιχο Οργανισμό Αποκαταστάσεως και τελικώς στην εμφάνισι Ομοσπονδιακής Αγροτικής Τραπέζης. Είναι ευνόητο πώς ηκολούθησε μία αλυσσιδωτή εμφάνισις τραπεζών, οι όποιες περιήλθαν στην Ιδιοκτησία ολίγων πλουτοκρατών.

Παρ' όλα όμως αυτά, τίποτε δεν επέτυχε να συγκράτηση την τρομακτική άνοδο των τιμών του 301 μ.χ. Ετέθη τότε σε εφαρμογή νόμος ελέγχου των τιμών, ο οποίος όμως είχε σαν αποτέλεσμα την άνθησι της μαύρης αγοράς και την εξαφάνισι των ζωτικών ειδών διατροφής. Έτσι το κράτος υπεχρεώθη να εφοδιάζη καθημερινώς με δύο λίβρες άρτου 200.000 άτομα και αργότερα το δελτίο τροφίμων επεξετάθη και στο χοιρινό κρέας, το ελαιόλαδο και το μαγειρικόν άλας. Παραλλήλως και δι' ευνόητους λόγους, εδόθη τρομερή έμφασις στον τομέα των δημοσίων θεαμάτων.

Η συνεχής αύξησις των χρεών κατέστρεψε όλους τους μικροϊδιοκτήτες. Αντιθέτως οι κάτοχοι των μεγάλων εγγείων ιδιοκτησιών έγιναν πανίσχυροι. Το αποτέλεσμα ήταν η τρομακτική αστυφυλία και η αναγκαστική αύξησις του αριθμού των μισθωτών του δημοσίου. Η διανομή τροφίμων βάσει δελτίου συμπεριέλαβε 320.000 άτομα, ενώ από το 1.000.000 των κατοίκων της Ρώμης, το 50% ήταν δημόσιοι υπάλληλοι. Η γραφειοκρατία κατέπνιξε τον διοικητικό μηχανισμό και για να αντιμετωπισθή ο πληθωρισμός ηυξήθησαν και άλλο οι φόροι, έως ότου υπέκυψαν και οι τελευταίοι εναπομείναντες φορολογούμενοι. Μερικούς αιώνες ενωρίτερα, πριν από την κατάφωρη χρεοκοπία του κράτους, ο Κικέρων, κατά το 54 π.Χ. είχε προειδοποιήσει: "Φορολογούμεθα για την κατανάλωσι οίνου και άρτου, για τα εισοδήματα και τις επενδύσεις μας, για την γη μας και για τα περιουσιακά μας στοιχεία, όχι μόνον για να συντηρούμε στην ζωή όντα εκφυλισμένα πού δεν αξίζουν καν τον τίτλο του ανθρώπου, αλλά και εν ονόματι της βοηθείας ξένων εθνών πού μέχρι πρότινος, αγνοούσαμε την ύπαρξί τους...."

Πέντε αιώνες μετά από τον Κικέρωνα, συναντούμε τον αντιδιαμετρικό του τύπο, στο πρόσωπο του Σιδωνίου, ενός Ρωμαιογαλάτου γαιοκτήμονος πού έγινε επίσκοπος. Από την διασωθείσα αλληλογραφία του πληροφορούμεθα για την ευχάριστη ζωή, των ευκατάστατων μεγαλοαστών του 5ου μ.Χ. αιώνος, στην νότιο περιοχή της σημερινής Γαλλίας. Ο Σιδώνιος ζούσε σε μία βίλα, στις λοφώδεις εκτάσεις πού ευρίσκονται κοντά στο σύγχρονο Clermont. Διέθετε προσωπική βιβλιοθήκη, λουτρά και άλλες πολλές ανέσεις πού χαρακτηρίζουν τους αντιστοίχους μεγαλοαστούς της εποχής μας. Συνήθιζε τις κυνηγετικές εκδρομές και τα συμπόσια, έκανε δε ό,τι του ήταν δυνατό για να περνά ευχάριστα την ζωή του. Όμως η απειλή των βαρβάρων, τον είχε κατατρομοκρατήσει. Παρ' όλους τους φόβους και τις ανησυχίες του, μας άφησε μία επιστολή, πού είχε αποστείλει σε κάποιο φίλο του και η οποία αποτελεί κλασσικό δείγμα της νοοτροπίας των ανθρώπων της εποχής του: "Η θεία πρόνοια" έγραφε ο Σιδώνιος, "θα εισακούσει χωρίς αμφιβολία τις προσευχές μας και κάτω από την ευλογία μιας νέας ειρήνης, θα ενθυμούμεθα τους φόβους της εποχής μας, σαν απλή ανάμνησι..."

Η θεία πρόνοια όμως δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για τον Σιδώνιο. Λίγα χρόνια αργότερα, οι βάρβαροι κατέστρεψαν την βίλα του, καθώς εσάρωναν με τις επιδρομές τους την νότιο Γαλλία. Επί δεκατρείς αιώνες, η νοοτροπία του Σιδωνίου και των ομοίων του έμελλε να εξαφανισθή από το ευρωπαϊκό προσκήνιο, για να επανεμφανισθή στην εποχή μας. Οι Κικέρωνες του XX αιώνος υπήρξαν δυστυχώς ελάχιστοι και δεν απαιτείται ιδιαίτερη οξύνοια στην σύγκρισι της παρηκμασμένης δομής της Ρώμης και του δυτικού κόσμου. Οι Σιδώνιοι του δυτικού ευρωπαϊκού πολιτισμού, ήλθαν και παρήλθαν και παρά το γεγονός ότι οι βάρβαροι δεν ενεφανίσθησαν για να προσφέρουν στην Δύσι κάποια ανάλογη ληξιαρχική πράξι θανάτου με την αντίστοιχη της Ρώμης, δεν είναι απαραίτητο να εξακολουθούμε να περιμένουμε ένα συμβάν αυτού του τύπου για να αποφασίσουμε επιτέλους πώς οφείλουμε ιστορικώς να οντοποιήσουμε ένα νέο κύκλο ζωής.

Ίσως η δημιουργία να φαντάζει αδύνατη και απρόσιτη μέσα στις δυσοίωνες συνθήκες της εποχής. Αλλά οι θεοί πάντα αγαπούν αυτούς πού απαιτούν τα αδύνατα...

ΟΣΒΑΛΝΤ ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, Ο ΟΣΒΑΛΝΤ ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

Όπως γράψαμε και στο περασμένο τεύχος, όπου δημοσιεύσαμε την εισαγωγή από το τελευταίο βιβλίο του Όσβαλντ Σπένγκλερ, που είχε τον τίτλο ***"Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ"****, το βιβλίο αυτό αποσύρθηκε τελικά από την κυκλοφορία με εντολή του Υπουργείου Πολιτισμού της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Αυτό όμως σε καμμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι ο Σπένγκλερ υπήρξε εχθρός του Εθνικοσοσιαλισμού. Το αντίθετο! Βασιζόμενοι, όμως, στην εκδοτική επιτυχία στην Ελλάδα, του μνημειώδους έργου του* ***"Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ"*** *προσπαθούν κάποιοι στην χώρα μας να εμφανίσουν τον Σπένγκλερ σαν... αντιφασίστα! Παρ' όλο που ο ίδιος έγραφε στο βιβλίο αυτό, το οποίο αποσύρθηκε λίγους μήνες μετά την κατάκτηση της εξουσίας από τους Εθνικοσοσιαλιστές:*

"Κανένας άλλος δεν θα προσδοκούσε με μεγαλύτερη λαχτάρα απ' ότι εγώ την εθνική επανάσταση αυτής της χρονιάς (1933)."

Ήταν δεδομένο λοιπόν ότι ο Σπένγκλερ υπήρξε υπέρμαχος του Εθνικοσοσιαλισμού. Αλλά είναι επίσης γεγονός ότι έβλεπε και τους σοβαρότατους κινδύνους μιας συντριπτικής ήττας για το Γερμανικό Έθνος από το γεγονός ότι ολόκληρος ο κόσμος θα εστρέφετο εναντίον του. Στην εισαγωγή του βιβλίου του αυτού είναι που έγραφε:

"Η μεγάλη παρτίδα της παγκόσμιας πολιτικής δεν τελείωσε ακόμη. Τώρα είναι που παίζονται τα πιο πολλά. Κάθε ζωντανό έθνος πρέπει να ανέλθει στην μεγαλοσύνη του ή να καταποντισθεί...Ο άνθρωπος της δράσης είναι συχνά, περιορισμένης διορατικότητας. Καθοδηγείται χωρίς να γνωρίζει τον πραγματικό στόχο."

Επισήμαινε, δηλαδή, τους σοβαρούς κινδύνους που απειλούσαν την Γερμανία επειδή επέλεξε την οδό του Εθνικοσοσιαλισμού και καλούσε σε συναγερμό. Γινόταν δε πιο συγκεκριμένος, αφού από το 1933 προέβλεπε ότι θα ακολουθήσει παγκόσμιος πόλεμος. Αυτό δε δεν το έγραφε αλληγορικά, αλλά σαφέστατα και συγκεκριμένα. Όπως στο παρακάτω απόσπασμα:

"Βρισκόμαστε, ίσως, πριν από ένα δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ανίκανοι να μετρήσουμε την κατανομή των δυνάμεων ή να προβλέψουμε τα μέσα ή τους στόχους -στρατιωτικούς, οικονομικούς, επαναστατικούς. Δεν υπάρχει χρόνος να περιοριστούμε στην εσωτερική πολιτική, πρέπει να είμαστε σε καλή κατάσταση για να αντιμετωπίσουμε κάθε πιθανό επεισόδιο. Η Γερμανία δεν είναι νησί. Αν αποτύχουμε να δούμε την σχέση μας με τον κόσμο ως -για μας ιδιαίτερα- το σημαντικό πρόβλημα η μοίρα -και τι μοίρα!- θα μας καταποντίσει χωρίς έλεος. Μόναχο, Ιούλιος 1933"

Υπήρχαν σοβαροί λόγοι, λοιπόν, το βιβλίο αυτό να αποσυρθεί από την κυκλοφορία, αφού για τον ήδη ευρισκόμενο μόλις λίγους μήνες στην εξουσία εθνικοσοσιαλισμό, δεν ήταν ό,τι καλύτερο να επισημαίνεται δημόσια ότι ολόκληρος ο κόσμος ήταν έτοιμος να στραφεί κατά της Γερμανίας.

Στο τεύχος αυτό μπορείτε να διαβάσετε το πρώτο κεφάλαιο από το σημαντικό και "προφητικό" αυτό βιβλίο του Όσβαλντ Σπένγκλερ.

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ

Υπάρχει, μήπως σήμερα, κανείς άνδρας από τις λευκές φυλές που να 'χει μάτια που βλέπουν τι συμβαίνει τριγύρω του, στον πλανήτη; Να δει τον τεράστιο κίνδυνο που ξεπροβάλλει πάνω από αυτήν την μάζα των λαών; Δεν αναφέρομαι στα εκπαιδευμένα ή ανεκπαίδευτα πλήθη των μεγαλουπόλεων, στους αναγνώστες εφημερίδων, στα κοπάδια αυτών που ψηφίζουν στις εκλογές - και, ανεξαιρέτως, δεν υπάρχει πια κάποια ποιοτική διαφορά μεταξύ των ψηφοφόρων και των υποψηφίων - αλλά αναφέρομαι στις άρχουσες τάξεις των λευκών εθνών, στο μέτρο που δεν έχουν ήδη καταστραφεί, στους δημόσιους άνδρες, εφόσον απέμειναν κάποιοι, στους αληθινούς ηγέτες της πολιτικής, της οικονομικής ζωής, των στρατών και της διανόησης.
Υπάρχει κανείς, ρωτάω, που βλέπει πέρα και πάνω από την εποχή του, την ήπειρο, την χώρα που ζει, ή έστω πέρα από τον στενό κύκλο των δικών του δραστηριοτήτων;

Ζούμε κοσμοϊστορικές στιγμές. Ο τεράστιος δυναμισμός της ιστορικής εποχής που έχει μόλις ανατείλει, την καθιστά ως την σπουδαιότερη, όχι μόνο μέσα στον Φαουστιανό πολιτισμό της Δυτικής Ευρώπης, αλλά - γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο - σε όλη την παγκόσμια ιστορία, σπουδαιότερη και τρομερότερη των εποχών του Καίσαρος και του Ναπολέοντα. Κι όμως, πόσο τυφλά παραμένουν τα ανθρώπινα όντα πάνω στα οποία ξεχύνεται αυτή η επιβλητική μοίρα, που τα στροβιλίζει στην σύγχυση, εξυψώνοντάς τα και καταστρέφοντάς τα! Ποιος ανάμεσά τους βλέπει κι αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει μέσα τους και γύρω τους; Ίσως κάποιος γέρος σοφός Κινέζος ή Ινδός που παρατηρεί τριγύρω του, σιωπηλά, με την αποθηκευμένη σκέψη μιας χιλιετίας στην ψυχή του.

Μα πόσο επιφανειακές, πόσο στενόμυαλες κι ολιγόμυαλες είναι οι κρίσεις και τα μέτρα στην Δυτική Ευρώπη και την Αμερική! Ξέρουν, μήπως, οι κάτοικοι των Νοτιοδυτικών Πολιτειών των Η.Π.Α., τι συμβαίνει πέρα από την Νέα Υόρκη και το Σαν Φρανσίσκο; Έχει, μήπως, ιδέα ένας Άγγλος μεσοαστός, για να μην πούμε για έναν Γάλλο επαρχιώτη, για τις τάσεις στα πολιτικά πράγματα της ηπείρου; Τι γνωρίζει, πραγματικά, οποιοσδήποτε απ' αυτούς για την πορεία που η ίδια του η μοίρα τον φέρνει αντιμέτωπο;

Ό,τι μας απέμεινε είναι ένας αριθμός από ανόητες στερεότυπες εκ-

φράσεις όπως "το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης" ή "η κατανόηση των λαών" ή "εθνική ασφάλεια και αυτάρκεια", με τις οποίες θα "αντεπεξέλθουμε" των επερχομένων σε μια ή δύο γενεές καταστροφών μέσω της ευμάρειας και του αφοπλισμού.

Εγώ, όμως, αναφέρομαι εδώ, στην Γερμανία. Στην Γερμανία, την οποία ο καταιγισμός των γεγονότων απειλεί περισσότερο από κάθε άλλη χώρα και της οποίας η ύπαρξη είναι, με την πιο ανησυχητική έννοια της λέξης, σε κίνδυνο.

Πόσο κοντόφθαλμη προοπτική και θορυβώδης επιπολαιότητα βασιλεύει ανάμεσά μας, και πόσο επαρχιώτικη είναι η θεώρησή μας όταν αναδύονται τα μείζονα προβλήματα!

Ας στήσουμε μια περιφραγμένη Τρίτη Αυτοκρατορία (Γ' Ράιχ) ή εναλλακτικά ένα Σοβιετικό κράτος. Ας απαλλαγούμε από τον στρατό, από την ιδιοκτησία, από τους οικονομολόγους ή από την γεωργία. Ας αποδώσουμε την μεγίστη ανεξαρτησία σε όλες τις μικρές επαρχίες ή εναλλακτικά ας τις καταπιέσουμε. Ας αφήσουμε τους πρώην κυρίαρχους της βιομηχανίας ή της διοικήσεως να εργαστούν ξανά με τον τρόπο του 1900 ή, και γιατί όχι, ας έχουμε μια επανάσταση ή ας κηρύξουμε μια δικτατορία (μήπως δεν υπάρχουν δεκάδες υποψηφίων, που θεωρούν τους εαυτούς τους κατάλληλους για τη δουλειά;)... κι όλα θα πάνε καλά.

Πλην όμως: - Η Γερμανία δεν είναι νησί. Καμιά άλλη χώρα δεν είναι μπλεγμένη τόσο ενεργά ή παθητικά με την μοίρα του κόσμου. Και μόνο η γεωγραφική της θέση, με την έλλειψη φυσικών συνόρων, το καθιστά αναπόφευκτο. Τον 18ο και τον 19ο αιώνα ήταν "η Κεντρική Ευρώπη". Τον 20ο αιώνα είναι, όπως κατά και μετά τον 13ο αιώνα, το όριο απέναντι στην "Ασία". Για καμιά χώρα δεν είναι τόσο σημαντικό το να μπορεί η σφαίρα της πολιτικής και οικονομικής σκέψης να ξεπερνά κατά πολύ τα σύνορά της. Κάθε τι που συμβαίνει μακριά αφορά την καρδιά της Γερμανίας.

Το παρελθόν μας εκδικείται. 700 χρόνια ενός ασήμαντου καθεστώτος μικρών κρατιδίων, χωρίς μια ανάσα μεγαλείου, μια ιδέα, ένα σκοπό. Αυτό δεν πρόκειται να επανορθωθεί σε δύο γενεές.

Η δημιουργική εργασία του Μπίσμαρκ είχε διαπράξει ένα και μοναδικό σφάλμα: ότι δεν εκπαίδευσε την επερχόμενη γενεά ν' αντιμετωπίσει τα γεγονότα του νέου σχήματος της πολιτικής μας ζωής. Τα δεδομένα ήταν ορατά, δεν έγιναν όμως αντιληπτά. Οι άνθρωποι δεν μπορούσαν, ενδόμυχα, να προσαρμοστούν στους νέους ορίζοντες, στα νέα προβλήματα και υποχρεώσεις. Δεν ζούσαν μαζί τους.

Ο μέσος Γερμανός συνεχίζει ν' αντιμετωπίζει την μείζονα χώρα του με την παλιά τοπικιστική και φατριαστική προοπτική - την ρηχή και αγκυλωμένη, την τόσο ηλίθια και παρωχημένη.

Αυτή η μικρονοητικότητα ανάγεται στην εποχή των Χοχενστάουφεν και της Χάνσα. Οι πρώτοι, που η ματιά τους έφτανε ως την Μεσόγειο και η δεύτερη, που η κυριαρχία της έφτανε από το Scheldt ως το Novgorod, παρομοίως υποχώρησαν μπροστά σε άλλες πιο εξα-

Όσβαλντ Σπένγκλερ

σφαλισμένες, ως προς την βάση τους, δυνάμεις, λόγω ελλείψεως συνετούς και στοιχειώδους υποστήριξης μέσα από τα δικά τους σύνορα. Έκτοτε ο Γερμανός σίγησε, μοιρασμένος σε αναρίθμητες μικρές πατρίδες κι ασήμαντα τοπικά συμφέροντα, μετρώντας την παγκόσμια ιστορία με την δική του προοπτική, ονειρευόμενος, πεινασμένα κι αξιοκαταφρόνητα, ένα βασίλειο πάνω στα σύννεφα - για να περιγράψουμε ποια κατάσταση εκπροσωπεί ο όρος "Γερμανικός ιδεαλισμός".

Σ' αυτόν τον ασήμαντο και στοιχειωδώς γερμανικό τρόπο σκέψης ανήκει σχεδόν όλο το φάσμα των πολιτικών ιδανικών και ουτοπιών, που ξεφύτρωσαν μέσα από τον βάλτο του κράτους της Βαϊμάρης: η Διεθνιστική, η Κομμουνιστική, η Ειρηνιστική, η Πέραν Των Άλπεων, η Ομοσπονδιακή, η Άρια θεώρηση του Sacrum Imperium (Αγίας Αυτοκρατορίας), του Σοβιετικού Κράτους, της Τρίτης Αυτοκρατορίας (Ράιχ), ανάλογα με την περίπτωση. Όλα τα κόμματα τώρα σκέφτονται και δρουν σα ν' ανήκει ο κόσμος στην Γερμανία. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν βλέπουν πέρα από την βιομηχανική εποχή. Η αποικιοκρατική πολιτική τους ήταν πάντοτε απεχθής, καθόσον δεν ταιριάζει στο μοντέλο του πολέμου των τάξεων.

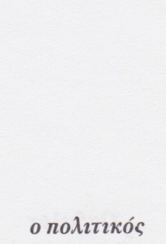
Λόγω της δογματικής τους στενοκεφαλιάς δεν μπορούν, κι ούτε θα μπορέσουν, να καταλάβουν ότι ήταν ακριβώς ο ίδιος ο εργαζόμενος άνθρωπος, για τον οποίο ο οικονομικός ιμπεριαλισμός των ετών γύρω στα 1900, με τις εξασφαλισμένες εγκαταστάσεις για την πώληση αγαθών και την αγορά πρώτων υλών, αποτέλεσε την βασική προϋπόθεση της ύπαρξης.

Αυτό το είχε συλλάβει ο Άγγλος εργαζόμενος πολύ νωρίτερα. Ο ενθουσιασμός της Γερμανικής Δημοκρατίας ως προς τον αφοπλισμό σταματά απότομα στα σύνορα της Γαλλικής σφαίρας ισχύος. Οι οπαδοί της ομοσπονδίας θα διαμοίραζαν, την ήδη κατά πολύ μειωμένη χώρας τους, σε κρατίδια-νάνους παλαιού τύπου, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στις ξένες δυνάμεις να ανταγωνίζονται μεταξύ τους.

Και οι εθνικοσοσιαλιστές νομίζουν ότι μπορούν να αγνοούν τον κόσμο ή να του εναντιώνονται και να χτίζουν τα κάστρα τους στα σύννεφα, δίχως να προκαλούν μια πιθανώς σιωπηλή αλλά πολύ απτή αντίδραση από το εξωτερικό.

Επιπροσθέτως σ' αυτά, έρχεται κι ο γενικευμένος φόβος της πραγματικότητας. Εμείς, κάτωχροι όλοι μας, έχουμε αυτόν τον φόβο, αν και σπάνια - και οι περισσότεροι ποτέ - δεν τον συνειδητοποιούμε.

ο πολιτικός ορίζοντας

Πρόκειται για την πνευματική αδυναμία του "όψιμου" ανθρώπου των υψηλότερων πολιτισμών, ο οποίος ζει στις πόλεις αποκομμένος από το χωριό και την γη και γι' αυτό κι από την φυσική βίωση της εμπειρίας, του πεπρωμένου, του χρόνου και του θανάτου. Είναι πια τόσο πολύ αφυπνισμένος, τόσο προσαρμοσμένος ν' αναλογίζεται αενάως το χθες και το αύριο και αδυνατεί ν' αντέξει αυτό που βλέπει κι αναγκάζεται να δει:

Την αδυσώπητη ροή των πραγμάτων, της άσκοπης τύχης και της

αληθινής ιστορίας, που δρασκελίζει ανελέητα τους αιώνες, όπου το άτομο με το ασήμαντο ίχνος της ιδιωτικής του ζωής, γεννιέται αμετάκλητα στον προκαθορισμένο τόπο.

Αυτό είναι που λαχταρά να ξεχάσει, να διαψεύσει, ν' αμφισβητήσει. Έτσι το σκάει από την ιστορία στην απομόνωση, σε φανταστικά μακρινά συστήματα, στην μια ή στην άλλη πίστη ή στην αυτοκτονία. Σαν αλλόκοτη στρουθοκάμηλος βυθίζει το κεφάλι στις ελπίδες, στα ιδεώδη και στην δειλή αισιοδοξία:

Έτσι είναι, αλλά δεν θα 'πρεπε να είναι, έτσι είναι κατά συνέπεια.

Τραγουδάμε στο δάσος τη νύχτα γιατί φοβόμαστε, Παρομοίως η δειλία των πόλεων κραυγάζει την εμφανή αισιοδοξία της στον κόσμο για κάθε φόβο. Η πραγματικότητα δεν πρόκειται να γεννηθεί. Η κατ' ευχήν εικόνα του μέλλοντος παίρνει την θέση των γεγονότων - αν και ποτέ η μοίρα δεν έλαβε υπ' όψιν της τις ανθρώπινες φαντασιώσεις - από την παιδική Γη της ανεμελιάς ως την παγκόσμιο ειρήνη και τον εργατικό παράδεισο των ενηλίκων.

Λίγα μπορεί κανείς να γνωρίζει για τα μελλοντικά γεγονότα - καθόσον το μόνο που μπορεί να εξαχθεί από την σύγκριση άλλων πολιτισμών είναι η γενική μορφή - αυτό όμως είναι βέβαιο: Οι δυνάμεις που θα σείσουν το μέλλον δεν είναι παρά εκείνες του παρελθόντος. Αυτές οι δυνάμεις είναι: Η θέληση του Δυνατού, τα υγιή ένστικτα, η φυλή, η θέληση για κατοχή και ισχύ. Ενώ η δικαιοσύνη, η ευτυχία και η ειρήνη - αυτά τα όνειρα, που πάντα θα μείνουν όνειρα - αιωρούνται χωρίς αποτέλεσμα από πάνω τους.

Επιπλέον, στον πολιτισμό μας, από τον 16ο αιώνα και μετά, γίνεται όλο και πιο αδύνατο για τους περισσότερους από εμάς ν' αποκτήσουμε μια γενική άποψη των όλο και περισσότερο συγχυτικών καταστάσεων και συμβάντων της παγκοσμίου πολιτικής και της οικονομίας ή να συλλάβουμε (όχι κιόλας να ελέγξουμε) τις δυνάμεις και τις τάσεις που πήραν μέρος σ' αυτά.

Οι πραγματικοί δημόσιοι άνδρες (πολιτικοί) σπανίζουν όλο και πιο πολύ. Οι περισσότερες από τις πράξεις (σε αντιδιαστολή με τα γεγονότα), στην ιστορία αυτών των αιώνων, ήταν πράγματι έργα από ημιειδικούς και ερασιτέχνες, που είχαν την τύχη στο πλευρό τους. Ωστόσο, μπορούσαν πάντα να στηρίζονται στο ένστικτο του λαού για την υποστήριξή τους. Μόνο τώρα που το ένστικτο αυτό έγινε τόσο αδύναμο, ενώ η φλύαρη κριτική της αμέριμνης άγνοιας τόσο ισχυρή, γίνεται όλο και πιο πιθανό ένας αληθινός δημόσιος άνδρας, με πραγματική γνώση των πραγμάτων, να μην προσλάβει την ενστικτώδη υποστήριξη - ακόμη και στο επίπεδο της απρόθυμης ανοχής - αλλά και να εμποδιστεί από το να πράξει το σωστό, εξαιτίας της εναντίωσης όλων των "πολύξερων".

Όσβαλντ Σπένγκλερ

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας γνώρισε την πρώτη αντιπολίτευση αυτού του τύπου.

Ο Μπίσμαρκ σχεδόν έπεσε θύμα στην δεύτερη. Μόνον οι κατοπινές γενεές, ίσως ούτε κι αυτές, μπορούν να εκτιμήσουν το μεγαλείο

και την δημιουργικότητα τέτοιων αρχηγών. Αλλά, όντως, πρέπει να δούμε ότι το παρόν αρκείται στην αγνωμοσύνη και την έλλειψη κατανόησης και δεν προχωρά σε αντίδραση. Οι Γερμανοί ιδιαίτερα είναι σπουδαίοι στο να υποπτεύονται, να κριτικάρουν και να ακυρώνουν κάθε δημιουργική δράση. Δεν έχουν το παραμικρό από εκείνη την ιστορική εμπειρία και την δύναμη της παράδοσης, που χαρακτηρίζουν την αγγλική ζωή. Ένα έθνος από ποιητές και διανοούμενους - στον δρόμο του μετασχηματισμού σ' ένα έθνος από φλύαρους και διώκτες. Κανείς πραγματικός κυβερνήτης δεν γίνεται δημοφιλής στους φοβισμένους, δειλούς και χωρίς δυνατότητα κατανόησης συγχρόνους του. Και θα πρέπει να είναι κανείς περισσότερο από "ιδεαλιστής" για να καταλάβει ακόμη κι αυτό.

Ζούμε ακόμη στην εποχή του Ορθολογισμού (Rationalism), που ξεκίνησε τον 18ο αιώνα και τώρα γοργά πλησιάζει στο τέλος της. Είμαστε όλα δημιουργήματά της, είτε το γνωρίζουμε και το επιθυμούμε, είτε όχι. Η λέξη είναι αρκετά γνωστή, αλλά πόσοι ξέρουν πόσα υποδηλώνει;

Πρόκειται για την αλαζονεία του αστού διανοούμενου, ο οποίος αποκομμένος από τις ρίζες του, χωρίς να καθοδηγείται πια από το ισχυρό ένστικτο, βλέπει αφ' υψηλού, με περιφρόνηση, την καθαρόαιμη σκέψη του παρελθόντος και την σοφία της αρχαίας αγροτικής κοινότητας. Είναι η εποχή που ο καθένας ξέρει να διαβάζει και να γράφει και συνεπώς έχει την γνώμη του και που πάντα "ξέρει καλύτερα". Αυτός ο τύπος διανοίας δείχνει εμμονή στις έννοιες - τους νέους θεούς της εποχής - και ασκεί στον κόσμο τα πνευματικά του κατορθώματα από την δική του θεώρηση.

"Είναι άχρηστο" λέει. "Μπορούμε να το βελτιώσουμε" συνεχίζει. "Ας κάνουμε ένα πρόγραμμα για έναν καλύτερο κόσμο." Τίποτα δεν θα 'ταν πιο εύκολο για ευφυείς ανθρώπους και δεν προκύπτει αμφιβολία ότι ο κόσμος θα αυτοπραγματωθεί.

Του δόθηκε μια ετικέτα με τον τίτλο "Ανθρώπινη Πρόοδος" και τώρα που έχει όνομα, υπάρχει. Όσοι αμφιβάλλουν δεν είναι παρά στενόμυαλοι αντιδραστικοί, αιρετικοί και, το χειρότερο, άνθρωποι χωρίς καμία δημοκρατική αρετή. Άντε να χαθούν!

Υπ' αυτήν την έννοια, ο φόβος της πραγματικότητας ξεπεράστηκε από την διανοητική αλαζονεία, το σκοτάδι που προέρχεται από την άγνοια όλων των πραγμάτων της ζωής, από πνευματική ένδεια, από έλλειψη σεβασμού και τελικά από απόκοσμη βλακεία - μιας και δεν υπάρχει τίποτα πιο ανόητο από την δίχως ρίζες αστική νοημοσύνη.

Στ' αγγλικά γραφεία και λέσχες, συνηθίζεται να ονομάζεται "κοινός νους" (common sense), στα γαλλικά σαλόνια "νους" (esprit), ενώ στις μελέτες των Γερμανών φιλοσόφων "Καθαρός λόγος".

Η ρηχή αισιοδοξία του εκπολιτισμένου άξεστου σταματά να φοβάται τα στοιχειώδη ιστορικά γεγονότα και αρχίζει να τα περιφρονεί. Κάθε "πολύξερος" προσπαθεί ν' απορροφήσει στο δικό του σχήμα (όπου η εμπειρία δεν παίζει κανέναν ρόλο), να τα κάνει εννοιο-

ο πολιτικός ορίζοντας

λογικά πληρέστερα απ' όσο πραγματικά είναι και να τα υποτάξει στον εαυτό και την σκέψη του, επειδή δεν έχει την ζωντανή εμπειρία τους, παρά μόνο την αντίληψή τους.

Ο δογματιστής γαντζώνεται στην θεωρία από έλλειψη εμπειρίας ή καλύτερα από εκείνη την έλλειψη ικανότητας να βιώσει την εμπειρία, βρίσκει δε λογοτεχνική έκφραση σε μια πλημμύρα από σχήματα για πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά συστήματα και ουτοπίες, και πρακτική έκφραση σ' εκείνη τη μανία για οργάνωση, η οποία - ως αυτοσκοπός πια - παράγει γραφειοκρατίες που είτε καταρρέουν από την δική τους κενότητα είτε καταστρέφουν την ζώσα τάξη.

Ο ορθολογισμός δεν είναι, τελικά, τίποτ' άλλο παρά κριτικισμός, ενώ ο κριτικός είναι το αντίστροφο του δημιουργού. Αναλύει και επανασυνθέτει. Επινόηση και γέννηση του είναι ξένα. Ακολούθως η εργασία του είναι τεχνητή, χωρίς ζωντάνια κι όταν έρχεται σ' επαφή με την αληθινή ζωή, τότε σκοτώνει.

Όλα αυτά τα συστήματα κι οργανισμοί είναι φτιαγμένα στα χαρτιά, είναι συστηματικά και παράλογα και ζουν μόνο στο χαρτί που είναι γραμμένα. Αυτή η πορεία ξεκίνησε την εποχή του Ρουσσώ και του Καντ, με τις φιλοσοφικές ιδεολογίες που αυτοαναλώθηκαν σε γενικεύσεις. Πέρασαν στον 19ο αιώνα, στα επιστημονικά κατασκευάσματα με τις επιστημονικές, φυσικές, δαρβινικές μεθόδους- κοινωνιολογία, οικονομικά υλιστική ιστοριογραφία - και χάθηκαν στον 20ο αιώνα στην λογοτεχνική παραγωγή προβληματισμένων μυθιστορημάτων και προγράμματα κομμάτων.

Ας μην επιτρέψουμε, όμως, να γίνει κάποιο λάθος. Τόσο ο ιδεαλισμός, όσο και ο υλισμός, είναι εξίσου δικά του κομμάτια. Αμφότεροι είναι ορθολογιστικοί πέρα ως πέρα, στην περίπτωση του Καντ, του Βολταίρου και του Χόλμπαχ. Αλλά και του Νομάλις και του Προυντόν. Όπως και των ιδεολογιών του πολέμου της απελευθέρωσης, καθώς και του Μαρξ. Όπως και η υλιστική θεώρηση της Ιστορίας, στον ίδιο βαθμό με την ιδεαλιστική, είτε αν το νόημα και ο σκοπός είναι η "πρόοδος", οι τεχνικές, η "ελευθερία" ή η "ευτυχία στον ανώτερο βαθμό" είτε η τέχνη, η ποίηση και η σκέψη.

Η ανθρώπινη ιστορία είναι ιστορία του πολέμου. Μεταξύ των λιγοστών αληθινών ιστορικών περιωπής, κανένας τους δεν υπήρξε ποτέ δημοφιλής. Ενώ ανάμεσα στους δημόσιους άνδρες, ο Μπίσμαρκ απέκτησε δημοτικότητα μόνο όταν δεν του ήταν πλέον χρήσιμη.

Αλλά κι ο Ρομαντισμός επίσης, μ' αυτήν την έλλειψη αίσθησης της πραγματικότητας, είναι κατά τον ίδιο βαθμό μια έκφραση της ορθολογιστικής αλαζονείας με τον ιδεαλισμό και τον υλισμό. Όλοι τους είναι πράγματι στενά συνδεδεμένοι και θα 'ταν δύσκολο να βρει κανείς τα όρια μεταξύ των δύο αυτών τάσεων σκέψης σε οποιονδήποτε πολιτικό ή κοινωνικό Ρομαντικό.

Σε κάθε εξαιρετικό υλιστή βρίσκεται κρυμμένος ένας Ρομαντικός. Αν και μπορεί να περιφρονεί την ψυχρή, ρηχή, μεθοδική σκέψη των άλλων, ο ίδιος κατέχει αρκετή απ' αυτού του είδους την σκέψη για να

Όσβαλντ Σπένγκλερ

κάνει το ίδιο, με τον ίδιο τρόπο και την ίδια αλαζονεία.

Ο ρομαντισμός δεν αποτελεί ένδειξη ισχυρών ενστίκτων, αλλά, αντιθέτως, γνώρισμα μιας αδύναμης σκέψης που απεχθάνεται τον εαυτό της. Οι ρομαντικοί είναι όλοι τους παιδαριώδεις. Άνδρες που παραμένουν παιδιά για πολύ καιρό (ή και για πάντα), δίχως την δύναμη ν' ασκήσουν αυτοκριτική, αλλά με αδιάκοπες αναστολές προερχόμενες από την σκοτεινή επίγνωση της δικής τους προσωπικής αδυναμίας. Που κινούνται από την νοσηρή ιδέα να μετασχηματίσουν την κοινωνία, η οποία παραείναι γι' αυτούς αρρενωπή, υγιής ή εγκρατής. Και να την μετασχηματίσουν, όχι με μαχαίρια και πιστόλια, κατά τον Ρωσικό τρόπο - Θεός φυλάξοι!- αλλά με ευγενικά λόγια και ποιητικές θεωρίες...

Και είναι πράγματι δύσμοιροι, αν εκτός από να τους λείπει η δημιουργική δύναμη, να τους λείπει και το καλλιτεχνικό ταλέντο να πείσουν έστω τους εαυτούς τους ότι την κατέχουν.

Ακόμη και στην τέχνη τους είναι θηλυκοί κι αδύναμοι, ανίκανοι να στήσουν μια σπουδαία νουβέλα ή μια μεγάλη τραγωδία στα πόδια της κι ακόμη περισσότερο μια γνήσια φιλοσοφία οποιασδήποτε εμβέλειας.

Ό,τι γίνεται δεν είναι παρά δειλά στιχουργήματα, αναιμικά σενάρια, αποσπασματικές ιδέες, που όλα τους επιδεικνύουν μια αθωότητα κι ένα ανταγωνισμό προς τον κόσμο, που ισοδυναμεί με παραλογισμό.

Το ίδιο συνέβαινε και με τους αξεθώριαστους "Νέους" (Junglinge), με τις παλαιογερμανικού τύπου πίπες και παλτά - συμπεριλαμβανομένων των Jahn και Arndt. Ο ίδιος ο Stein ήταν αδύνατο να ελέγξει το ρομαντικό του γούστο για τους αρχαίους πολιτικούς σχηματισμούς σε επαρκή βαθμό, ώστε να μετατρέψει την εκτεταμένη πρακτική του εμπειρία σε μια επιτυχημένη επίδοση στην διπλωματία.

Ω βέβαια, ήταν ήρωες, ήταν ευγενείς κι έτοιμοι να γίνουν μάρτυρες κάθε στιγμή, αλλά μιλούσαν υπερβολικά για την γερμανική φύση και πολύ λίγο για τους σιδηροδρόμους και τις τελωνειακές ενώσεις κι έτσι μεταβλήθηκαν απλά σ' ένα εμπόδιο στο πραγματικό μέλλον της Γερμανίας. Μήπως δεν θ' ακουγόταν παράξενο να γνωρίζουν το όνομα του Φρειδερίκου Λιστ, που αυτοκτόνησε το 1846, γιατί κανένας δεν καταλάβαινε ούτε υποστήριζε τον μακρόπνοο και σύγχρονο πολιτικό στόχο: την οικοδόμηση μιας οικονομικά δυνατής Γερμανίας; Όλοι τους όμως ήξεραν τα ονόματα Arminius και Thusnelda.

(Για παράδειγμα, το έργο του Χαίκελ "Το αίνιγμα του Σύμπαντος" είναι το έργο ενός γνήσιου αισθηματία και αδύνατου στην επιστήμη της λογικής ανθρώπου. Μια πίστη που είναι δυνατότερη από κάθε απόδειξη είναι το διακριτικό γνώρισμα του Ρομαντικού.)

Κι αυτοί, λοιπόν, οι αιώνιοι "Νέοι" είναι ξανά μαζί μας, ανώριμοι, αποστερημένοι από κάθε εμπειρία κι ακόμη από κάθε επιθυμία για εμπειρία, αλλά γράφουν και συζητούν για την πολιτική, εξημμένοι από στολές και διακριτικά, γαντζωμένοι πάνω στην μία θεωρία ή την

άλλη. Υπάρχει ένας κοινωνικός ρομαντισμός των συναισθηματικών κομμουνιστών, ένας πολιτικός ρομαντισμός που θεωρεί ότι το ποσοστό των εκλογών και η μέθη των ομιλιών στις μαζικές συγκεντρώσεις είναι κατορθώματα, κι ένας οικονομικός ρομαντισμός, που ξεχειλίζει πίσω από χρυσές θεωρίες αρρωστημένων μυαλών, που δεν γνωρίζουν τίποτα από την εσωτερική δομή των σύγχρονων οικονομικών.

Μπορούν μόνο να αισθανθούν μαζικοποιημένα, γιατί έτσι μπορούν να αμβλύνουν την εξασθενημένη αίσθηση της αδυναμίας τους, πολλαπλασιάζοντας τους εαυτούς τους. Κι αυτό το αποκαλούν ως "υπέρβαση του Ατομισμού".

Κι όπως όλοι οι ορθολογιστές και οι ρομαντικοί, είναι τόσοι συναισθηματικοί όσο κι έναν τραγούδι του δρόμου. Ακόμη και το Κοινωνικό Συμβόλαιο ή τα δικαιώματα του ανθρώπου είναι προϊόντα της εποχής της Ευαισθησίας.

Ο Μπούρκε, όμως, ως πραγματικός δημόσιος άνδρας, πίστευε ότι στην δική του πλευρά του καναλιού της Μάγχης, οι άνδρες απαιτούσαν αυτό που δικαιούταν ως Άγγλοι, όχι ως ανθρώπινα όντα και είχε δίκαιο. Επρόκειτο για πρακτική πολιτική σκέψη, όχι για ορθολογιστική απόδοση απειθάρχητων συναισθημάτων.

Γιατί όλη αυτή η απεχθής συναισθηματικότητα, που επικαλύπτει όλα τα θεωρητικά ρεύματα των δύο τελευταίων αιώνων - Φιλελευθερισμός, Κομμουνισμός, Ειρηνισμός - κι όλα τα βιβλία, ομιλίες και επαναστάσεις, προέρχεται από την πνευματική απειθαρχία, την προσωπική αδυναμία, την έλλειψη εκπαίδευσης που να μεταδίδεται από μια αυστηρή αρχαία παράδοση. Είναι "αστική" (μπουρζουαζίδικη) ή "πληβεία" στο βαθμό που μπορεί να γίνεται κατάχρηση των όρων.

Κοιτάζει τα ανθρώπινα πράγματα, την ιστορία και το πολιτικό πεπρωμένο "από κάτω", με κακία, μέσα από το παραθυράκι στο κατώι, στον δρόμο, στα καφενεία των συγγραφέων, στην εθνική συνέλευση. Όχι από ψηλά και εκ του μακρόθεν. Απεχθάνεται κάθε έννοια μεγαλείου, οτιδήποτε υψώνεται, οδηγεί ότι είναι ανώτερο. Οικοδόμηση σημαίνει, γι' αυτήν, κατεδάφιση όλων των προϊόντων του πολιτισμού, του Κράτους, της κοινωνίας, στο επίπεδο των μικρών ανθρώπων, πάνω από το οποίο ο αξιοθρήνητος συναισθηματισμός του, είναι αδύνατον να εξυψωθεί για να κατανοήσει.

Αυτή είναι όλη κι όλη η σημασία της έννοιας "λαός" (Volk ή people) σήμερα, γιατί "λαός" στο στόμα ενός ορθολογιστή ή ρομαντικού δεν σημαίνει το καλοσχηματισμένο έθνος, διαμορφωμένο και βαθμολογημένο από την μοίρα στην διαδοχή των εποχών, αλλά εκείνο το τμήμα της άτονης, ασχημάτιστης μάζας, που ο καθένας αισθάνεται ότι του ταιριάζει από το "προλεταριάτο" ως την "ανθρωπότητα".

Όσβαλντ Σπένγκλερ

Αυτή η κυριαρχία της δίχως ρίζες αστικής διανόησης φτάνει στο τέλος της. Και τότε αναδύεται, ως τελικός τρόπος κατανόησης των πραγμάτων, όπως αυτά είναι, ο Σκεπτικισμός - θεμελιώδης αμφιβολία για το νόημα και την αξία του θεωρητικού στοχασμού, για την ι-

κανότητα να φτάνει σε συμπεράσματα με κριτικές κι αφηρημένες μεθόδους ή να πετύχει οτιδήποτε με πρακτικές μεθόδους.

Ο Σκεπτικισμός, με την μορφή της μεγάλης ιστορικής και φυσιογνωμικής εμπειρίας, της αδιάφθορης ματιάς στα γεγονότα, η πραγματική γνώση των ανθρώπων που διδάσκει ποιοι ήταν και είναι και όχι τι θα έπρεπε να είναι. Ο σκεπτικισμός της αληθινά ιστορικής σκέψης που διδάσκει, μεταξύ άλλων, ότι υπήρξαν άλλες εποχές όπου η κριτική ήταν παντοδύναμη κι ότι αυτές οι εποχές άφησαν λίγα αποτυπώματα πίσω τους. Ο Σκεπτικισμός που επιβάλλει τον σεβασμό για τα μυστικά του παγκόσμιου γεγονότος, τα οποία είναι και παραμένουν εσωστρεφή μυστικά, που μπορεί να περιγραφούν, ουδέποτε όμως να εξηγηθούν και που τιθασεύονται μόνο από άνδρες δυνατής γενιάς, τέτοιους που ν' αποτελούν από μόνοι τους ιστορικά γεγονότα, κι όχι από συναισθηματικά προγράμματα και συστήματα.

Η σκληρή αναγνώριση του ιστορικού γεγονότος που εδραιώθηκε στον αιώνα αυτό, είναι αβάστακτη για τις μαλακές, χωρίς έλεγχο φύσεις. Απεχθάνονται όσους την επιβάλλουν, αποκαλώντας τους πεσιμιστές. Ορθά, πλην όμως, αυτός ο δυνατός πεσιμισμός, στον οποίο ανήκει η περιφρόνηση για την ανθρωπότητα απ' όλους τους μεγάλους ανθρώπους - γεγονότα που γνωρίζουν την ανθρωπότητα, είναι κάτι ολωσδιόλου διαφορετικό από τον δειλό πεσιμισμό των μικρών και κουρασμένων ψυχών, που φοβούνται την ζωή και δεν αντέχουν ν' αντικρίσουν την πραγματικότητα. Η ζωή, την οποία έλπιζαν ότι θα περάσουν εν ειρήνη και ευτυχία, χωρίς κινδύνους και κορεσμένη από ανέσεις είναι βαρετή και ανοϊκή πέρα από το γεγονός ότι είναι μόνο φανταστική κι αδύνατη. Απ' αυτόν τον βράχο της ιστορικής πραγματικότητας κάθε ιδεολογία πρέπει να κατακρημνιστεί.

Όσον αφορά την διεθνή κατάσταση της στιγμής, όλοι μας κινδυνεύουμε να την παρερμηνεύσουμε. Μετά τον Αμερικάνικο Εμφύλιο (1861-65), τον Γαλλογερμανικό Πόλεμο (1870-71) και την Βικτωριανή Εποχή, κύλησε τόσο απίστευτα ήρεμα, με ασφάλεια, ειρηνικά και ανέμελα, ώστε θα ήταν μάταιο να ψάξει κανείς κάτι ανάλογο στους αιώνες.

Οποιοσδήποτε έζησε την εποχή αυτή, ή άκουσε γι' αυτήν από άλλους, διατρέχει πάντοτε τον κίνδυνο να την θεωρήσει ως κανονική και το άγριο παρόν ως μια διαταραχή της φυσικής κατάστασης των πραγμάτων και να εύχεται να "βελτιωθούν και πάλι" τα πράγματα σύντομα. Τώρα βέβαια δεν πρόκειται να συμβεί αυτό, και δεν πρόκειται να ξαναζήσουμε ποτέ μια τέτοια κατάσταση. Δεν αντιλαμβανόμαστε τι μας οδήγησε εκεί, σ' αυτήν την απίθανη κατάσταση, στο πέρασμα του χρόνου.

Υπήρχε το γεγονός της τεχνολογικής οικονομικής ανάπτυξης σε πυρετώδη κατάσταση, που ήταν υποχρεωμένη να φτάσει σ' ένα γρήγορο τέλος, λόγω της εξάρτησής της από ταχέως εξαφανιζόμενες συνθήκες και τελικά το απότομο γεγονός ότι τα σοβαρά άλυτα προβλήματα της εποχής είχαν μετατεθεί όλο και πιο πολύ στο μέλλον,

φορτωμένο ως αδήλωτες υποχρεώσεις πάνω στους ώμους των κληρονόμων και των κληρονόμων των κληρονόμων, τόσο πετυχημένα, ώστε οι άνθρωποι σταμάτησαν να πιστεύουν ότι είναι πραγματικά αν και αυτά ξεπροβάλλουν απειλητικά από το μέλλον με σταθερά αυξανόμενη επιμονή.

Αν λίγοι μπορούν ν' αντέξουν έναν μακροχρόνιο πόλεμο, χωρίς εξαχρείωση της ψυχής, σίγουρα κανείς δεν αντέχει μια μακριά ειρήνη. Η ειρηνική περίοδος από το 1870 ως το 1914 και η ανάμνησή της κατέστησαν όλους τους λευκούς ανθρώπους αυτάρεσκους, φθονερούς, χωρίς ικανότητα κατανόησης κι ανίκανους ν' αντέξουν τη δυστυχία. Βλέπουμε το αποτέλεσμα στις ουτοπικές συλλήψεις και προκλήσεις, που αποτελούν σήμερα τμήμα του προγράμματος κάθε δημαγωγού. Προκλήσεις στην εποχή, στο κράτος, στα κόμματα και, εν γένει, στο "κάθε άλλο" αψηφώντας κάθε όριο δυνατότητας ή καθήκοντος, πράξης ή παραίτησης.

Αυτή η τόσο παρατεταμένη ειρήνη, σε μια εποχή αυξανόμενης διέγερσης είναι μια επίφοβη κληρονομιά. Ουδείς πολιτικός, κανένα κόμμα, μετά βίας κάποιος πολιτικός διανοητής, βρίσκεται σήμερα σε μια αρκετά σίγουρη θέση για να πει την αλήθεια. Όλοι ψεύδονται, όλοι μπαίνουν στον χώρο του χαϊδεμένου, αδαούς πλήθους που επιθυμεί το αύριό του να είναι όπως τον παλιό καλό καιρό, μόνο λίγο παραπάνω - αν και οι δημόσιοι άνδρες και οικονομικοί ηγέτες όφειλαν το λιγότερο να έχουν επίγνωση της τρομακτικής πραγματικότητας.

Κοιτάξτε, μονάχα, τους ηγέτες μας, σήμερα! Μια φορά το μήνα η δειλή και ανέντιμη αισιοδοξία τους αναγγέλλει την "ανοδική πορεία" και την "ευημερία", βασισμένοι στο απλό τρεμόπαιγμα του χρηματιστηρίου αξιών, που γίνεται από κατασκευασμένες εικασίες. Αναγγέλλει το τέλος της ανεργίας από την στιγμή που 100 άνθρωποι, ή κάτι τέτοιο, βρουν δουλειά και ως αποκορύφωση την επίτευξη της "αμοιβαίας κατανόησης των εθνών", κάθε φορά που η Κοινωνία των Εθνών - αυτά τα στίφη από παρασιτικούς παραθεριστές στην Λίμνη της Γενεύης - διατυπώνει κάποιο είδος επίλυσης.

Και σε κάθε συνέδριο και σε κάθε έγγραφο η λέξη "κρίση" κυκλοφορεί σε σχέση με κάθε παροδική παρενόχληση της ειρήνης. Κι έτσι εξαπατούμε τους εαυτούς μας, τυφλοί απέναντι στο γεγονός ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με μια από τις ανυπολόγιστα μεγάλες καταστροφές που αποτελούν την κανονική μορφή, με την οποία η ιστορία πραγματοποιεί τις μείζονες εναλλαγές της.

Γιατί ζούμε σε τρομερή εποχή. Είναι η σπουδαιότερη που γνώρισε και θα γνωρίσει ο Δυτικός Πολιτισμός. Αντιστοιχεί, κατά την κλασσική εποχή από τις Κάννες ως το Άκτιο, στην εποχή που φωτίζεται από τα ονόματα του Αννίβα, του Σκιπίωνα και του Γράκχου, του Μάριου, του Σύλλα και του Καίσαρα.

Όσβαλντ Σπένγκλερ

Ο παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη αστραπή και βροντή του μοιραίου σύννεφου της καταιγίδας που διαπερνά τον αιώνα. Όπως τότε, κατά του ξεκίνημα του Imperium Romanum (Ρωμαϊκής

Αυτοκρατορίας), έτσι και σήμερα η μορφή του κόσμου αναπλάθεται από τα θεμέλιά του, ασχέτως επιθυμιών και προθέσεων της "πλειοψηφίας" ή του αριθμού των θυμάτων που απαιτούνται από κάθε τέτοια απόφαση.

Αλλά ποιος το αντιλαμβάνεται; Ποιος το αντιμετωπίζει; Μήπως κανείς από εμάς αισθάνεται τυχερός, ώστε να είναι εκεί και να το δει; Η εποχή είναι μεγαλειώδης, αλλά άλλο τόσο μικροσκοπικοί είναι οι άνθρωποι σ' αυτήν. Δεν μπορούν πια ν' αντέξουν την τραγωδία, είτε επί σκηνής είτε στην πραγματική ζωή.

Λαχταρούν το ευτυχισμένο τέλος στα ανούσια μυθιστορήματα, τόσο αξιολύπητοι και κουρασμένοι είναι. Αλλά η μοίρα που τους εξακόντισε σ' αυτές τις δεκαετίες, τώρα τους πιάνει από τον γιακά και πράττει ότι πρέπει να γίνει, είτε το θέλουν είτε όχι. Η ασφάλεια των δειλών του 1900 τελειώνει. Η ζωή σε κίνδυνο, η πραγματική ζωή της ιστορίας, δικαιώνεται.

Τα πάντα αρχίζουν να γλιστρούν και τώρα μετρά μόνο ο άνδρας που μπορεί να ριψοκινδυνεύει, που έχει κουράγιο να δει και ν' αποδεχτεί τα πράγματα ως έχουν. Πλησιάζει η εποχή - μάλλον είναι ήδη εδώ - που δεν έχει χώρο για μαλακές καρδιές κι αδύναμα ιδανικά. Ο αρχέγονος βαρβαρισμός που κείτονταν κρυμμένος και δεμένος για αιώνες, υπό την αυστηρή δομή μιας ώριμης Κουλτούρας, ξύπνησε πάλι τώρα που η Κουλτούρα τελείωσε κι ο Πολιτισμός εγκαταστάθηκε: Αυτή η φιλοπόλεμη, υγιής χαρά που βγαίνει μέσα από την δύναμη του υποκειμένου που χλευάζει την εκ της λογοτεχνίας καθοδηγούμενη εποχή της ορθολογιστικής σκέψης, εκείνο το συμπαγές φυλετικό ένστικτο, που επιθυμεί μια διαφορετική ζωή από εκείνη που ξοδεύεται υπό το βάρος των βιβλίων και των φιλομαθών ιδανικών.

Στους επαρχιώτες της Δυτικής Ευρώπης αυτό το πνεύμα είναι ακόμη σε αφθονία, όπως και στα αμερικάνικα λιβάδια και μακριά στις μεγάλες πεδιάδες της βορείου Ασίας, όπου γεννιούνται οι κατακτητές του κόσμου.

Αν αυτός είναι "πεσιμισμός", τότε αυτός που τον αισθάνεται ως τέτοιο, πρέπει να είναι κάποιος που έχει ανάγκη τις ευσεβείς ψευδολογίες ή το πέπλο των ιδανικών και ουτοπιών για να τον προστατέψει και να τον σώσει από την θέαση της πραγματικότητας. Αυτό είναι, αναμφίβολα, το καταφύγιο, όπου καταφεύγουν οι περισσότεροι λευκοί άνθρωποι τον 20ο αιώνα - αλλά θα είναι τον 21ο αιώνα;

Οι πρόγονοί τους, την εποχή της Μεγάλης Μετανάστευσης και των Σταυροφοριών ήταν διαφορετικοί. ΄Εδειχναν περιφρόνηση σε τέτοια στάση, που την θεωρούσαν ως δειλία. Απ' αυτήν την δειλία απέναντι στη ζωή ο Βουδισμός και τα παρακλάδια του ξεπήδησαν στην Ινδική Κουλτούρα την αντίστοιχη σκηνή στον χρόνο. Αυτές οι λατρείες τώρα γίνονται της μόδας σε μας. Είναι πιθανόν μια όψιμη θρησκεία της Δύσης να είναι σε φάση σχηματισμού - είτε υπό την αμφίεση του Χριστιανισμού, είτε όχι, κανείς δεν ξέρει - αλλά όπως και να 'χει, η θρησκευτική "αναγέννηση", που διαδέχεται τον ορθολογισμό ως μια

παγκόσμια φιλοσοφία, όντως έχει ξεχωριστές πιθανότητες για την ανάδυση νέων θρησκειών.

Άνθρωποι με κουρασμένες, δειλές, γερασμένες ψυχές αναζητούν καταφύγιο από την εποχή, σε κάτι που λόγω των θαυμαστών δογμάτων και ιδιαιτεροτήτων είναι πιο ικανό να τους λικνίσει στον ύπνο της λησμοσύνης απ' ότι οι χριστιανικές εκκλησίες. Το svedo quia absurdum είναι και πάλι στα πάνω του. Αλλά η βαθύτητα του παγκόσμιου πόνου - ένα συναίσθημα τόσο παλιό όσο και οι μελαγχολικές σκέψεις για τον ίδιο τον κόσμο, οι στεναγμοί για τον παραλογισμό της ιστορίας και την σκληρότητα της ύπαρξης, δεν πηγάζει από τα ίδια τα πράγματα, αλλά από τις νοσηρές αντανακλάσεις τους.

Πρόκειται για την εκμηδενιστική κρίση πάνω στην αξία και την δύναμη των ανθρωπίνων ψυχών. Μια εμβριθής άποψη του κόσμου δεν πρέπει απαραίτητα να κορεσθεί με δάκρυα.

Υπάρχει μια βόρεια αίσθηση του κόσμου, που φτάνει από την Αγγλία ως την Ιαπωνία, γεμάτη χαρά μόνο και μόνο από την αίσθηση του βάρους του ανθρώπινου πεπρωμένου. Το προκαλεί κανείς με σκοπό να το κατακτήσει και πέφτει κάτω υπερήφανα, αν αυτό αποδειχθεί δυνατότερο από την δική του θέληση.

Αυτό είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα που περιγράφεται στ' αρχαία γνήσια κομμάτια της Μαχαμπχαράτα, που διηγείται την μάχη μεταξύ των Κούρους και Πάντους, στον Όμηρο, τον Πίνδαρο και τον Αισχύλο. Στις Γερμανικές Sagas και τον Σέξπηρ. Σε κάποια τραγούδια του Κινέζου βασιλέως Σου και στον κόσμο των Σαμουράι. Πρόκειται για την τραγική άποψη της ζωής, που δεν πέθανε ακόμη, και που θα ξανανθίσει στο μέλλον, όπως άνθισε στον παγκόσμιο πόλεμο. Όλοι οι μεγάλοι ποιητές των βορείων πολιτισμών (κουλτούρων) ήταν τραγικοί και η τραγωδία από την μπαλάντα, το έπος και εφεξής αποτέλεσε την βαθύτερη μορφή του γενναίου πεσιμισμού.

Ο άνθρωπος που είναι ανίκανος να βιώσει ή να υπομείνει μια τραγωδία δεν μπορεί ποτέ να είναι μια μορφή με παγκόσμια σημασία. Δεν μπορεί να γράψει ιστορία, εκτός κι αν την βιώσει όπως πραγματικά είναι - τραγική, διάτρητη από την μοίρα και κατά συνέπεια χωρίς νόημα, χωρίς σκοπό και ανήθικη στα μάτια των πιστών της χρησιμότητας.

Σηματοδοτεί ξεχώρισμα των δρόμων μεταξύ του ανώτερου και του κατώτερου ήθους της ανθρώπινης ύπαρξης. Η ζωή του υποκειμένου είναι σημαντική μόνο για τον ίδιο και για κανέναν άλλον: Το σημαντικό είναι το αν εύχεται να δραπετεύσει από την ιστορία ή να δώσει την ζωή του γι' αυτήν. Η ιστορία δεν νοιάζεται καθόλου γι την ανθρώπινη λογική. Καταιγίδες, σεισμοί, ποτάμια λάβας. Αυτά είναι οι κοντινοί συγγενείς των άσκοπων, στοιχειωδών συμβάντων της παγκοσμίου ιστορίας.

Έθνη πρέπει να χαθούν, αρχαίες πόλεις από γερασμένες Κουλτούρες να καούν ή να ερειπωθούν, αλλά η Γη θα συνεχίσει να γυρίζει ήσυχα γύρω από τον ήλιο και τα' άστρα να διαγράφουν την πορεία

Όσβαλντ Σπένγκλερ

τους.

Ο άνθρωπος είναι ζώο αρπακτικό. Θα το λέω και θα το ξαναλέω. Όλοι οι υποκρινόμενοι τους ηθικιστές και τους ανθρώπους της κοινωνικής ηθικής, που ισχυρίζονται ή ελπίζουν να είναι "υπεράνω όλων αυτών" δεν είναι παρά αρπακτικά με σπασμένα δόντια, που μισούν τους άλλους εξαιτίας των επιθέσεων που οι ίδιοι είναι αρκετά έξυπνοι για ν' αποφύγουν.

Αρκεί να τους κοιτάξετε. Είναι τόσο αδύναμοι για να διαβάσουν ένα βιβλίο πάνω στον πόλεμο, αλλά μαζεύονται στον δρόμο να δουν ένα ατύχημα, αφήνοντας το αίμα και τις κραυγές να παίξουν με τα νεύρα τους. Κι αν ακόμη και τούτο τους είναι πάρα πολύ, το χαίρονται στις ταινίες και τα εικονογραφημένα κείμενα.

Αν καλώ τον άνθρωπο "ζώο αρπακτικό", ποιον προσβάλλω; Τον άνθρωπο ή το ζώο; Για θυμηθείτε, τα μεγαλύτερα αρπακτικά είναι ευγενικά πλάσματα, τέλεια στο είδος τους, χωρίς την υποκρισία της ανθρώπινης ηθικής λόγω αδυναμίας.

Φωνάζουν "Όχι πια πόλεμος" - αλλά επιθυμούν τον ταξικό πόλεμο. Αγανακτούν όταν ένας δολοφόνος εκτελείται για κάποιο έγκλημα πάθους, αλλά αισθάνονται μια μυστική ευχαρίστηση όταν μαθαίνουν τον φόνο ενός πολιτικού τους αντιπάλου. Έγειραν ποτέ αντιρρήσεις, και ποιες, στις σφαγές των Μπολσεβίκων;

Δεν υπάρχει διαφυγή. Η σύγκρουση είναι το πρωταρχικό γεγονός της ζωής, η ίδια η ζωή κι ούτε ο πιο αξιολύπητος ειρηνιστής δεν μπορεί να ξεριζώσει την ευχαρίστηση που του δίνει βαθιά στην ψυχή του. Θεωρητικά τουλάχιστον, θα ήθελε να πολεμήσει και να καταστρέψει όλους τους αντιπάλους του ειρηνισμού.

Όσο περισσότερο προχωρούμε προς τον Καισαρισμό του Φαουστιανού κόσμου, τόσο καθαρότερα αναδύεται το ποιος προορίζεται ηθικά να είναι το υποκείμενο και ποιος το αντικείμενο των ιστορικών συμβάντων.

Το άχαρο τραίνο των "βελτιωτών του κόσμου" έφτασε πια στο τέρμα της πορείας του διαμέσου των αιώνων, αφήνοντας πίσω του, ως μοναδικό μνημείο της ύπαρξής τους, βουνά από τυπωμένα κείμενα.

Οι Καίσαρες θα πάρουν τη θέση τους. Η υψηλή πολιτική, η τέχνη του εφικτού θ' αναλάβει ξανά την αιώνια κληρονομιά, αδέσμευτη απ' όλα τα συστήματα και τις θεωρίες, αφ' εαυτού κριτής των δεδομένων με τα οποία κυβερνά, έχοντας αρπάξει τον κόσμο ανάμεσα στα γόνατα, όπως ένας καλός καβαλάρης.

ο πολιτικός ορίζοντας

Καθώς έτσι είναι τα πράγματα, εγώ έχω μόνο να δείξω την ιστορική θέση όπου η Γερμανία κι ο κόσμος στέκονται τώρα και πώς η θέση αυτή είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ιστορίας των περασμένων αιώνων, και θα περάσει, το ίδιο αναπόφευκτα, σε συγκεκριμένες μορφές και λύσεις. Αυτό είναι το Πεπρωμένο.

Μπορούμε να το αρνηθούμε, αλλά κατ' αυτόν τον τρόπο, αρνούμαστε τον εαυτό μας.

«...Οι δυνάμεις που θα σείσουν το μέλλον δεν είναι παρά εκείνες του παρελθόντος. Αυτές οι δυνάμεις είναι: Η θέληση του Δυνατού, τα υγιή ένστικτα, η φυλή, η θέληση για κατοχή και ισχύ. Ενώ η δικαιοσύνη, η ευτυχία και η ειρήνη - αυτά τα όνειρα, που πάντα θα μείνουν όνειρα - αιωρούνται χωρίς αποτέλεσμα από πάνω τους.»

«...Αν λίγοι μπορούν ν' αντέξουν έναν μακροχρόνιο πόλεμο, χωρίς εξαχρείωση της ψυχής, σίγουρα κανείς δεν αντέχει μια μακριά ειρήνη. Η ειρηνική περίοδος από το 1870 ως το 1914 και η ανάμνησή της κατέστησαν όλους τους λευκούς ανθρώπους αυτάρεσκους, φθονερούς, χωρίς ικανότητα κατανόησης κι ανίκανους ν' αντέξουν τη δυστυχία.»

«...Η εποχή είναι μεγαλειώδης, αλλά άλλο τόσο μικροσκοπικοί είναι οι άνθρωποι σ' αυτήν. Δεν μπορούν πια ν' αντέξουν την τραγωδία, είτε επί σκηνής είτε στην πραγματική ζωή. Λαχταρούν το ευτυχισμένο τέλος στα ανούσια μυθιστορήματα, τόσο αξιολύπητοι και κουρασμένοι είναι. Αλλά η μοίρα που τους εξακόντισε σ' αυτές τις δεκαετίες, τώρα τους πιάνει από τον γιακά και πράττει ότι πρέπει να γίνει, είτε το θέλουν είτε όχι. Η ασφάλεια των δειλών του 1900 τελειώνει. Η ζωή σε κίνδυνο, η πραγματική ζωή της ιστορίας, δικαιώνεται.»

«Είναι πιθανόν μια όψιμη θρησκεία της Δύσης να είναι σε φάση σχηματισμού - είτε υπό την αμφίεση του Χριστιανισμού, είτε όχι, κανείς δεν ξέρει - αλλά όπως και να 'χει, η θρησκευτική "αναγέννηση", που διαδέχεται τον ορθολογισμό ως μια παγκόσμια φιλοσοφία, όντως έχει ξεχωριστές πιθανότητες για την ανάδυση νέων θρησκειών.»

Όσβαλντ Σπένγκλερ

του **Θ. Γεωργίου**

Η "ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ"

Υπόθεση "Κλεμμένη Ψυχή"

Όταν αποσύρεται αθόρυβα μία "αυτοβιογραφία" ενός δήθεν "επιζώντος του Ολοκαυτώματος"...

Δεν είναι άγνωστες οι άδικες επιθέσεις και εκστρατείες φίμωσης από το υπάρχον διεθνές ακαδημαϊκό κατεστημένο και διεθνείς εβραϊκές οργανώσεις κατά εκπροσώπων του κινήματος της ιστορικής αναθεώρησης, όταν αμφισβητούν την αυθεντικότητα ή το περιεχόμενο γνωστών "αυτοβιογραφιών" που ενισχύουν την καλολαδωμένη μηχανή της λεγομένης "βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος".

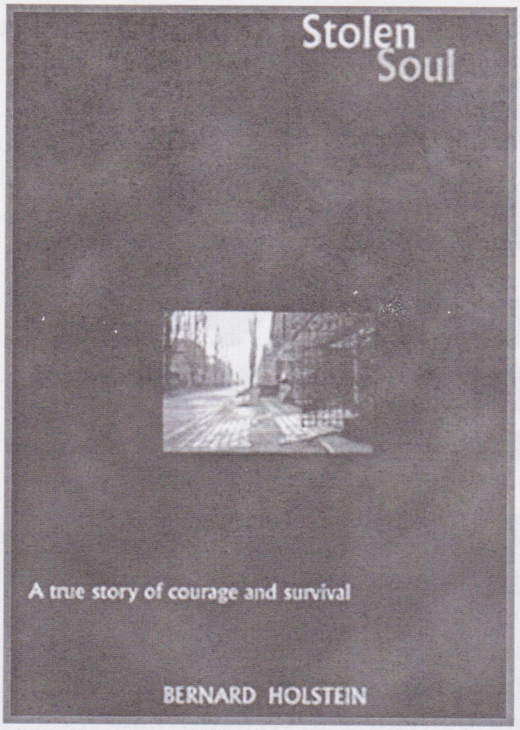
Για τον γνωστό Γάλλο αναθεωρητή Ρομπέρ Φωρισσόν η αποκαλυπτική του έρευνα για την γνησιότητα του "Ημερολογίου της Άννας Φρανκ" του στοίχισε την ακαδημαϊκή του καριέρα και παραλίγο να του κοστίσει την ίδια του την ζωή.

Όμως, υπάρχουν περιπτώσεις "αυτοβιογραφιών" που δεν γίνονται ευρύτερα γνωστό πως πρόκειται για λογοτεχνικές απάτες ή ακόμα αποσύρονται αθόρυβα από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων, ούτως ώστε να μην ενισχυθεί ακόμη περισσότερο η επιχειρηματολογία των αναζητητών της αλήθειας γύρω από τα γεγονότα που σημάδεψαν το Β' ΠΠ...

"Κλεμμένη Ψυχή": Μία εκδοτική επιτυχία, μία επιτυχημένη απάτη

Στα τέλη Οκτωβρίου μικρή μερίδα των μέσων ενημέρωσης της Αυστραλίας δημοσιοποίησαν μία πραγματικά αποκαλυπτική ιστορία. Σύμφωνα με δημοσίευμα κυριακάτικης εφημερίδας της δυτικής Αυστραλίας, της "Σάντεϊ Τάιμς" στις 31 Οκτωβρίου, οι εκδότες του βιβλίου **"Κλεμμένη Ψυχή" ("Stolen Soul")** του Μπέρναρντ Χόλσταϊν αναγκάστηκαν να το αποσύρουν από την αγορά, μετά από ισχυρές ενδείξεις που αμφισβητούν την αυθεντικότητα της συγκεκριμένης αυτοβιογραφίας.

Το βιβλίο που γράφτηκε από ένα 69χρονο κάτοικο της πόλης Περθ και αυτοαποκαλούμενο "επιζώντα του Ολοκαυτώματος" Μπέρναρντ Χόλσταϊν, θεωρούταν όλο αυτό τον καιρό πως περιγράφει την "εκπληκτική πραγματική ιστορία ενός επιζώντος κρατούμενου του Άουσβιτς". Μάλιστα, αρχικά οι εκδότες του εν λόγου βιβλίου το είχαν χαρακτηρίσει ως "ένα επικό ανάγνωσμα γεμάτο από ιστορίες το πώς ο Μπέρναρντ υπέστη ιατρικά πειράματα, βοήθησε την Αντίσταση, ύστερα δραπέτευσε και πως στη συνέχεια τον συνέλαβαν ξανά για να υποστεί ακόμη μεγαλύτερα βασανιστήρια". Ακόμα και στην δημόσια βιβλιοπαρουσίαση της "Κλεμμένης Ψυχής" προβαλλόταν από τον ακαδημαϊκό εκδοτικό οίκο "UWA Press" ότι ο Χόλσταϊν "υπέφερε δύο χρόνια στην κόλαση" του Άουσβιτς. Επίσης, αναφερόταν ότι τελικά "ο Μπέρναρντ επιβίωσε και τώρα εκπληρώνει με αυτό τον τρόπο την υπόσχεσή του να πει την ιστορία του που πρέπει ο κόσμος να μάθει. Η "Κλεμμένη Ψυχή" είναι η ιστορία του Μπέρναρντ. Οι αναμνήσεις του, τα δάκρυά

"Κλεμμένη Ψυχή": Έφερε ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα των πλαστών αυτοβιογραφιών γύρω από το Ολοκαύτωμα

του, η πίστη του στο ανθρώπινο πνεύμα, όλα αυτά εμπεριέχονται μέσα στις σελίδες αυτού του βιβλίου". Το βιβλίο του είχε από την αρχή σημειώσει μεγάλες πωλήσεις και η πρώτη έκδοσή του είχε ήδη εξαντλήθηκε. **Μάλιστα ο Χόλσταϊν εργαζόταν στην έκδοση μίας "συνέχειας", όπου θα αποκάλυπτε το πώς "κατέφυγε στην Αυστραλία μετά την απελευθέρωση του από το Άουσβιτς".**

Κανένας δεν τολμούσε στην Αυστραλία να αμφισβητήσει δημόσια την αυθεντικότητα αυτής της αυτοβιογραφίας, μέχρι την στιγμή που υπήρξε μία σοβαρή καταγγελία από την ανάδοχη οικογένειά του προς τον ακαδημαϊκό εκδοτικό οίκο "University of Western Australian Press", υποστηρίζοντας πως ο Μπέρναρντ Χόλσταϊν όχι μονάχα δεν είχε γεννηθεί στη πόλη Χόλσταϊν της Γερμανίας, αλλά δεν ήταν καν εβραϊκής καταγωγής. Τότε ο εκδοτικός οίκος ανέθεσε σε ιδιωτικό ντετέκτιβ την υπόθεση, ο οποίος ανακάλυψε ότι ο 69χρονος "επιζών του Ολοκαυτώματος" και συνταξιούχος μάγειρας ορυχείου της Αυστραλίας, στην πραγματικότητα ονομαζόταν Μπέρναρντ Μπρόγκχαμ, ο οποίος γεννήθηκε στην Πολιτεία της Νέα Νότιας Ουαλίας. Επίσης, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ ανακάλυψε ότι ο Μπέρναρντ βαφτίστηκε ως χριστιανός Καθολικός το 1942 και όταν μεγάλωσε για ένα χρονικό διάστημα φοίτησε σε ιερατική σχολή για να γίνει καθολικός ιερέας. **Με λίγα λόγια ο Μπέρναρντ "Χόλσταϊν" ήταν γέννημα θρέμμα Αυστραλός και πιστός Καθολικός, μέχρι που αποφάσισε να γίνει "ένας εβραίος επιζών του Ολοκαυτώματος".** Προκαλεί λοιπόν μεγάλη απορία το γεγονός ότι ο εν λόγω ακαδημαϊκός οίκος δέχτηκε να προχωρήσει στην έκδοση αυτής της "συγκλονιστικής αυτοβιογραφίας", δίχως να υποδείξει ο συγγραφέας αυτής κανένα αποδεικτικό στοιχείο για την πραγματική του ταυτότητα. Το μόνο που είχε ήταν ένας αριθμός τατουάζ στο εσωτερικό του αριστερού του χεριού - το "111404"- όμοιο με εκείνο που είχαν οι έγκλειστοι εβραίοι του γερμανικού στρατοπέδου συγκέντρωσης του Άουσβιτς...

Μετά από αυτές τις αποκαλύψεις όμως, στα τέλη Οκτωβρίου μία εκπρόσωπος του ακαδημαϊκού εκδοτικού οίκου "University of Western Australian Press" αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι ο εν λόγω εκδοτικός οίκος αναγκάστηκε να προχωρήσει στην απόσυρση του βιβλίου, λόγω των σοβαρών ερωτηματικών που έχουν προκύψει για την αξιοπιστία του συγγραφέα αυτής της αυτοβιογραφίας.

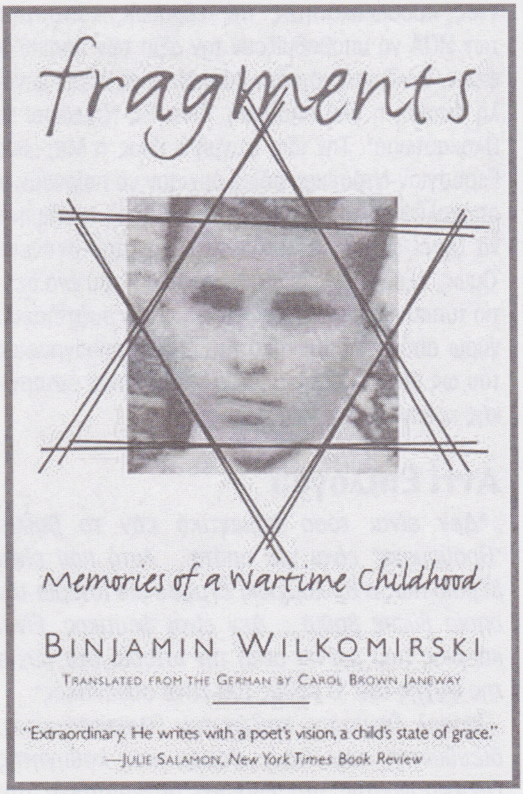
Από την άλλη πλευρά όμως ο Μπέρναρντ "Χόλσταϊν" επέμενε στα τοπικά μέσα πως η ιστορία του ήταν πραγματική, παρόλο που δεν είχε στην κατοχή του κανένα γερμανικό πιστοποιητικό γέννησης, κανένα εν ζωή μάρτυρα που να επιβεβαιώνει την άφιξή του στο Σίδνεϊ από ένα "μεταπολεμικό προσφυγικό στρατόπεδο στην Κύπρο". Το μόνο που έχει, όπως υποστήριξε και ο ίδιος "ό,τι υπάρχει στις αναμνήσεις του".

Δεν περιορίστηκε μονάχα σε αυτή την δήλωση ο Μπέρναρντ, υποστηρίζοντας μεταξύ των άλλων τα εξής: ***"Δεν είμαι ένας ψεύτης. Όσα έχω γράψει είναι αλήθεια. Πολλοί άνθρωποι μπορούν να αναρωτηθούν πως γίνεται ένα εννιάχρονο τότε αγόρι να θυμάται στο μέλλον με τόσες λεπτομέρειες τι συνέβη, αλλά μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι μόλις περάσετε την είσοδο του στρατοπέδου συγκέντρωσης του Άουσβιτς, ωριμάζεις αμέσως. Θυμάμαι τα πάντα. Ακόμη έχω φρικτούς εφιάλτες".***

Μεγάλη εντύπωση προκαλεί το γεγονός όχι ότι ο Μπέρναρντ "Χόλσταϊν", προσπαθεί ακόμη να αποδείξει την "αυθεντικότητα" της "αυτοβιογραφίας" του, αλλά το πόσο εύκολα ένας ακαδημαϊκός οίκος

δέχτηκε μονάχα να προχωρήσει στην έκδοση του βιβλίου του, καθώς επίσης το αυστραλέζικο υπουργείο Παιδείας να δεχτεί ο εν λόγω "επιζών του Ολοκαυτώματος" να επιτρέψει με μεγάλη ευκολία στο Μπέρναρντ να εξιστορεί τις "εμπειρίες" του σε νεαρούς αυστραλούς μαθητές στο "Ινστιτούτο Ολοκαυτώματος" του Γιοκάιν.

Πάντως είναι άκρως ενδιαφέρουσες οι δηλώσεις της εκδότριας του "UWA Press" και αρχισυντάκτριας του "Περθ Μακαμπίαν" Τζούντι Σόροκ στην αυστραλέζικη εβραϊκή εφημερίδα "Οστράλια Τζούις Νιουζ" στις 6 Νοεμβρίου. Εκτός του ότι δήλωσε πως είναι "σοκαρισμένη" λόγω των προσφάτων αποκαλύψεων, αλλά επίσης πως "φοβάται" ότι η εν λόγω υπόθεση θα προκαλέσει φαινόμενα "άρνησης του Ολοκαυτώματος". Μεταξύ των άλλων, η Σόροκ δήλωσε ότι "αφιέρωσα περίπου τρία χρόνια για την έκδοση αυτού του βιβλίου. Νοιώθω συντετριμμένη... ότι αυτό το βιβλίο μπορεί να πλήξει την αξιοπιστία του Ολοκαυτώματος. Αυτό ακριβώς με κάνει να νοιώθω αηδιασμένη".

"Θραύσματα": Μία δήθεν "αυτοβιογραφία" που γνώρισε διεθνή αναγνώριση

"Θραύσματα": Άλλη μία ανάλογη "αυτοβιογραφία"

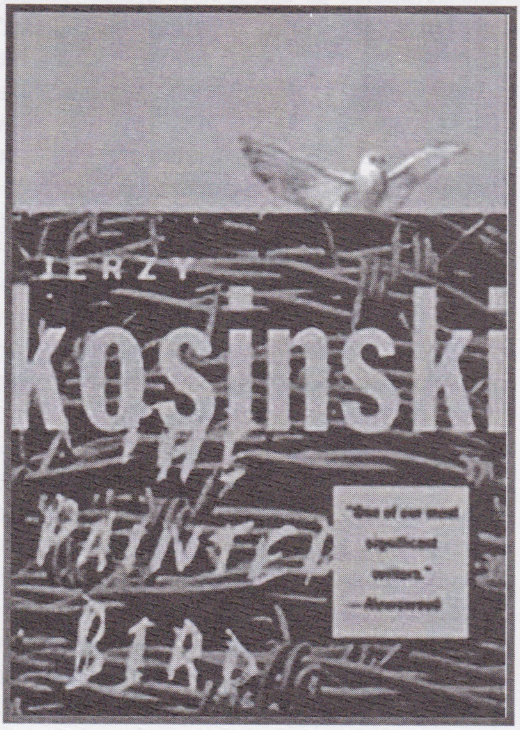
Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι το ανάλογο. Χαρακτηριστική είναι και η περίπτωση του "Μπίντζαμιν Βιλκομίρσκι" συγγραφέας του βιβλίου "Θραύσματα" ("Fragments"), το οποίο θεωρήθηκε από τους ακαδημαϊκούς ένα βιβλίο-σταθμός στις αυτοβιογραφίες από επιζώντες του Ολοκαυτώματος με αριθμό λογοτεχνικών βραβείων. **Στα "Θραύσματα" ο "Μπίντζαμιν Βιλκομίρκσι" εξιστορεί της "αναμνήσεις" του της παιδικής του ηλικίας ως ένας Εβραίος "επιζών του Ολοκαυτώματος".** Αρχίζει από τότε που ήταν ακόμα βρέφος στο εβραϊκό γκέτο της Ρίγα στην Λετονία, όταν έχει σαν πρώτη ανάμνηση την δολοφονία του πατέρα του. Στη συνέχεια ο "Βιλκομίρσκι" περιγράφει τις "οδυνηρές εμπειρίες" του από τον εγκλεισμό του στα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης Μαϊντάνεκ και Άουσβιτς στην τρυφερή ηλικία των 3 και 4 ετών. Στη συνέχεια υποστήριξε πως για κάποια χρόνια μετά το τέλος του Β' ΠΠ έζησε σε ένα πολωνικό ορφανοτροφείο και το 1948 βρέθηκε στην Ελβετία, όπου τον υιοθέτησε ένα ζευγάρι Ελβετών, οι Κουρτ και Μάρθα Ντόσεκερ. Ο ίδιος ισχυρίζεται πως άρχισαν να έρχονται στην μνήμη του οι "οδυνηρές αναμνήσεις του από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης" μετά από ψυχανάλυση σε μεγάλη ηλικία.

Το βιβλίο "Θραύσματα" αρχικά κυκλοφόρησε στην γερμανική γλώσσα από γερμανοεβραϊκό εκδοτικό οίκο το 1995 και αναγνώρισε αμέσως τεράστια εκδοτική επιτυχία, πραγματοποιώντας εκδόσεις σε 12 διαφορετικές γλώσσες. Στην Ελβετία, όπου ο "Βιλκομίρσκι" ζει, το βιβλίο του έχει γίνει μεγάλο "μπεστ-σέλερ". Σε αυτό βοήθησαν αρκετά δύο ντοκυμαντέρ και αναρίθμητες εμφανίσεις του σε σχολεία ανά την ελβετική επικράτεια.

Όμως, την μεγαλύτερη επιτυχία και αναγνώριση ο εν λόγω "αυτοβιογράφος" είχε στις ΗΠΑ, με την πρώτη αγγλόφωνη έκδοσή του βιβλίου του το 1996. **Αμέσως οι βιβλιοκριτικοί θεώρησαν τον βιβλίο του "αρκετό ζωντανό και δυνατό" φθάνοντας στο σημείο να το χαρακτηρίσουν ως "το καλύτερο ελβετικό βιβλίο μετά την «Χάιντι»".**.Γνώρισε επίσης αρκετές λογοτεχνικές διακρίσεις και τεράστια επιτυχία στην αμερικανική ακαδημαϊκή κοινότητα, ώστε να θεωρηθεί υποχρεωτικό ανάγνωσμα σε αρκετά αμερικανικά πανεπιστήμια για όσους φοιτητές παρακολουθούσαν

μαθήματα "σπουδών για το Ολοκαύτωμα". Αλλά και το Αμερικανικό Μουσείο Ολοκαυτώματος στην Ουάσιγκτον εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ από την "αυτοβιογραφία" του "Μπίντζαμιν Βιλκομίρσκι" ώστε τον έστειλε σε μία περιοδεία υπέρ της οικονομικής ενίσχυσης του εν λόγω μουσείου σε 6 αμερικανικές μεγαλουπόλεις.

Το 1998 πραγματοποιήθηκε μία συνταρακτική αποκάλυψη, μιας και στα αρχεία της υπηρεσία υιοθεσιών της Ελβετίας, δείχνουν πως ο "Μπίντζαμιν Βιλκομίρσκι" γεννήθηκε ως Μπρούνο Γκρόσγιαν το 1941 κοντά στη Βέρνη της Ελβετία από μία ανύπαντρη προτεστάντισσα Ελβετή. Επίσης αποκαλύφτηκε πως στη συνέχεια έζησε σε ένα ορφανοτροφείο έως το 1945 όταν δόθηκε σε ανάδοχη οικογένεια των Κουρτ και Μάρθα Ντόσεκερ στη Ζυρίχη και η οποία τον υιοθέτησε επίσημα το 1947. Ο Μπρούνο Γκρόσγιαν-Ντόσεκερ σπούδασε στην συνέχεια σε ελβετικό πανεπιστήμιο, εργάστηκε ως μουσικός και κατασκευαστής μουσικών οργάνων, ενώ παράλληλα άρχισε να ασχολείται ερασιτεχνικά με την ιστορία του Ολοκαυτώματος. Κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '80 αποφάσισε να αλλάξει το όνομα του, προτιμώντας το "Μπίντζαμιν Βιλκομίρσκι". Οι θετοί γονείς του είχαν πεθάνει το 1986.

Υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις γνωστών "αυτοβιογραφιών" που πλέον θεωρούνται διεθνώς ως απάτες. Όπως "Το Ζωγραφισμένο Πουλί" ("The Painted Bird"), του αινιγματικού Πολωνοεβραίου εμιγκρέ Γιέρζι "Κοσίνσκι" (Λέβινκοφ). Εξέδωσε το 1965 την "αυτοβιογραφία" του στις ΗΠΑ με την στήριξη του Ελί Βιζέλ, παρόλο που προ της έκδοσής του χαρακτηρίστηκε ως ένα "πορνογράφημα βίας" και "το δημιούργημα ενός νου παθιασμένου με την σαδομαζοχιστική βία". Μέχρι το 1982, όταν μία αμερικανική εφημερίδα αποκάλυψε πως η "αυτοβιογραφία" του ήταν μία απάτη, θεωρούταν ένα "κλασσικό αριστούργημα" και βασικό ανάγνωσμα για την "μελέτη του Ολοκαυτώματος".

Μόλις πληθώρα στοιχείων άρχισαν να δείχνουν πως το βιβλίο "Θραύσματα" και ο συγγραφέας του ήταν μία μεγάλη απάτη, άρχισαν διάφοροι "διακεκριμένοι" ιστορικοί του Ολοκαυτώματος και εξέχοντες προσωπικότητες της εβραϊκής κοινότητας των ΗΠΑ να υποβαθμίζουν την αξία των αποκαλύψεων, τονίζοντας ότι δεν θα πρέπει να πάρει μεγάλη έκταση η όλη υπόθεση, διότι θα "ζημιώσει το Ολοκαύτωμα". Την ίδια στιγμή ο ίδιος ο Μπρούνο Γκρόσγιαν-Ντόσεκερ μόλις άρχισαν να παίρνουν οι αποκαλύψεις την μορφή χιονοστιβάδας προτίμησε να ζήσει από το εδώ και το εξής στην αφάνεια. Όμως, εξέδωσε πριν την "εξαφάνισή" του ένα δελτίο τύπου περιγράφοντας το κλίμα των συζητήσεων γύρω από την αυθεντικότητα της αυτοβιογραφίας του ως μία "δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα αυταρχικής κρίσης και κριτικής".

Αντί Επιλόγου

"Δεν είναι τόσο σημαντικό εάν το βιβλίο "Θραύσματα" είναι μία απάτη... Αυτό που είναι βέβαιο πως ο Βιλκομίρσκι έγραψε μία ιστορία την οποία βίωσε βαθιά... Δεν είναι ψεύτικος. Είναι κάποιος που βιώνει αυτή την ιστορία στα μύχια της ψυχής του. Ο πόνος του είναι αυθεντικός"

Ίσραελ Γκούτμαν, επιζών του Ολοκαυτώματος, διευθυντής του Γιάντ Βασέμ και καθηγητής Ολοκαυτώματος στο Εβραϊκό Πανεπιστήμιο στο Ισραήλ.

Τα συμπεράσματα δικά σας...

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

Στην εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" δημοσιεύθηκαν στο παρελθόν αποσπάσματα από τις "Μυστικές συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ", αποσπάσματα τα οποία επιμελήθηκε ο γνωστός καθηγητής κ. Ενεπεκίδης. Προφανώς τα αποσπάσματα αυτά είναι από το βιβλίο του Ράουσνιγκ "Ο ΧΙΤΛΕΡ ΜΟΥ ΕΙΠΕ".
Από τα αποσπάσματα αυτά προκύπτει ότι ο Χίτλερ δεν έτρεφε καμμία εκτίμηση τους κύκλους των Γερμανών εθνικιστών, που πίστευαν ότι τα πάντα προέρχονται από την Γερμανία. Αντίθετα πίστευε ότι τα πάντα προέρχονται από την Ελλάδα.
Από το κείμενο που δημοσίευσε η Καθημερινή και τα παρακάτω αποσπάσματα από τις "Μυστικές συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ":

«...Πρέπει να διαφυλάξουμε σ' όλη του την ομορφιά το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού»

«...Αν μας ρωτήσει κανείς για τους προγόνους μας πρέπει να τον παραπέμπουμε πάντοτε στους Έλληνες»

Οι ανθρωπολόγοι βρίσκουν κάπου κανένα κρανίο κι έπειτα ακούμε παντού να λένε: να, αυτή τη φάτσα είχαν οι πρόγονοί μας! Ποιος ξέρει αν ο άνθρωπος του Νεάτερνταλ δεν ήταν πίθηκος. Πάντως οι πρόγονοί μας δεν ζούσαν στην παραπάνω περιοχή την εποχή εκείνη!

Η χώρα μας ήταν τότε γουρουνότοπος απ' τον οποίο το πολύ πολύ να πέρασαν.

Αν μας ρωτήσει κανείς για τους προγόνους μας πρέπει να τον παραπέμπουμε πάντοτε στους Έλληνες".

18.1.1942

"...Αν προσέξουμε τους Έλληνες, που ήσαν κι αυτοί Γερμανοί **(σ.σ.: Στο σημείο αυτό ασφαλώς εννοείται η φυλετική ενότητα της Αρίας Ευρωπαϊκής Φυλής)**, θα διαπιστώσουμε ένα κάλλος που βρίσκεται πολύ πιο ψηλά από κείνο που είμαστε εμείς σε θέση να παρουσιάσουμε σήμερα. Αυτό ισχύει τόσο ως προς τη μεγαλοσύνη του κόσμου των ιδεών τους - μόνο στην τεχνολογία έχουν μείνει πίσω - όσο και για την εξωτερική εικόνα της εμφάνισής τους.

Αρκεί να συγκρίνει κανείς την κεφαλή του Δία ή της Αθηνάς με κανένα "Εσταυρωμένο" ή άγιο του μεσαίωνα".

25-26/1.1942

"Σε μια εποχή που οι άλλοι κατασκεύαζαν κιόλας λιθόστρωτους δρόμους, η χώρα μας δεν είχε να επιδείξει μνημεία πολιτισμού. Μόνο οι Γερμανοί της θάλασσας συ-

νέβαλαν κάπως στον πολιτισμό. Οι Γερμανοί που είχαν μείνει στο Χολστάϊν (λόγου χάρη) εξακολουθούν να είναι και έπειτα από 2000 χρόνια ακόμη χοντράνθρωποι, ενώ τα αδέλφια τους που μετανάστευσαν στην Ελλάδα εκπολιτίσθηκαν σε υψηλό βαθμό. Περισσότερο από κάθε φυλετικό χαρακτηριστικό επιβιώνει στον άνθρωπο αυτό που τρώει. Η σούπα που έφαγα στο Χολστάιν, είναι κατά την γνώμη μου ο "μέλας ζωμός" των Σπαρτιατών. Γίνομαι σκεπτικός όταν βλέπω τα ανασκαφικά ευρήματα των περιοχών μας - λέω πως τα πράγματα αυτά είναι συχνά προϊόντα εντελώς άλλων τόπων, που τα πήραν οι Γερμανοί των παραλίων αντάλλαγμα για το κεχριμπάρι τους. Ο πολιτισμός τους ήταν χαμηλού επιπέδου, όπως σήμερα των νέγρων "Μαόρι" της Νέας Ζηλανδίας. Είχαν όμως, το Ελληνικό προφίλ καθώς και την ρωμαϊκή κεφαλή των Καισάρων. Νομίζω πως ανάμεσα στους χωρικούς μας βρίσκονται τουλάχιστον 2.000 άτομα που έχουν τέτοιες κεφαλές".

4.2.1942

"Κατά την διάρκεια του φαγητού ανέφερε ο Φύρερ ότι για τις ανασκαφές οικισμών των Γερμανών προγόνων μας της προχριστιανικής εποχής γίνεται πάντοτε πολύς θόρυβος. Και ότι δεν συμπαθεί καθόλου αυτό το είδος του εθνικισμού, γιατί κατά την ίδια εποχή που οι πρόγονοί μας κατασκεύαζαν πέτρινες σκάφες και πήλινες στάμνες για τις οποίες οι Γερμανοί προϊστορικοί ερευνητές μας έκαναν τόσο μεγάλο θόρυβο, στην Ελλάδα είχαν χτίσει προ πολλού ακροπόλεις(...). Οι πραγματικοί φορείς του πολιτισμού, όχι μόνο τις τελευταίες χιλιετίες προ Χριστού ήσαν οι Μεσογειακές χώρες. Αυτό μας φαίνεται καμιά φορά, είπε ο Φύρερ, απίθανο επειδή κρίνουμε τις παραπάνω χώρες κατά την κατάσταση στην οποία τις βρίσκουμε σήμερα. Αυτό όμως είναι εντελώς εσφαλμένο".

7.7.1942

Τι έλεγε για τον Ελληνισμό ο Χίτλερ σε ανύποπτο χρόνο Mein Kampf 1924

Όπως διαβάσαμε παραπάνω, αυτά έλεγε ο Χίτλερ τα έτη 1941-42, όταν ήδη είχε ξεκινήσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και αυτός ήταν ο κυβερνήτης της Γερμανίας. Ιδιαίτερη σημασία έχει όμως και το τι είχε γράψει ο Χίτλερ σε ανύποπτο χρόνο, κρατούμενος στην φυλακή, στο βιβλίο του "MEIN KAMPF", που κυκλοφόρησε το 1924. Επιλέξαμε τρία αποσπάσματα από το βιβλίο του. Το πρώτο αφορά την επίσκεψή του στο κοινοβούλιο της Αυστρίας και έχει ως εξής:

"Το Γερμανικό στοιχείο μέσα στο Αυστριακό κράτος εξαρτούσε την τύχη του από τις αποφάσεις της Ράιχσρατ. Μέχρι που να καθιερωθεί παγκοσμίως η μυστική ψήφος, υπήρχε ακόμη μια ταπεινή πλειοψηφία Γερμανών στο Κοινοβούλιο. Αυτή η κατάσταση έδινε αφορμή για συλλογισμούς πάνω στην αβέβαιη στάση της Σοσιαλδημοκρατίας για τα εθνικά ζητήματα και την αντίθεση της κάθε φορά που έμπαινε θέμα σημαντικό για την τύχη και τα ενδιαφέροντα των Γερμανών. Φοβόταν ότι θα διασπαρούν οι οπαδοί της μέσα σε ξένους λαούς. Μέχρι τότε η Σοσιαλδημοκρατία δεν μπορούσε να διεκδικεί δικαιώματα γερμανικού κόμματος, αλλά η καθιέρωση της ψήφου πήρε τα πρωτεία από τους Γερμανούς ακόμα και αριθμητικώς. Έτσι ο δρόμος τώρα ήταν ελεύθερος για τον "απογερμανισμό".

Από τότε, η βαθειά εθνική μου συνείδηση επαναστάτησε, μέσα σε μια αίθουσα αντιπροσώπων του λαού όπου όχι μόνο δεν αντιπροσωπευόταν κάθε τι γερμανικό αλλά και προδινόταν. Όμως αυτά τα ελαττώματα του εκλογικού συστήματος ήταν τα λιγότερο

αξιοκατάκριτα, όσο το Αυστριακό Κράτος. Είχα κιόλας καταλάβει ότι όσο θα επιζούσε η Αυστριακή Κυβέρνηση η γερμανική πλειοψηφία δε θάπαιρνε ποτέ μια προνομιακή θέση στο Κοινοβούλιο.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες μπήκα για πρώτη φορά σ' αυτές τις αίθουσες που τόσο σεβόμουν αλλά και τόσο τις είχαν δυσφημήσει. Άλλωστε και μόνο η αρχιτεκτονική σου γεννούσε το σεβασμό: είχα μπροστά μου το υπέροχο Ελληνικό στοιχείο, εδώ στη γερμανική γη".

Το δεύτερο απόσπασμα από το "Μάιν Κάμπφ" αναφέρεται στην δημιουργία του πολιτισμού:

"Θα ήταν μάταιος κόπος να συζητούμε πάνω στο σημείο του ποια ή ποιες ράτσες υπήρξαν πρωταρχικά οι φορείς του ανθρώπινου πολιτισμού κι έχουν, στην συνέχεια, βάλει τα θεμέλια αυτού που εννοούμε, λέγοντας: ανθρωπότητα. Είναι πολύ απλό να ρωτήσουμε τώρα, με τις παρούσες συνθήκες, κάτι τέτοιο κι η απάντηση είναι εύκολη και ξεκάθαρη. Όλα όσα έχουμε σήμερα μπροστά μας σαν σημάδια του ανθρώπινου πολιτισμού, καρποί της τέχνης, της επιστήμης και της τεχνικής είναι, σχεδόν κυριολεκτικά, δημιουργήματα και καρποί της δραστηριότητας των Αρίων. Αυτό το γεγονός επιτρέπει να συμπεράνουμε αμοιβαία κι όχι χωρίς σοβαρούς λόγους, ότι η Άρια φυλή είναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανώτερης ανθρωπότητας και σαν συνέχεια, ότι αντιπροσωπεύει τον πρωταρχικό τύπου αυτού που εννοούμε με τη λέξη: "άνθρωπος". Ο Άριος είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας το θείο άστρο του πνεύματος φώτιζε πάντοτε το ξεκάθαρο μέτωπο του πάντα αυτός άναβε και διατηρούσε τη φωτιά που κάτω απ' τη μορφή της γνώσης, φώτιζε τη νύχτα κι αποκάλυπτε τα μυστήρια, που επίμονα ήθελαν να κρατήσουν τη σιωπή τους, δείχνοντας έτσι στον άνθρωπο τον δρόμο που έπρεπε να χαράξει για να καταστεί κυρίαρχος πάνω στ' άλλα ζωντανά πλάσματα τούτης της γης. Αν εξάλειφαν απ' το πρόσωπο της γης τον Άριο, ένα βαθύ σκοτάδι θα ξαπλωνόταν πάνω της, για μερικούς αιώνες ο πολιτισμός που αυτός δημιούργησε θ' ανταναKλούσε ακόμη αλλά τελικά ο κόσμος θα μεταβαλόταν σε μιαν απέραντη έρημο.

Αν διαχωρίζαμε την ανθρωπότητα και την ιστορία της σε τρεις ανθρώπινους τύπους: σ' αυτόν που την δημιούργησε, σ' αυτόν που διαφύλαξε την παρακαταθήκη και σ' αυτόν που την κατάστρεψε δεν θα μπορούσαμε να κατατάξουμε τον Άρειο παρά μόνο στον πρώτο ανθρώπινο τύπο. Εγκαθίδρυσε τα θεμέλια και το μεγάλο έργο ολόκληρης της ανθρώπινης δημιουργίας και μονάχα απ 'τη θέα του και την ύπαρξη του εξαρτήθηκε ο χαρακτήρας των υπόλοιπων λαών. Έστησε τις χοντρές πέτρες και τα σχέδια των οικοδομημάτων της ανθρώπινη προόδου και άφησε μόνο την εκτέλεση τους στο πνεύμα των άλλων φυλών. Παράδειγμα: μέσα σε μερικές δεκάδες χρόνια ολόκληρη η Ανατολή κι η Ασία θα μπορούσε να ονομάζει δικό της έναν πολιτισμό που την θεμελιακή βάση του έβαλε το Ελληνικό πνεύμα και η Γερμανική τεχνική".

Το τρίτο απόσπασμα είναι σχετικό με τα όσα γράφει στο βιβλίο του το 1924 για την εκπαιδευτική πολιτική του κράτους του εάν ποτέ οι εθνικοσοσιαλιστές πάρουν την εξουσία:

"Η δεύτερη μεταρρύθμιση που το φυλετικό Κράτος πρέπει να επιφέρει στα προγράμματα διδασκαλίας είναι η ακόλουθη:

Είναι ιδιαίτερο γνώρισμα της υλιστικής εποχής μας, η διδασκαλία κ' η μόρφωση να στρέφεται σχεδόν αποκλειστικά προς τις θετικές επιστήμες: Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία κ.τ.λ. Βέβαια, αυτές οι γνώσεις, είναι χρήσιμες σε μίαν εποχή όπου βασιλεύει η τεχνική και η χημεία κι όπου η καθημερινή ζωή τις έχει καθιερώσει κατά τρόπο εκπληκτικό. Μολοντούτο ο κίνδυνος είναι μεγάλος όταν στραφεί ολοκληρωτικά, η γενική παιδεία ενός Κράτους, αποκλειστικά και πάντα σ' αυτές τις επιστήμες. Αντίθετα η γενική παιδεία πρέπει πάντοτε ν' αποβλέπει σ' ένα ιδανικό. Έχει καθήκον να στηριχθεί πάνω σε βάσεις "ανθρωπιστικές" και να δημιουργήσει τα σημεία απ' όπου αργότερα θα ξεκινήσει μια επαγγελματική εκπαίδευση πιο ανεπτυγμένη. Αν δεν γίνει αυτό, τότε ξοδεύουμε ασυλλόγιστα δυνάμεις που θάχουν πολύ πιο μεγάλη σημασία για την ανθρώπινη ύπαρξη αργότερα, απ' όλες αυτές τις τεχνικές γνώσεις. Ειδικώτερα η διδασκαλία της ιστορίας δεν πρέπει να παραγνωρίζει την αρχαία περίοδο. Αν κατέχουμε έστω και σε χοντρές γραμμές την Ρωμαϊκή ιστορία, θα μας γίνει ο καλύτερος οδηγός για τα σημερινά χρόνια, αλλά και για όλες τις εποχές. Πρέπει ακόμη να διαφυλάξουμε σ' όλη του την ομορφιά το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού. Οι διαφορές ανάμεσα στους λαούς δεν πρέπει να μας εμποδίσουν να βρούμε την κοινότητα της ράτσας που τις ενώνει και τα σημεία όπου έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό".

από την **Ε. Χ. Παππά**

ΘΡΙΑΜΒΟΣ και ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Florentine Sophie Rost Van Tonningen Heubel

Τι σημαίνει το όνομά της για το ελληνικό κοινό; Όχι πολλά. Μια ηλικιωμένη Εθνικοσοσιαλίστρια, πρόθυμη να υποστηρίξει, να ενθαρρύνει, να εμψυχώσει. Δεν ήξερα για τη μυθιστορηματική ζωή της, μέχρι που ένα βιβλίο, η αυτοβιογραφία της με τίτλο "Θρίαμβος και Τραγωδία" κίνησε το ενδιαφέρον μου. Στους μήνες της γνωριμίας μας, ξετυλίχτηκε εμπρός μου μια ξεχωριστή γυναικεία προσωπικότητα, αυστηρή και συνάμα γενναιόδωρη, μια γενναία και συνάμα τρυφερή γυναίκα, που διέσχισε με μοναδική ζωτικότητα, αποφασιστικότητα, εντιμότητα και αυταπάρνηση τον 20ό αιώνα, συναναστρεφόμενη μερικούς από τους σημαντικότερους πρωταγωνιστές του.

Μια ζωή που ξεκίνησε σαν παραμύθι, γεύτηκε τη δόξα, τυλίχτηκε την τραγωδία, γνώρισε το θρίαμβο και την κάθαρση. Μέσα από τη θύελλα του Πολέμου, τις προσωπικές τραγωδίες, τις μάχες και τις νίκες, φέρει ακλόνητη ως τις μέρες μας τη σημαία της Πίστης και των Ιδεών.

Μια αληθινά ξεχωριστή Κυρία.

Τα πρώτα χρόνια

Η Florentine Sophie, Florrie, για τους οικείους της, γεννήθηκε στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας, στις 14 Νοεμβρίου 1914, τέταρτο παιδί του γερμανικής καταγωγής τραπεζίτη Gustav Adolph Heubel και της συζύγου του. Τα παιδικά χρόνια, από εκείνα που δημιουργούν ελεύθερα και δημιουργικά πνεύματα, κυλούν ανέφελα: Ζωή στη Φύση, παρέα με τα οικιακά ζώα, κότες και χήνες, κύκνους και μέλισσες, ζωγραφική και οικογενειακοί περίπατοι στο βουνό.

Μετά το τέλος των εγκυκλίων σπουδών, ταξιδεύει στη Λωζάννη και το Λονδίνο για να βελτιώσει τις γνώσεις της στις ξένες γλώσσες. Επιστρέφοντας στην Ολλανδία, σπουδάζει Βιολογία στην Ουτρέχτη. Στο Βερολίνο πραγματοποιεί την πρακτική της εξάσκηση. Η πόλη της μένει αξέχαστη. Άλλο τόσο και τα πολιτικά γεγονότα της εποχής όπου κυριαρχεί η άνοδος του Αδόλφου Χίτλερ στην εξουσία.

Σε ηλικία 21 ετών ένα χρόνιο πρόβλημα με τη χολή της τη στέλνει στο νοσοκομείο. Οι γιατροί της δίνουν δυο μέρες ζωής. Χειρουργείται και παραμένει στο νοσοκομείο για έναν χρόνο. Ταλαιπωρείται α-

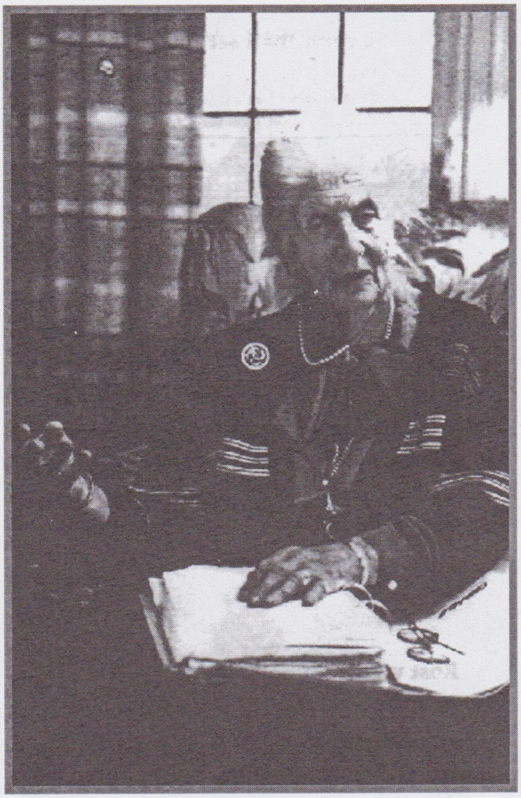
πό μολύνσεις και πυρετό, αλλά τελικά εξέρχεται νικήτρια στις 21 Φεβρουαρίου 1936. Η περίοδος αυτή του πόνου και της περισυλλογής είναι καθοριστική για τη μετέπειτα ζωή της. Μελετά ξανά και ξανά το "Μύθο του 20ού αιώνα" του Αλφρεντ Ρόζενμπεργκ που γίνεται το ιερό της βιβλίο. Μια φράση ιδιαίτερα του Χέρντερ την επηρεάζει καθοριστικά στην απόφασή της να αναμειχθεί ενεργά στην πολιτική: "Κάθε έθνος έχει μέσα του το κέντρο της ευτυχίας, όπως κάθε σφαίρα έχει το δικό της κέντρο βάρους. Αυτό σημαίνει, να υπηρετούμε με αγάπη την τιμή του λαού μας, μέσα από το ζωντανό μύθο που βρίσκεται στην ψυχή μας". Η ίδια περιγράφει το κοσμικό φως να την τυλίγει στο κρεβάτι του νοσοκομείου, και την προσευχή της "Σε παρακαλώ, ας γίνει το θέλημά σου".

Προκειμένου να αναρρώσει πηγαίνει με τους γονείς της για μερικές εβδομάδες στη Γερμανία. Εκεί, στις 26 Μαρτίου 1936 βλέπει και ακούει για πρώτη φορά τον Αδόλφο Χίτλερ. "Στην ομιλία του μίλησε για την τιμή, την ελευθερία και την ειρήνη", θυμάται η van Tonningen.

Στις Ανατολικές Ινδίες

Με την επιστροφή της στην Ολλανδία αποκρυσταλλώνεται η απόφασή της να συνεχίσει τις σπουδές της στη Ζωολογία. Η επαφή με τη φύση τη συναρπάζει. Εργάζεται στο ζωολογικό κήπο του Άμστερνταμ. Στα 1938 μαζί με τον αδελφό της Wim ταξιδεύει στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες όπου βρίσκεται εγκατεστημένος ο μεγαλύτερος αδελφός της Dolf με τη σύζυγο και τα τρία τους παιδιά. Το πλοίο παραμένει για μερικές μέρες στη Γένοβα όπου η Florentine και ο αδελφός της έχουν κανονίσει να συναντηθούν με μέλη της φασιστικής ιταλικής οργάνωσης νεολαίας "Balilla". Παρακολουθούν μάλιστα και ομιλία του Μουσολίνι στο Παλάτσο Βέρντι στη Ρώμη, όπου ως αντιπρόσωποι του "Jeugstorm" -του κινήματος νεολαίας που έχει δημιουργηθεί στους κόλπους του "Εθνικού Σοσιαλιστικού Κινήματος" που ίδρυσαν το 1931 οι Anton Mussert και Cornelius van Geelkerken-, γίνονται δεκτοί με ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

Στις 14 Νοεμβρίου 1936, μετά από ταξίδι εικοσιτεσσάρων ημερών, φθάνουν στην πρωτεύουσα της Ινδονησίας Μπατάβια, νυν Τζακάρτα. Η νεαρή φοιτήτρια ταξιδεύει στην Ιάβα, τη Σουμάτρα και το

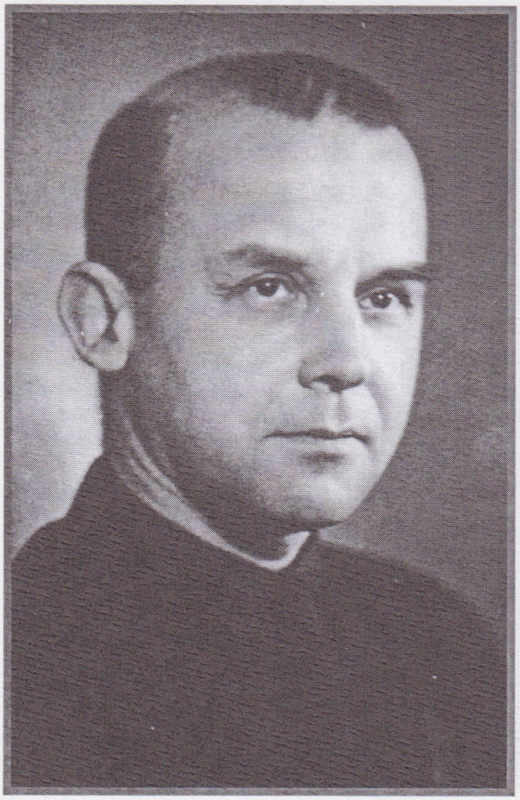
Η Florentine Rost van Tonningen-Heubel είναι σήμερα μια δυναμική γυναίκα και μια Εθνικοσοσιαλίστρια πρώτης γραμμής

Μπαλί όπου σε συνεργασία με εκεί εγκατεστημένους ολλανδούς επιστήμονες συμμετέχει σε ερευνητικές αποστολές στις ζούγκλες και τα εθνικά πάρκα των περιοχών αυτών. Παράλληλα, μαζί με τον αδελφό της Wim έρχονται σε επαφή και λαμβάνουν μέρος στις δραστηριότητες του εκεί Ολλανδικού Εθνικού Σοσιαλιστικού Κινήματος.

Της ανατίθεται η διεύθυνση του Ζωολογικού Κήπου στο Μπαντάνγκ. Συμφωνεί, με την προϋπόθεση ότι θα παραμείνει για τέσσερις μήνες στην Ολλανδία ώστε να ενημερώσει τους γονείς της, και θα επιστρέψει για να αναλάβει τα καθήκοντά της. Η Μοίρα όμως είχε αποφασίσει διαφορετικά.

Meinud Rost van Tonningen

Στις συγκεντρώσεις του "Jeugstorm" στην Ολλανδία, τακτικός ομιλητής μεταξύ άλλων είναι και ο Dr. Meinoud Marinus Rost van Tonningen. Γεννημέ-

Ο Ολλανδός Ήρωας και Μάρτυρας
του Εθνικοσοσιαλισμού Meinoud Marinus
Rost van Tonningen

νος στη Σουραμπάγια, στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες, στις 19 Φεβρουαρίου 1894, ήταν ο νεότερος από τους τρεις γιους του αυστηρού και γενναίου Διοικητή της Ολλανδο-Ινδικής Στρατιάς. Σπούδασε αρχικά Τεχνολογία, σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα του, σύντομα όμως το ενδιαφέρον του κέρδισε ο διπλωματικός κλάδος.

Άριστος ως φοιτητής, αγαπητός στους συμφοιτητές και τους καθηγητές του και ικανότατος σπόρτσμαν με ιδιαίτερη προτίμηση στην κωπηλασία, δεν άργησε να διακριθεί. Από το 1914 ως το 1918 υπηρετεί ως αξιωματικός του Ολλανδικού Στρατού. Ξεκινά τη σταδιοδρομία του στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Ακολουθεί η Κοινωνία των Εθνών στη Γενεύη. Το 1923 γίνεται βοηθός του Γενικού Αρμοστή της Κοινωνίας των Εθνών στη Βιέννη, Dr.A.R.Zimmermann, με έργο την ανάκαμψη της Αυστρίας μετά τον πόλεμο. Κοντά του μαθαίνει για τις μηχανορραφίες των Εβραίων τραπεζιτών σε βάρος των Ευρωπαϊκών οικονομιών. Από το φθινόπωρο του 1931 αναλαμβάνει ο ίδιος τη θέση του Αρμοστή. Παρά τις αντιδράσεις επιτυγχάνει μια κατ' αρχήν συμφιλίωση μεταξύ Αυστρίας και Γερμανίας που βρίσκονταν σε διαρκή ένταση. Ήδη συμπαθεί τις Εθνικοσοσιαλιστικές αρχές, αλλά η συνάντησή του με τον Αδόλφο Χίτλερ στο Berchtesgaden, και η σύμπτωση των απόψεών τους σε θέματα Οικονομίας και διεθνών πολιτικών εξελίξεων, έπεισε τον van Tonningen να γίνει και τυπικά Εθνικοσοσιαλιστής. Κατά την επιστροφή του στην Ολλανδία τον Σεπτέμβριο του 1936 οι εφημερίδες γράφουν "Ένας μεγάλος Ολλανδός επέστρεψε στην Ολλανδία". Και λίγο καιρό αργότερα, στις εσωτερικές σελίδες: "Ο κ. Rost van Tonningen μάθαμε ότι έγινε μέλος του NSB".

Τον Meinoud και τον αδελφό της Florrie, Wim, συνδέει φιλία, και μαζί την παραλαμβάνουν από την Γένοβα και επιστρέφουν οδικώς στην Ολλανδία. Μετά την επιστροφή της η Florentine αποσύρεται από το NSB, με αφορμή τη διαφωνία της με τον Mussert στα θέματα της φυλετικής καθαρότητας που, έχοντας επιπλέον πρόσφατη τη διαμονή της στις αποικίες, εκείνη θεωρούσε πρώτιστης σημασίας. Με τον αδελφό της που ήταν υψηλόβαθμο στέλεχος της Νεολαίας, και μεταξύ άλλων τους Henk Feldmeyer -μετέπειτα ανώτατο στέλεχος των SS-, Conrad Nachenius, συγγραφέα, και Nico de Haas, εκδότη της εφημερίδας "De Hamer" δημιουργούν μια ξεχωριστή ομάδα. Η ίδια οργανώνει τον κλάδο των Νεανίδων. Η εισβολή των Γερμανών στην Ολλανδία τη βρίσκει στο Βερολίνο. Εκεί συναντάται με στελέχη του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, μεταξύ των οποίων και τον Hermann Goring, και εργάζεται για το Γερμανικό Υπουργείο Προπαγάνδας σε θέματα που αφορούν τη χώρα της. Στο μεταξύ ο Rost van Tonningen παραμένει πιστός στην αρχηγία του Mussert, αν και οι διαφορές τους είναι αγεφύρωτες, και η εχθρότητα εμφανής, καθώς ο Mussert τον θεωρεί επικίνδυνο εσωκομματικό αντίπαλο.

Στις 21 Δεκεμβρίου 1940 η Florentine και ο Meinoud νυμφεύονται, στον πρώτο γάμο SS που λαμβάνει χώρα στην Ολλανδία, και οργανώνεται με προσωπική επιμέλεια του Heinrich Himmler. Το ταξίδι τους στο Βερολίνο μένει αξέχαστο. Στο σταθ-

μό τους περιμένει επίσημη αντιπροσωπεία, ακολουθεί δεξίωση οργανωμένη από τον Himmler, και συνάντηση με τον Αδόλφο Χίτλερ. "Τι αύρα περιέβαλε τον άνθρωπο αυτό!", θα γράψει στα απομνημονεύματά της.

Στις 20 Μαρτίου 1941 ο Meinoud αναλαμβάνει τα καθήκοντα του Προέδρου της Τράπεζας της Ολλανδίας. Στην εναρκτήριο ομιλία του, μεταξύ άλλων αναφέρει: "Όχι η μεγαλύτερη ή μικρότερη ποσότητα χρυσού που έχει στην κατοχή του, αλλά η εργασία και μόνο είναι η βάση για το καλό του Έθνους. Όχι να επιδιώκει στις διεθνείς αγορές την πώληση των εθνικών προϊόντων, αλλά την αυτάρκεια του έθνους - τουλάχιστον στα είδη πρώτης ανάγκης...". Την 1η Νοεμβρίου 1941 το ζεύγος van Tonningen υποδέχεται το πρώτο της μέλος, τον Meinoud Grimbert. Θα ακολουθήσουν ο Ebbe το 1943 και ο Herre το 1945. Λίγο αργότερα, ο πολυαγαπημένος της αδελφός Wim προάγεται σε SS Obersturmfuhrer, και λαμβάνει τον Σιδηρού Σταυρό Β' Τάξεως για την πολεμική προσφορά του στο Ανατολικό Μέτωπο.

Στον πυρετό του πολέμου

Το Δεκέμβριο του 1944 ο Meinoud Rost van Tonningen συναντάται με τους Seyss-Inquart, Επίτροπο της Ολλανδίας, Himmler και Hitler στις ολλανδικές ακτές με σκοπό να εκθέσει την τρέχουσα κατάσταση στην Ολλανδία. Ο Himmler επεμβαίνει διαρκώς κατευθύνοντας τη συζήτηση στο αγαπημένο του την εποχή εκείνη θέμα, το "τρίτο μάτι". Ο Rost van Tonningen θυμωμένος του λέει: "Καλά είναι όλα αυτά, αλλά πρώτα πρέπει να κερδιθεί ο πόλεμος, προτού να μπορούμε να κουβεντιάζουμε για ένα "τρίτο μάτι". Λίγο αργότερα δήλωνε αποφασισμένος, στη σύζυγό του που τον περίμενε στον προθάλαμο με την κυρία Seyss-Inquart "Ξέρω τι θα κάνω. Αν με συλλάβουν θα πω στον Χίτλερ προσωπικά, άνδρας προς άνδρα, πόσα πολλά λάθη έκαναν οι Γερμανοί στην Ολλανδία. Δεν θα με σπρώξουν ξανά στη γωνία οι μεσάζοντες όπως ο Reichsmarschall Goring". Την επομένη η Florentine παραλαμβάνει στο σπίτι τους ένα καλάθι με θαυμάσια λευκά λουλούδια σταλμένα από τον Himmler κατ' εντολήν του Αδόλφου Χίτλερ, και μια κάρτα με τις λέξεις: "Αγαπητή κυρία Rost van Tonningen, Εν ονόματι του Χίτλερ ευχαριστούμε τον σύζυγό σας για τις ειλικρινείς απόψεις του".

Πάντοτε πιστός παρά τις διαφωνίες, εξακολούθησε να πολεμά ως το τέλος στις τάξεις των SS. Στις 16 Μαρτίου 1945 εντάσσεται στην SS Landstorm, όπου υπηρετούσε και ο αδελφός της Florentine, Wim. Ο Seyss-Inquart την έχρισε ειδική απεσταλμένη με έργο τη μεταφορά εβδομαδιαίων αναφορών από την Τράπεζα της Ολλανδίας προς το σύζυγό της. Η τελευταία τους συνάντηση λαμβάνει χώρα στο μέτωπο. Η Florentine περιμένει το τρίτο τους γιο, αλλά δεν διστάζει να ταξιδέψει βόρεια με τους δυο μεγαλύτερους γιους της διασχίζοντας τους πλημμυρισμένους υδατοφράχτες, την τελευταία γραμμή αντίστασης, κάτω από τα συμμαχικά βομβαρδιστικά που σκορπούν το θάνατο στους ρακένδυτους Γερμανούς και Ολλανδούς στρατιώτες. Κατά τη διάρκεια μιας από τις τελευταίες μάχες των Ολλανδών SS στην Ολλανδία σκοτώνεται ο αδελφός της.

"Χαιρέτησα τον Wim όπως θα του άρεσε", της γράφει ο σύζυγός της. "Τον χαιρέτησα ως υπερήφανο στρατιώτη, ένα άμεμπτο πρόσωπο και πιστό γιο και σύζυγο, και ως ένα σταθερό και αφοσιωμένο ακόλουθο του Fuhrer μας. Πάνω από τον τάφο του υποσχέθηκα να μην πενθήσω άλλο. Αυτό είναι κάτι που ο Wim και οι άλλοι άνδρες των SS δεν θα ήθελαν (...)".Είναι 28 Απριλίου 1945, την ίδια μέρα που σε ένα βορεινό νησί, η Florentine θα φέρει στον κόσμο τον τρίτο τους γιο.

Με ένα γερμανικό πλοίο με το όνομα Normen εκτελεί την τελευταία διαταγή: να πάει στη Γερμανία "Θυμήθηκα", γράφει, "πως αν ο Χίτλερ επρόκειτο να πεθάνει, οι αρχές θα εξέδιδαν εντολή να συγκεντρωθούν όλοι στη Γερμανία. Τα SS θα διατάσσονταν τότε να πολεμήσουν στο πλευρό των Αγγλοσαξόνων ενάντια στους Σοβιετικούς"...

Το μαρτύριο

Οι γερμανικές δυνάμεις στην Ολλανδία παραδίδονται στις 5 Μαΐου 1945. Ο Meinoud Rost van Tonningen συνελήφθη αιχμάλωτος από Καναδικές δυνάμεις στις 8 Μαΐου 1945. Σε επιστολή του προς την Florentine ο ιερέας του χωριού όπου στάθμευαν γράφει μεταξύ άλλων: "Όταν έφυγε, μου ζήτησε να στείλω έναν τελευταίο χαιρετισμό στη σύζυγο και τα παιδιά του. Ήταν πεπεισμένος ότι δεν θα ξαναέβλεπε εσάς και τα παιδιά. Είπε: "Ακόμη και ως

αιχμάλωτοι προελαύνουμε για τη σωτηρία του κόσμου. Πείτε στη σύζυγό μου ότι θα υπομείνω τα πάντα χωρίς φόβο ή παράπονο".

Στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως Elst, χρησιμοποιείται ως διερμηνέας κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων του Γερμανού στρατηγού Kohlrose με τους Συμμάχους. Επιδιώκει τη δημιουργία ενός στρατού εθελοντών από τους κρατουμένους του NSB με σκοπό την αποστολή τους στη Νέα Γουινέα για τη σταθεροποίηση της εκεί καταστάσεως. Συναντάται στη φυλακή με τον Πρίγκιπα Bernhard. Η φυγή της βασιλικής οικογένειας από την Ολλανδία είχε κλονίσει το λαό, τις σχέσεις του NSB με τη βασιλική οικογένεια, αλλά και του ιδίου του van Tonningen του οποίου η οικογένεια διατηρούσε στενούς δεσμούς με τον βασιλικό οίκο. Όπως γράφει η σύζυγός του "Ο Πρίγκιπας γρήγορα κατάλαβε ότι ο Rost van Tonningen ήταν επικίνδυνος, γιατί γνώριζε πολλά. Έπρεπε να απομακρυνθεί". Ενόσω βρισκόταν στα χέρια των Καναδών συνέταξε την πολιτική του διαθήκη, ένα κείμενο δεκατεσσάρων σελίδων με τις θέσεις του σχετικά με τη ζωή, το έργο και τις επιδιώξεις του.

Λίγο μετά ο Rost van Tonningen οδηγείται στη φυλακή Scheveningen, φυλακή του υποκόσμου. Οι φύλακες τον χτυπούν. Του λένε ότι δεν θα βγει από κει ζωντανός. Του δίνουν να φορά μικρά παπούτσια και να μεταφέρει κουβάδες με ούρα και περιττώματα. Ως Πρόεδρο της Τράπεζας της Ολλανδίας ήθελαν με κάθε τρόπο να τον ταπεινώσουν. Καθημερινά σχεδιάζουν στο πάτωμα μεγάλες Σβάστικες τις οποίες φτύνουν, και τον υποχρεώνουν να το καθαρίσει με τη γλώσσα του. Τις νύχτες, φύλακες και πόρνες πραγματοποιούν όργια τα οποία υποχρεώνεται να παρακολουθεί, και με το τέλος της "παράστασης" τον διατάσσουν να ψάλλει τον Εθνικό Ύμνο και να χαιρετήσει ναζιστικά. Όταν αρνείται τον σέρνουν με ένα σπάγκο δεμένο στα γεννητικά του όργανα. Επί έντεκα μέρες υφίσταται απερίγραπτες ταπεινώσεις. Η Αστυνομία σχεδιάζει να επέμβει και να τον απομακρύνει μαζί με ορισμένους άλλους κρατουμένους. Το σχέδιο διαρρέει. Το πρωί της 6 Ιουνίου 1945 τον βγάζουν από το κελί του. Ένας φύλακας του επιτίθεται και τον χτυπά στο κεφάλι με τον υποκόπανο. Τον πετούν από τα κάγκελα της σκάλας αφού προηγουμένως έχουν αφαιρέσει το δίχτυ ασφαλείας. Ο βιβλιοθηκάριος της φυλακής W. Van der Kolk υποχρεώνεται να συλλέξει τα υπολείμματα του θρυμματισμένου του κρανίου. Θα περάσει δυο χρόνια σε ψυχιατρική κλινική για να συνέλθει από το σοκ. Την ίδια ώρα, ένας εξάδελφος του Meinoud, ονόματι Wim Kreiscer ακούει τη φωνή του και με μια ανθοδέσμη πηγαίνει στη φυλακή να τον επισκεφθεί. Βρίσκει τα υπολείμματα του πάνω στο σωρό με τα σκουπίδια. Παρά το σοκ που υφίσταται εναποθέτει τα λουλούδια πλάι στο σώμα.

Η μακρά πορεία

Η Florentine και τα παιδιά της φθάνουν στο νοσοκομείο του Cuxhaven που βρίσκεται στα χέρια των Βρετανών. Μαθαίνεται όμως ποια είναι και μια νοσοκόμα την πληροφορεί ότι έχουν εκφράσει ενδιαφέρον γι' αυτήν οι Σοβιετικοί. Τη βοηθά να το σκάσει από το παράθυρο, με ένα εξιτήριο που γράφει μεταξύ άλλων "Η κυρία έχει επιλόχειο πυρετό, το νεογνό υποφέρει από μόλυνση στο πεπτικό σύστημα και απώλεια βάρους και τα δυο μεγαλύτερα παιδιά από βρογχίτιδα και πυρετό...".

Πότε πεζή, πότε στην καρότσα φορτηγών, καταφέρνει να φθάσει στο σπίτι μιας θείας της στο Goslar. Βρίσκεται επιτέλους σε οικείο περιβάλλον, όμως τα μέσα είναι πενιχρά. Μαζεύει μανιτάρια και μύρτιλλα από το δάσος για να συντηρηθούν. Η οικογένειά της έχει χάσει τα πάντα. Μαζί και τον μεγαλύτερο αδελφό της Dolf, από μόλυνση που υπέστη ενώ βρισκόταν σε ιαπωνικό στρατόπεδο στις Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες. Η μητέρα του συζύγου της, αν και 75 ετών συλλαμβάνεται και οδηγείται σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Οι φήμες για το σύζυγο της είναι αντικρουόμενες. Άλλοι λένε ότι αυτοκτόνησε, άλλοι ότι διέφυγε στην Αργεντινή. Οι Βρετανοί την ανακρίνουν υποσχόμενοι θέση στη μεταπολεμική Τράπεζα της Ολλανδίας. Ποτέ δεν θα λάβει επίσημη εξήγηση για τα αίτια του θανάτου του, ούτε τον τόπο όπου βρίσκεται η σωρός του.

"Ο κόσμος μου γκρεμίστηκε", γράφει χαρακτηριστικά.

Στα έτη 1945 ως 1947 συλλαμβάνεται κατ' επανάληψιν, φυλακίζεται, ανακρίνεται και αποδρά. Δεκάδες χιλιάδες Ολλανδοί μέλη ή συμπαθούντες του NSB συλλαμβάνονται, φυλακίζονται, και οι περιουσίες τους δημεύονται. Η ίδια γίνεται μάρτυρας φρικιαστικών σκηνών μαρτυρίου των κρατουμένων μέσα σε απάνθρωπες συνθήκες μεταφοράς και φυλάκισης στα συμμαχικά στρατόπεδα συγκεντρώσε-

ως και τις ολλανδικές φυλακές. Όταν επιτέλους εξέρχεται των φυλακών, αρχίζει ένας νέος αγώνας επιβίωσης. Εργάζεται ως οικονόμος, ζωγραφίζει, σπουδάζει γραφολογία, εμπορεύεται μηχανήματα. Η οικογενειακή περιουσία των γονέων της δημεύεται με τη δικαιολογία ότι ήσαν γερμανικής καταγωγής. Εξακολουθεί τη συγκέντρωση πληροφοριών σχετικά με τις συνθήκες θανάτου του συζύγου της. Ταυτόχρονα εργάζεται μαζί με άλλες συζύγους μελών του NSB για την αλληλοβοήθεια των οικογενειών τους.

Ως τις μέρες μας παραμένει πιστή στις ιδέες της, ένας φάρος για τους νέους Εθνικοσοσιαλιστές, για όσους ζητούν τη συμβουλή και τη ζεστασιά της φιλοξενίας της. Η βραχνή φωνή της, σπινθηροβόλα και γεμάτη ζωντάνια, εκφράζει με χειρουργική ακρίβεια και λακωνική αυστηρότητα ένα μυαλό εύστροφο και μια ψυχή νεανική, αποφασιστική, δυνατή.

Στα ενενηκοστά της γενέθλια, στις 14 Νοεμβρίου 2004, εκατοντάδες φίλοι, χιλιάδες ανθοδέσμες, κάρτες και μηνύματα μετέφεραν σ' αυτήν την ξεχωριστή, αδάμαστη γυναίκα την ευχή όσων με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέχονται το φως αυτού του φάρου που με απαράμιλλο θάρρος και παρρησία διασχίζει τη ζωή ως αληθινή Εθνικοσοσιαλίστρια.

Ο αδελφός της Florentine Rost van Tonningen, SS Haupsturmfuhrer των Waffen SS, Wim Heubel.

«Συνέντευξη με μια αληθινά ξεχωριστή Κυρία»

Έχοντας διαβάσει τα βιβλία αυτής της ξεχωριστής γυναίκας, θέλησα να της θέσω ορισμένα ερωτήματα-ως γυναίκα προς γυναίκα. Ιδού οι απαντήσεις που είχε την ευγένεια να μου δώσει:

Ε.Χ.Παππά: Ο Δρ. Meinoud Rost van Tonningen υπήρξε μια από τις εξέχουσες μορφές του Εθνικοσοσιαλισμού στην Ολλανδία και την Ευρώπη. Ήταν στρατιωτικός, άνθρωπος της σκέψης και της πράξης. Ταυτόχρονα ήταν σύζυγός σας και πατέρας των παιδιών σας. Και εσείς η ίδια ήσαστε πολιτικά ενεργή από πολύ μικρή ηλικία. Από την προσωπική σας εμπειρία πώς μπορεί η Εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία να εφαρμοστεί στην καθημερινότητα, είτε πρόκειται για την ανατροφή των παιδιών, τις αξίες, τις προτεραιότητες και τα παραδείγματα, ή σε σχέση με τη Φύση και το περιβάλλον;

F.R.v.Tonningen: Κατ' αρχήν να σας ευχαριστήσω για όσα γράφετε για τον σύζυγό μου και για μένα. Όπως σε κάθε εποχή, ο Εθνικοσοσιαλισμός σήμερα ξεκινά με την οικογένεια. Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η Φύση. Αυτό το έχω αναλύσει περαιτέρω στα βιβλία μου.

Η γαμήλια τελετή, η πρώτη των SS στην Ολλανδία, έλαβε χώραν στο χειμερινό ηλιοστάσιο, την 21η Δεκεμβρίου 1940, και οργανώθηκε από τον ίδιο τον Χίμμλερ

"Ας μην ξεχνάμε ποτέ ότι εμείς οι άνθρωποι είμαστε παιδιά του Ηλίου. Η Φύση πρέπει να ξαναγίνει η βάση για τις πράξεις μας και να μας συνδέσει σταθερά σε αυτήν. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για όλους τους λαούς να διατηρήσουν τους δικούς τους πολιτισμούς μέσα στην ευρύτερη Ευρωπαϊκή σφαίρα".

Ήσαστε μια πολύ ανεξάρτητη νεαρή. Κάνατε ανώτατες σπουδές, έρευνες, μακρινά ταξίδια. Επιπλέον είχατε από νωρίς ενδιαφέρον για την πολιτική, μαζί με τον αδελφό σας, Wim. Είστε ακόμη μητέρα, συγγραφέας, μια πολύ δραστήρια γυναίκα. Πώς νομίζετε ότι οι γυναίκες στις μέρες μας μπορούν να ισορροπήσουν τους πολλαπλούς ρόλους τους ως μέλη της εργατικής δύναμης, ως σύζυγοι και μητέρες, και ταυτόχρονα ως σκεπτόμενοι άνθρωποι και πολίτες;

Η γυναίκα της εποχής μας πρέπει πρώτα και πάνω απ' όλα να σέβεται και να τιμά τους νόμους της Φύσεως. Δηλαδή, πρέπει να ζει τη ζωή της με σεβασμό και πειθαρχία, αυτό που είναι το καθήκον της ως συζύγου, μητέρας και ως φυλετικά ενσυνείδητου πολίτη.

Τις περασμένες δεκαετίες υπέστητε προσωπικές, οικογενειακές και οικονομικές δυσκολίες, αλλά ποτέ δεν εγκαταλείψατε τον αγώνα, και αρχίσατε τη ζωή σας από την αρχή, Ποια είναι η δύναμη, η σκέψη, το πιστεύω που σας έδωσαν το κουράγιο να το πράξετε;

Είτε είσαι, είτε δεν είσαι Εθνικοσοσιαλιστής. Εφόσον είσαι, παίρνεις τη δύναμη που αισθανόμουν συνεχώς ως πολιτικά ενσυνείδητο άτομο.

Έχοντας την εμπειρία των τρομακτικών αλλαγών του 20ού αιώνα, την εξάπλωση του μπολσεβικισμού, την Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση, τον Ψυχρό Πόλεμο, τη διάλυση του Ανατολικού μπλοκ, και τώρα την κυριαρχία των Η.Π.Α., πως εκτιμάτε τις τρέχουσες διεθνείς συνθήκες; Θα λέγατε ότι βρισκόμαστε σε περίοδο ανοιχτής Σιωνιστικής κυριαρχίας; Και τι πιστεύετε ότι οι συναγωνιστές της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας πρέπει να κάνουν για να διατηρήσουμε τη φυλετική και πολιτισμική μας ταυτότητα;

Νομίζω ότι ο Σιωνισμός έχει ήδη κάνει τη δουλειά

του ανάμεσα στους λαούς μας. Τώρα νομίζω ότι το Ισλάμ είναι ο επόμενός μας κίνδυνος. Πρέπει να εξακολουθήσουμε τη μάχη για τη λευκή φυλή μας, όποια και αν είναι η πρόκληση.

Γνωρίσατε μερικά από τα πιο σημαντικά, θρυλικά θα έλεγα πρόσωπα του Εθνικοσοσιαλισμού. Ο Heinrich Himmler επιμελήθηκε τον γάμο σας, συναντήσατε προσωπικά τον Αδόλφο Χίτλερ και είστε η ίδια μια από τις πιο σεβαστές μορφές της Εθνικοσοσιαλιστικής πολιτικής και ιδεολογικής σκηνής. Μπορείτε παρακαλώ να μου πείτε τι θυμάστε εντονότερα από όλους αυτούς τους ανθρώπους; Ποιο κοινό δεσμό βλέπετε στις προσωπικότητές τους;

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν ένας οραματιστής και ο Χάινριχ Χίμλερ ήταν ένας τέλειος οργανωτής. Αυτοί οι δυο άνθρωποι ήξεραν ότι υπάρχουν πράγματα και φαινόμενα που είναι πολύ υψηλότερα από το να ζεις απλώς εδώ και τώρα μόνο για το σκοπό του χρήματος και του υλικού κέρδους.

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΠ΄ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΑΛΛΙΑ

Σύγκρουση Γάλλων Εθνικιστών με "Αντιδιαδηλωτές" στη Λυών

● Στις 14 και 15 Νοεμβρίου τα γαλλικά μέσα ενημέρωσης ασχολήθηκαν με τις συγκρούσεις που υπήρξαν στην Λυών μεταξύ γάλλων εθνικιστών και "αντιδιαδηλωτών" κατά την διάρκεια εθνικιστικής εκδήλωσης.

Στις 14 Νοεμβρίου η γαλλική εθνικιστική οργάνωση "Bloc Identitaire" είχε προγραμματίσει στη Λυών μία ανοικτή εκδήλωση στην κεντρική Πλατεία Ιακωβίνων με κεντρικό σύνθημα "Όχι η Τουρκία στην Ευρώπη". Όταν περίπου 100 γάλλοι εθνικιστές εμφανίστηκαν στις μία περίπου το μεσημέρι για να ετοιμάσουν τον χώρο για την προγραμματισμένη εκδήλωσή τους, τότε εμφανίστηκε μία ομάδα "αντιδιαδηλωτών" με μέλη του "SOS-Ρατσισμός" και γάλλους αναρχοκομμουνιστές που επεχείρησαν να καταλάβουν τον χώρο φωνάζοντας συνθήματα "οι φασίστες είναι η γάγγραινα", "ρατσιστές, ναζιστές δεν θα σας περάσει". Σε μία στιγμή μία ομάδα γάλλων "γνωστών-αγνώστων" κουκουλοφόρων επιτέθηκαν κατά των γάλλων εθνικιστών, με αποτέλεσμα να υπάρξει μία ολιγόλεπτη, αλλά σκληρή σύγκρουση. Οι κουκουλοφόροι απωθήθηκαν από τους νεαρούς γάλλους εθνικιστές και οι "αντιδιαδηλωτές" τράπηκαν σε φυγή. Τότε εμφανίστηκαν και οι "ειδικές μονάδες καταστολής" της γαλλικής αστυνομίας, οι οποίοι μέχρι τότε αδράνησαν υπέρ των "αντιδιαδηλωτών".

Στις μία και μισή το μεσημέρι ξεκίνησε κανονικά η νόμιμη και ανοικτή εκδήλωση των γάλλων εθνικιστών στη κεντρική πλατεία της Λυών με μεγάλη επιτυχία, όπου 300 περίπου και πλέον γάλλοι εθνικιστές βροντοφώναζαν κυρίως "Όχι η Τουρκία στην ΕΕ" και "Δεν σας πέρασε"...

Εκστρατεία αλληλεγγύης υπέρ του "Vlaams Blok" από την Νεολαία Εθνικού Μετώπου

● Μόλις στις 9 Νοεμβρίου το Ανώτατο Δικαστήριο του Βελγίου έκρινε πως το κόμμα των Φλαμανδών Εθνικιστών και Πατριωτών "Βλάαμς Μπλοκ" είναι "ρατσιστικό" και πρέπει να τεθεί εκτός νόμου, στην Γαλλία η νεολαία του γαλλικού "Εθνικού Μετώπου" ξεκίνησε μία εκστρατεία αλληλεγγύης υπέρ του "Βλάαμς Μπλοκ". Κυρίαρχο σύνθημα σε αυτή την ενημερωτική εκστρατεία ήταν "Σήμερα το "Βλάαμς Μπλοκ", αύριο το "Εθνικό Μέτωπο"", εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους στους φλαμανδούς εθνικιστές και πατριώτες. Παράλληλα και σε άλλες χώρες, όπως στην Ιταλία και την Γερμανία υπήρξαν ανάλογες εκστρατείες, δείχνοντας πως στην Ευρώπη αρχίζει να αναπτύσσεται ένα κοινό Εθνικιστικό Ευρωπαϊκό Μέτωπο.

ΦΛΑΝΔΡΑ

Επανίδρυση του "Vlaams Blok"

● Στις 14 Νοεμβρίου το "Βλάαμς Μπλοκ", το μεγαλύτερο κόμμα της Φλάνδρας με ποσοστό 24,1% και εκπροσώπους στο βελγικό Κοινοβούλιο και στην Ευρωβουλή, αποφάσισε να προχωρήσει επίσημα στην αυτοδιάλυσή του και στην επανίδρυσή του με το όνομα "Vlaams Belang" ("Φλαμανδικό Συμφέρον"). Το "Φλαμανδικό Μέτωπο" ("Vlaams Blok") προχώρησε σε αυτή την ενέργεια μετά την σκανδαλώδη απόφαση του βελγικού Ανώτατου Δικαστηρίου να τεθεί το κόμμα τους εκτός νόμου ως "εγκληματική οργάνωση", ώστε να προστατέψει τα στελέχη και μέλη του κόμματος του από ένα "κυνήγι μαγισσών" του βελγικού πολιτικού κατεστημένου. Έτσι λοιπόν στις 14 Νοεμβρίου στην Αμβέρσα ο πρώην ηγέτης του "Vlaams Blok" και νυν ηγέτης του "Vlaams Belang" Φρανκ Βανχέκε με χίλια μέλη και στελέχη του κόμματος με κεντρικό σύνθημα "Μία νέα αρχή" ανακοινώθηκε η επανίδρυση του κόμματος προς απογοήτευση του βελγικού πολιτικού κατεστημένου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο "αντιφασισμός" δίχως μάσκα

● Πραγματικό πανικό έχει προκαλέσει στις γερμανικές "προοδευτικές" και "αντιφασιστικές" δυνάμεις οι πρόσφατες εκλογικές επιτυχίες του γερμανικού εθνικού κινήματος "NPD" και η σύναψη εκλογικής εθνικής συμμαχίας μεταξύ του "NPD" ("Εθνικοδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας") και "DVU" ("Γερμανική Λαϊκή Ένωση"). Την ίδια στιγμή που το "NPD" και "DVU" έχουν ξεκινήσει μία πολιτική εκστρατεία κατά της εισόδου της Τουρκίας στην ΕΕ, οι γερμανικές "αντιφασιστικές" οργανώσεις έχουν προχωρήσει σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας σε αρκετές γερμανικές πόλεις.

Σε μία από αυτές λοιπόν, στις 6 Νοεμβρίου στο Σάαρ, φάνηκε για άλλη μία φορά το πραγματικό πρόσωπο του γερμανικού "αντιφασισμού". Έτσι λοιπόν οι γερμανοί "αντεξουσιαστές" του "AFA" ("Αντιφασιστική Δράση") πραγματοποίησαν εκδήλωση κατά του "NPD" κρατώντας ισραηλινές σημαίες και φιλοϊσραηλινά πανώ και λέγοντας συνθήματα υπέρ του Ισραήλ. Ο γερμανικός "αντιφασισμός" δίχως μάσκα...

ΙΤΑΛΙΑ

Περιοδεία της "Alternativa Sociale"

● Ο ενωτικός ιταλικός εθνικός πολιτικός σχηματισμός "Alternativa Sociale", ο οποίος με επικεφαλής την Αλεσσάντρα Μουσολίνι και την στήριξη του ιταλικού εθνικιστικού κινήματος "Forza Nuova" πέτυχε την είσοδο του στην Ευρωβουλή, έχει προχωρήσει σε μία σειρά ανοικτών εκδηλώσεων και ενημερωτικών εκστρατειών σε ολόκληρη την Ιταλία. Στις 12 Νοεμβρί-

ου στη πλατεία Άλντο Μόρο στο Τρεβίζο της Ιταλίας πραγματοποιήθηκε με την παρουσία της Αλεσσάντρα Μουσολίνι εκδήλωση για την επέτειο της πτώσης του Τείχους του Αίσχους στο Βερολίνο και υπέρ μίας Ευρώπης Εθνικής και όχι των "πολυεθνικών". Επίσης, στις 13 Νοεμβρίου η τοπική της "Alternativa Sociale" στην πόλη Κάβε υπήρξε ανοικτή εκδήλωση ιταλών εθνικιστών φοιτητών και εργατών. Τέλος, την ίδια ημέρα υπήρξε ανοικτή εκδήλωση της "Alternativa Sociale" στη Ριέτι με την παρουσία της Αλεσσάντρα Μουσολίνι και γ.γ. της "Forza Nuova" Ρομπέρτο Φιόρε κατά του Ευρωσυντάγματος, ενώ στις 14 Νοεμβρίου υπήρξε συνέδριο και ανοικτή εκδήλωση του κόμματος στη Ασάτζο για την δημιουργία ενός "εθνικού μετώπου" για τις ιταλικές περιφερειακές εκλογές.

Εκδήλωση της "Forza Nuova" στη Ρώμη κατά της εισόδου της Τουρκίας στην ΕΕ και του Ευρωσυντάγματος

● Δυναμική και μεγαλειώδη συγκέντρωση πραγματοποίησε η "Forza Nuova" σε κεντρική πλατεία της Ρώμης κατά του Ευρωσυντάγματος και της εισόδου της Τουρκίας στην ΕΕ. Κεντρικός ομιλητής ήταν ο γ.γ. της "Forza Nuova" Ρομπέρτο Φιόρε, ο οποίος υποστήριξε ότι με το Ευρωσύνταγμα απειλείται η πολιτισμική ταυτότητα των ευρωπαϊκών λαών, ενώ προωθεί τα συμφέροντα των παγκόσμιων ολιγαρχών του πλούτου και των τοκογλύφων. Επίσης, τάχθηκε ανοικτά κατά της εισόδου της Τουρκίας στην ΕΕ υποστηρίζοντας ότι ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα είναι καταστροφικό για την ιστορία και το μέλλον της Ευρώπης. Την ίδια στιγμή, η "Forza Nuova" πραγματοποιεί ανάλογες εκδηλώσεις και σε άλλα σημεία της ιταλικής επικράτειας, συγκεντρώνοντας παράλληλα υπογραφές για την διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την είσοδο ή μη της Τουρκίας στην Ένωση.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Αποκλεισμός του "Εθνικού Κόμματος Μεταρρύθμισης" από το Πρώτο Κογκρέσο... "Δημοκρατίας"

● Στις αρχές Νοεμβρίου ένα γεγονός δείχνει την πραγματική διάθεση του πορτογαλικού πολιτικού κατεστημένου απέναντι στους πορτογάλους πατριώτες και εθνικιστές. Αυτή της περιθωριοποίησης και του αποκλεισμού ενός ακμαίου κινήματος από τα πορτογαλικά πολιτικά δρώμενα. Συγκεκριμένα το πορτογαλικό "Εθνικό Κόμμα Μεταρρύθμισης" ("PNR") αποκλείστηκε από ένα δημόσιο πολιτικό διάλογο στον οποίο θα συμμετείχαν όλα τα πορτογαλικά κόμματα. Έτσι λοιπόν η πορτογαλική κυβέρνηση απέκλεισε το "PNR" από το "1ο Κογκρέσο Δημοκρατίας" με την αιτιολογία ότι το εν λόγω κόμμα βρίσκεται "εκτός του πολιτικού φάσματος που πιστεύει στην δημοκρατία και την ελευθερία" και επίσης ότι "συνδέεται με την πορτογαλική άκρα δεξιά". Την ίδια στιγμή έγιναν δεκτά από το πορτογαλικό πολιτικό κατεστημένο κόμματα της πορτογαλικής άκρας αριστεράς και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και πάσης φύσεως νοσταλγοί του Μαρξ, Στάλιν και Τρότσκι. Η "δημοκρατία" σε όλη της το μεγαλείο...

ΡΩΣΙΑ

Καταδίκη Ρώσσου αντισιωνιστή εκδότη για "υποκίνηση φυλετικού μίσους"

● Στις 9 Νοεμβρίου καταδικάστηκε στην Μόσχα από πρωτοβάθμιο ρωσσικό δικαστήριο ο ρώσσος εθνικιστής και αντισιωνιστής Βίκτορ Κορσάγκιν, εκδότης του περιοδικού "Ρουσίς" για "υποκίνηση φυλετικού μίσους" με ποινή φυλάκισης δύο ετών με αναστολή και με απαγόρευση να γράφει ή να εκδίδει οποιοδήποτε έντυπο για τρία χρόνια.

Βασικός λόγος καταδίκης του Κορσάγκιν θεωρήθηκε η σκληρή κριτική του κατά του διεθνούς σιωνισμού και του ρόλου του στον Β' ΠΠ, αλλά και η δημοσίευση κειμένων "εξτρεμιστικού χαρακτήρα". Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Βίκτορ Κορσάγκιν βρέθηκε αντι-

μέτωπος με την ρωσσική Δικαιοσύνη για τις αντισιωνιστικές και εθνικιστικές απόψεις του. Έχει προηγηθεί το κλείσιμο της εθνικιστικής εφημερίδας "Βεντεμόστι Ρουσίσκι" για "υποκίνηση φυλετικού μίσους", στην οποία εργαζόταν ως αρχισυντάκτης, ενώ το 1995 είχε ξανακαταδικαστεί στη Μόσχα για "υποκίνηση εθνικιστικού, φυλετικού και θρησκευτικού μίσους", όμως στην συνέχεια ακολούθησε απαλλακτικό βούλευμα.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Άρνηση του ουκρανικού Ανώτατου Δικαστηρίου να θέσει εκτός νόμου ουκρανικό εθνικιστικό κόμμα

● Θύελλα αντιδράσεων από εβραϊκές και "προοδευτικές" οργανώσεις της Ουκρανίας προκάλεσε η απόφαση του ουκρανικού Ανώτατου Δικαστηρίου να μην τεθεί εκτός νόμου ουκρανικό εθνικιστικό κόμμα. Στις 5 Νοεμβρίου το Ανώτατο Δικαστήριο της Ουκρανίας απέρριψε την πρόταση ακύρωσης της νομιμότητας του "Ουκρανικού Εθνικού Συμβουλίου" ("UNA") που είχε κατατεθεί από το ουκρανικό υπουργείο Δικαιοσύνης. Το "Ουκρανικό Εθνικό Συμβούλιο", που προέρχεται από το ακραίο εθνικιστικό κίνημα "UNA-UNSO", είχε μονοπωλήσει τα πρωτοσέλιδα των ουκρανικών εφημερίδων του περασμένου Ιουλίου πραγματοποιώντας μεγάλη και δυναμική ανοικτή αντισιωνιστική εκδήλωση διαμαρτυρίας στο Κίεβο. Μετά την απόφαση του ουκρανικού Ανώτατου Δικαστηρίου ουκρανικές "αντιρατσιστικές" και εβραϊκές οργανώσεις έχουν δεσμευτεί να πετύχουν να τεθεί εκτός νόμου το εν λόγω ουκρανικό εθνικιστικό κόμμα.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Ακύρωση εκδήλωσης "προοδευτικού" κωμικού από δημοτικό συμβούλιο του Μπέρνλι, λόγω αντιδράσεων φίλων του BNP

● Στις 29 Οκτωβρίου πάρθηκε μία ιστορικής σημασίας απόφασης από το δημοτικό συμβούλιο της αγγλικής πόλης Μπέρνλι, μιας και ακύρωσε μία προγραμματισμένη εμφάνιση του γνωστού βρετανού μαρξιστή κωμικού και ραδιοπαρουσιαστή Τζέρεμι Χάρντι στο δημοτικό θέατρο της πόλης στις αρχές

Νοεμβρίου.

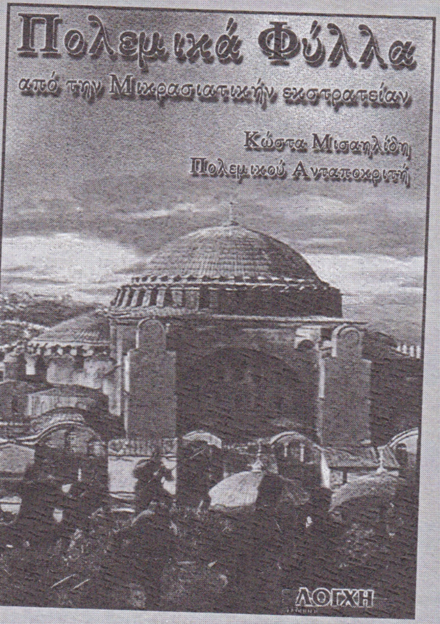
Ο Τζέρεμι Χάρντι είχε τον περασμένο Σεπτέμβριο μονοπωλήσει το ενδιαφέρον των βρετανικών μέσων ενημέρωσης, λόγω του "αντιρατσιστικού" ξεσπάσματος του κατά του "BNP" ("Βρετανικό Εθνικό Κόμμα") από ραδιοφωνική του εκπομπή που διατηρεί στο "BBC". Τότε είχε πει πως "εάν απλά μαζεύαμε όλους του BNP και όποιον τους ψήφισε και τους πυροβολούσαμε πίσω από το κεφαλιά τους, θα ερχόταν για όλους μας ένα καλύτερο μέλλον". Αυτή η δήλωση του Χάρντι δεν προκάλεσε μονάχα την αντίδραση της ηγεσίας του "BNP", αλλά και πολλών ψηφοφόρων του στο Μπέρνλι όταν πληροφορήθηκαν ότι ο εν λόγω "προοδευτικός" κωμικός θα πραγματοποιούσε εμφάνιση στο δημοτικό θέατρο της πόλης. Τότε έστειλαν πάνω από χίλιες επιστολές διαμαρτυρίας στο δημοτικό συμβούλιο του Μπέρνλι, στο οποίο υπάρχουν έξι εκπρόσωποι του "BNP", και αυτό αποφάσισε να ακυρώσει την "αμφιλεγόμενη" εμφάνιση του Χάρντι. Για αυτή την απόφαση του δημοτικού συμβουλίου του Μπέρνλι, υπήρξε σιγή από τα βρετανικά μέσα ενημέρωσης, για λόγους ευνόητους.

Εκστρατεία του "National Front" κατά της παιδεραστίας

● Θέλοντας να στηλιτεύσει την σκανδαλώδη "ανοχή" του βρετανικού πολιτικού κατεστημένου στην ηθική σήψη που κυριαρχεί στην Γηραιά Αλβιόνα, το βρετανικό εθνικιστικό κόμμα "National Front" ("Εθνικό Μέτωπο"), αποφάσισε να ξεκινήσει μία πολιτική εκστρατεία κατά της μάστιγας της "παιδεραστίας". Έτσι λοιπόν το "National Front" προχώρησε στην διανομή σε μέλη και φίλους του κόμματος χιλιάδων αυτοκόλλητων που υποστηρίζουν την θανατική καταδίκη των παιδεραστών και λοιπών "δραστών σεξουαλικών εγκλημάτων".

Πολεμικά Φύλλα από την Μικρασιατικήν εκστρατείαν

Συγκλονιστικό με όλη την σημασία της λέξεως είναι το νέο βιβλίο των εκδόσεων Λόγχη "Πολεμικά Φύλλα". Πρόκειται για το ημερολόγιο του πολεμικού ανταποκριτού της εφημερίδος "Βραδινή", Κώστα Μισαηλίδη, ημερολόγιο που καλύπτει ολόκληρη την Μικρασιατική εκστρατεία. Του νεοτέρου αυτού έπους του Ελληνισμού, που άγγιξε το όνειρο της Μεγάλης Ιδέας. Μέσα από τις σελίδες του ξεπηδούν οι ήρωες της Μικράς Ασίας και καταδεικνύονται οι σφαγείς, αλλά και οι προδότες "σύμμαχοι" της χώρας μας, που μας εγκατέλειψαν στην πλέον κρίσιμη στιγμή. Δεν ήθελαν οι Αγγλογάλλοι μια μεγάλη Ελλάδα, γιατί εάν υπήρχε μια μεγάλη Ελλάδα δεν θα μπορούσαν να κάνουν τα όσα κάνουν σήμερα στην περιοχή μας. Έτσι λοιπόν, τόσο οι "σύμμαχοι" όσο και οι μπολσεβίκοι του Λένιν βοήθησαν με κάθε τρόπο τον σφαγέα των Ελλήνων Κεμάλ. Το ημερολόγιο του θερμού πατριώτη πολεμικού ανταποκριτού Κώστα Μισαηλίδη είναι γραμμένο με τρόπο ζωντανό και συγκινητικό. Είναι ένα κείμενο από αυτά που σήμερα δεν θέλουν να διαβάζουν τα Ελληνόπουλα, οι σοσιαλιστές και οι φιλελεύθεροι της ελληνοτουρκικής "φιλίας". Σκηνές που θυμίζουν αρχαία Ελληνική τραγωδία και φέρνουν κόμπο στον λαιμό και δάκρυα στα μάτια περιέχονται μέσα στις σελίδες του βιβλίου Πολεμικά Φύλλα, όπως αυτή της σελίδος 81-82:

1453-1920

1453. *- Χύθηκαν απ' όλες τις διευθύνσεις οι κατακτηταί στην Πόλη, με το μαχαίρι και τη φωτιά. Έσβησε κάθε αντίστασι στα Τείχη και στους Πύργους. Οι στερνές απεγνωσμένες προσπάθειες των πολιορκημένων πνίγηκαν στο αίμα των ηρώων. Εκεί, κατά τον περίβολο προς την Ωραία Πύλη, λίγοι ναύτες Κρητικοί, κατέφυγαν στους πύργους του Τείχους, που έφερναν ακόμα τα ονόματα των αυτοκρατόρων Βασιλείου, Λέοντος και Αλεξίου, αποφασισμένοι να πληρώσουν ακριβά τη ζωή τους. Αμέτρητα έπεσαν πάνω τους τα στίφη του Πορθητή. Οι Κρητικοί ακλόνητοι σκορπούσαν γύρω τους το θάνατο, προσμένοντες με τη σειρά τους και το δικό τους, παρά να παραδοθούν. Την ηρωική τους αντίστασι την έμαθε κι' ο Πορθητής Σουλτάνος κι' από θαυμασμό στην ανδρεία τους, τους πρότεινε να παραδοθούν "και θα τους αφήση ελεύθερους να επιστρέψουν με τα καΐκια τους, στην πατρίδα τους". Κι' έτσι έγινε.*

1920. *Στο ίδιο μέρος, εκεί στο ακρωτήρι του Σεράϊ-Μπουρνού -τον τόπο του Φάρου του Παληού Σεράϊου- έγινεν η επιβίβασι του Ελληνικού τάγματος στα βαπόρια που θα το έφερναν στο Βόσπορο. Σε κάποια περιστατικά βλέπει κανείς το χέρι του Θεού...*

Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα...

Στις 11 π.μ. άρχισε η επιβίβασις του τάγματος στα βαπόρια που θα το έφερναν στο Βόσπορο.

Ο Διοικητής κι' οι αξιωματικοί του τάγματος μπήκαν στο εστιατόριο του σταθμού να φάνε. Πανδαιμόνιο. Απεκόπηκεν η κυκλοφορία. Τα πιάτα περνούσαν από χέρι σε χέρι για να φτάσουν στα τραπέζια των αξιωματικών.

Ένας γέρος με τα μαλλιά κάτασπρα, με σεβάσμια φυσιογνωμία, στάθηκεν σε μιαν άκρη κι' έβλεπεν, έβλεπε. Και δεν μιλούσε και δε ζητωκραύγαζε. Λες και μαρμάρωσεν. Ο ταγματάρχης Βλαχόπουλος τον πρόσεξε και τον προσκάλεσε κοντά του, να πιη ένα ποτήρι σαμπάνια. Ο γέρος πλησίασε, πήρε το ποτήρι και φέρνοντάς το στα χείλη, ψιθύρισε: - Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσπ... Δε πρόφθασε να τελειώση και σωριάστηκεν αναίσθητος κάτω...

Το βιβλίο αυτό εκδόθηκε πρώτη φορά τον Μάιο του 1923 και τελειώνει όχι με κλάματα και θρήνους, αλλά με την πίστη του συγγραφέα στην Μεγάλη Ελλάδα. Στην Μεγάλη Ελλάδα, που πάντοτε το όνειρο και ο πόθος της θα υπάρχει εάν οι Έλληνες την κρατούν μέσα στην καρδιά τους σαν πολύτιμο φυλακτό.

Συνοδεύεται από πλούσιο φωτογραφικό υλικό από το μέτωπο της Μικράς Ασίας και την καθημερινή ζωή των στρατιωτών μας

288 σελίδες 17 ευρώ

Μανούσου Καμπούρη
ΔΙΑ ΣΙΔΗΡΟΥ

Το "Δια Σιδήρου" είναι έργο φανταστικό. Οι επτά από τις οκτώ Ιστορίες του ("Επτά βήματα") αναφέρονται σε ιστορικές εποχές που έχουν δει την ανακάλυψη του σιδήρου. Οι τοποθεσίες και οι ιστορικές περίοδοι υπάρχουν, άλλες με μεγαλύτερη βεβαιότητα και άλλες με μικρότερη. Τα Επτά Βήματα αναφέρονται σε ανθρώπινους κόσμους και καταστάσεις. Οι μορφές του καθήκοντος είναι πολλές, οι θυσίες που απαιτεί πολυποίκιλες, οι δικαιολογίες για να μην το πράξει κανείς αναρίθμητες...

162 σελίδες 12 €

Γιώργου Μάστορα
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ W. P. ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Το βασικό κείμενο του βιβλίου στηρίζεται σε μια μακροσκελή σειρά άρθρων σχετικών με το αντικείμενο, που πρωτοδημοσιεύθηκαν από την στήλη του "Μετώπου Νεολαίας" της Εθνικιστικής εφημερίδος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ". Βεβαίως, είναι πλήρως αναπροσαρμοσμένο και "εκσυχρονισμένο", έτσι ώστε ακόμα και όσοι έχουν διαβάσει, είναι σίγουρο πως θα βρουν πληθώρα νέων στοιχείων και αρκετά extras στην συγκεκριμένη έκδοση. Η όλη προσπάθεια και το αποτέλεσμα αυτής μπορούν να χαρακτηρισθούν λοιπόν ως πολύ επιτυχημένες.

182 σελίδες 14 €

Δ. Καλλονά Viva La Muerte!
Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Το "Viva la Muerte" αποτελεί την επανέκδοση του λογοτεχνικού αφηγήματος του Δ.Καλλονά (Αθήνα 1943) που βρίσκει απήχηση ακόμη και στις μέρες μας. Η Ισπανία φλέγεται από τον τριετή εμφύλιο πόλεμο που ξεσπά σαν πύρινη λαίλαπα τα έτη '36-'39, μα ο λαός της αποφασισμένος και φανατισμένος όσο ποτέ έχει συνειδητοποιήσει το χρέος του να πολεμήσει έως τελικής πτώσεως για το ύψιστο αγαθό, την ελευθερία του.

206 σελίδες 12 €

Savitri Devi Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

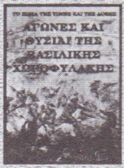
Η Σαβίτρι Ντέβι (1905-1982) ή Μαξιμιανή Πόρτας, είναι μία ευρωπαία (από Έλληνα πατέρα) για την οποία το κοινό δεν γνωρίζει πολλά παρά τον συναρπαστικό βίο της και το πλούσιο συγγραφικό της έργο.

Ήταν μία γυναίκα πολυταξιδεμένη, βαθιά γνώστρια των Ευρωπαϊκών Παραδόσεων και του Ινδουισμού που έζησε μία θυελλώδη ζωή κατά την διάρκεια του Μεσοπολέμου και τόλμησε μετά το τέλος του Β' ΠΠ να αψηφήσει τοκλίμα της εποχής προβάλλοντας μία εντελώς διαφορετική και τολμηρή προσέγγιση σε μία βιοθεωρία που θεωρούταν πλέον το "απόλυτο κακό" σε παγκόσμια κλίμακα. Παρουσιάζονται σε αυτή την έκδοση αποσπάσματα από κλασικά κείμενα της Ντέβι, όπως από το "Άνθρωπος στο Ειδώλιο", "Υιός του Ήλιου", "Προσκύνημα", "Η Αστραπή και ο Ήλιος" και "Προειδοποίηση στους Ινδουιστές".

160 σελίδες 12 €

Το σώμα της τιμής και της δόξης
ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Η ιδιαιτερότητα του σώματος της Βασιλικής Χωροφυλακής ήταν ότι είχε το δικαίωμα να μάχεται και κατά του εχθρού της Πατρίδος και η διάλυσή του κατ' ουσίαν αποδυνάμωσε τις Ένοπλες δυνάμεις. Είχε βέβαια σοβαρούς λόγους η αριστερά να διαλύσει την Χωροφυλακή. Δεν μπορούσαν να λησμονήσουν τον σκληρό αγώνα που έδωσαν οι μαχητές της για την αντιμετώπιση της κομμουνιστικής ανταρσίας με κορυφαία στιγμή αυτήν της Μάχης του Συντάγματος Μακρυγιάννη τον Δεκέμβριο του 1944.

76 σελίδες 6 €

Γεωργίου Γρίβα-Διγενή
"ΑΓΩΝ ΕΟΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ"

Πρόκειται για την "Πολιτικοστρατιωτική Μελέτη" (μία στρατιωτική έκδοση του 1962 ανατυπωμένη από τις εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ") του θρυλικού αρχηγού της ΕΟΚΑ, της μόνης αντάρτικης οργανώσεως, που κατόρθωσε να λυγίσει μια μεγάλη αυτοκρατορία όπως ήταν η Βρετανική. Είναι ένα πολεμικό εγχειρίδιο για το πώς θα πρέπει να δρα μία οργάνωση που διεξάγει εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.Παρότι δεν είναι κείμενο λογοτεχνικό, μέσα από το λιτό ύφος του συγγραφέα, ο αναγνώστης ζει μία από τις σύγχρονες εποποιίες του Ελληνισμού.

136 σελίδες 8 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Είναι το τελευταίο ιδεολογικό και πολιτικό βιβλίο του συγγραφέα, που θίγει θέματα του πρόσφατου ιστορικού παρελθόντος, αλλά και του παρόντος και του μέλλοντος. Την αλληλοσφαγή των Ελλήνων στα χρόνια 1941 - 1949, τον ψυχρό πόλεμο, την ταύτιση (κακώς) του αντικομμουνισμού με τον εθνικισμό και τα εθνικιστικά κινήματα στην Ευρώπη, που αντιστάθηκαν με συνέπεια και στις δύο όψεις της παγκόσμιας τυραννίας.

112 σελίδες 8 €

Εκδ. Εθνική Εταιρεία
Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Ο Κομμουνισμός στην Ελλάδα" εξεδόθη το 1937 από την Εθνική Εταιρεία από τα αρχεία του παρανόμου, τότε, ΚΚΕ τα οποία κατασχέθηκαν από την ασφάλεια του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου.
Η έκδοση αυτή εντασσόταν στην γενικότερη προσπάθεια της τότε κυβερνήσεως να εμποδίσει την Σοβιετική επιρροή στην Ελλάδα.

216 σελίδες 8 €

Φασιστικά κινήματα στην Ελλάδα του μεσοπόλεμου
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΑΞΙΑΙ ΤΙΜΗΣ

Ποιος γνωρίζει αλήθεια για το πολιτικό κλίμα της Ελλάδος του μεσοπολέμου; Για τις αντικομμουνιστικές φοιτητικές ενώσεις, τις οργανώσεις και τα κόμματα που είχαν έναν ξεκάθαρα εθνικιστικό και λαϊκό χαρακτήρα, που θα μπορούσε μέσα στο πνεύμα της εποχής να ονομαστεί και φασιστικός; Μάχες στα Πανεπιστήμια, πορείες σε στρατιωτική παράταξη στους δρόμους της Αθήνας, οι Κυανοχίτωνες της οργανώσεως Ελλήνων Εθνικιστών του Γιάνναρου και άλλες άγνωστα στοιχεία αποκαλύπτονται μέσα από τις σελίδες του βιβλίου αυτού.

160 σελίδες 8 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία του κινήματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ τα χρόνια 1993-98. Μέσα από τις σελίδες του κειμένου, περνούν με τη σειρά όλες οι διώξεις, οι συκοφαντίες, οι αγώνες και οι νίκες των εθνικιστών, την γεμάτη από γεγονότα αυτή πενταετία. Για όποιον τα έζησε, είναι ένα ιδανικό αρχείο, μεγαλύτερη αξία έχει όμως το βιβλίο γι' αυτόν που τώρα θέλει να πλησιάσει το κίνημα των εθνικιστών στην Ελλάδα.Σε αυτό μπορεί να δει τον τρόπο που μάχονται και να δει αν πραγματικά είναι σε θέση και θέλει να συμμετέχει σ' αυτόν.

250 σελίδες 8 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ

Πρόκειται για την επιλογή 100 άρθρων του εκδότου της εφημερίδος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", Ν.Γ. Μιχαλολιάκου, και συγκεκριμένα των άρθρων που δημοσιεύονται στην τελευταία σελίδα της εφημερίδος μας.
Μέσα από την ανάγνωση των άρθρων αυτών ξεδιπλώνεται η ιστορία της "Χ.Α.", αλλά και η άποψη του συγγραφέα για τα σημαντικότερα πολιτικά γεγονότα των τελευταίων ετών, γεγονότα που ακόμη και σήμερα "τρέχουν" και είναι ΕΠΙΚΑΙΡΑ.

202 σελίδες 9 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

Το πρώτο μέρος του βιβλίου είχε πρωτοεκδοθεί το 1992, με την ευκαιρία του Β' συνεδρίου της Χ.Α. Αποτελεί ένα κείμενο ιδεολογικό και συνάμα πολιτικό, περισσότερο όμως είναι προφητικό για τις εξελίξεις από το 92' μέχρι σήμερα.

Ξανακεδόθηκε μαζί με ορισμένες προσθήκες για κάποια ζητήματα, γιατί αποτελεί την κατάθεση των εθνικιστών για την δεκαετία του 90'. Περιέχει όλες τις προτάσεις και τις αντιρρήσεις για τα κρίσιμα ζητήματα που απασχόλησαν τα χρόνια που πέρασαν, καθώς βέβαια και τις αρχές και τις αξίες που διέπουν τους εθνικιστές για τα χρόνια που θα έρθουν.

112 σελίδες 6 €

Α. Μακντόναλντ ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ

Η είδηση πως οι εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ", αποφάσισαν να εκδώσουν "ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ", αποτελεί μία πολύ σημαντική είδηση για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα. και τούτο γιατί, το συγκεκριμένο βιβλίο, μέχρι το πρόσφατο χτύπημα στην Ν. Υόρκη, θεωρείτο από τις αμερικανικές αρχές ασφαλείας, σαν το νούμερο ένα εγχειρίδιο τρομοκρατίας και επικίνδυνο για την δημόσια ασφάλεια, βιβλίο.Το βιβλίο αναφέρεται σε μία αμερικανική κοινωνία που ήδη υπάρχει σε μεγάλο βαθμό, και η οποία βρίσκεται στα όρια των φυλετικών και κοινωνικών εντάσεων. Τότε, μία φυλετική οργάνωση, αποφασίζει να ξεκινήσει τον ένοπλο αγώνα, σπρωγμένη εκεί από την κρατική καταστολή.

302 σελίδες 15 €

Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς
ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΣΕ ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Πολύ πριν αρχίσει η μεγάλη αλληλοσφαγή της Λευκής Φυλής, που υπήρξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, στην Ελλάδα του 1934, στην οποία υπάρχουν αρκετοί και σημαίνοντες υπερασπιστές της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας εκδίδεται ένα βιβλίο.
Είναι το ημερολόγιο του Γκαίμπελς, που περιγράφει τις κρίσιμες ημέρες που οδήγησαν το κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ εις την εξουσία της Γερμανίας. Το βιβλίο είναι ακριβής ανατύπωση της εκδόσεως του 1934 χωρίς κανένα σχόλιο, καμμία εισαγωγή, κανέναν επίλογο. Η έκδοση τότε ήταν ένα από τα βιβλία της "Νέας Γενιάς" και περιγράφει με το γλαφυρό τρόπο του Δρ. Γκαίμπελς, την άνοδο στην εξουσία του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος.

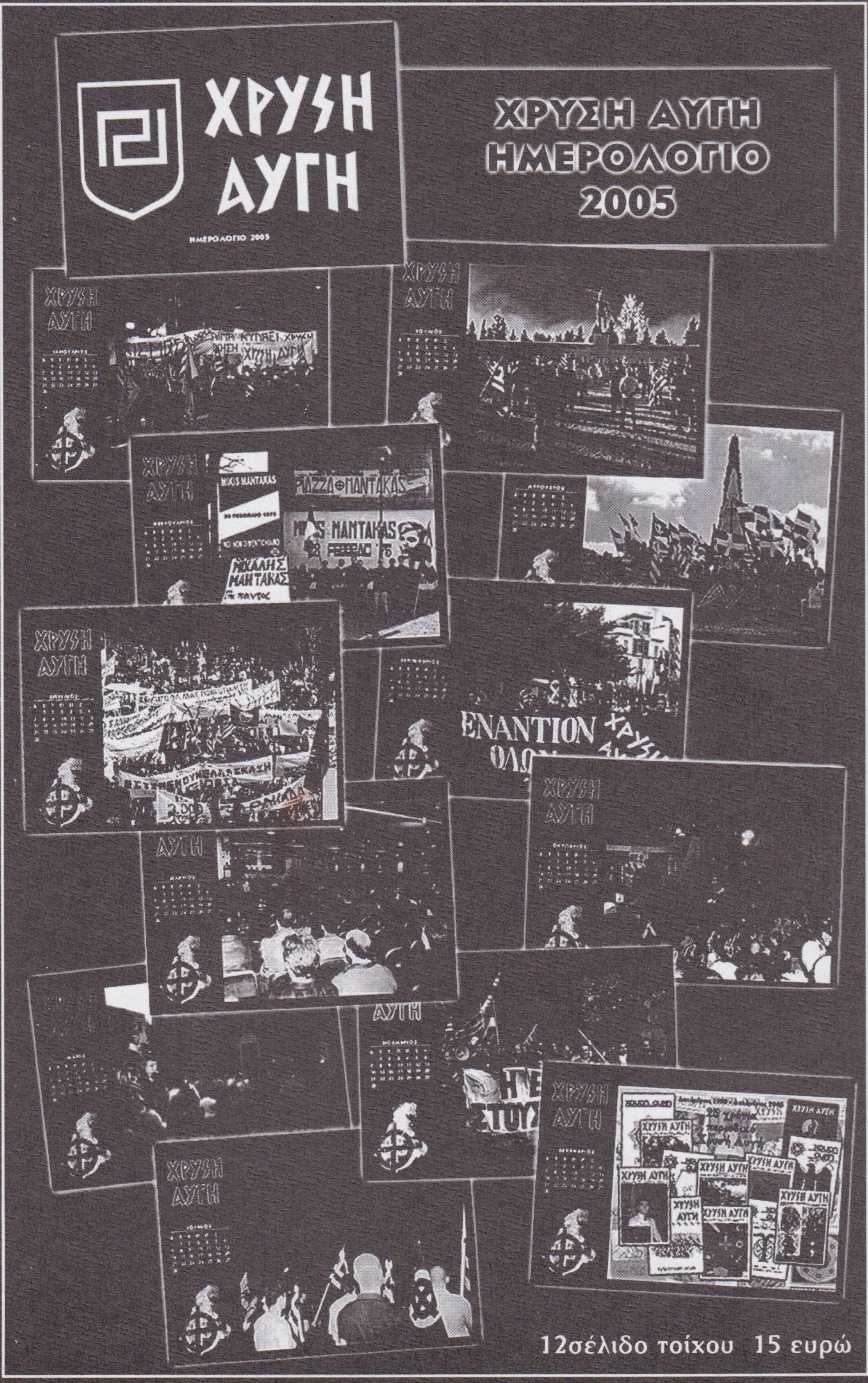
318 σελίδες 12 €

Μιχαήλ Β. Οικονομάκου
Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΤΑ
ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ Β' Π.Π.

Στο λιτό αλλά και περιεκτικό ταυτόχρονα αυτό βιβλίο του ο Μιχαήλ Β. Οικονομάκος, μας περιγράφει μέσα από ιστορικά στοιχεία αλλά και πληροφορίες για τα πρόσωπα που διαδραμάτισαν ρόλο εκείνη την εποχή στην Αλβανία, την κατάσταση που επικρατούσε στη γειτονική χώρα κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Το βιβλίο αναφέρεται στην περίοδο που η Αλβανία ήταν εφαλτήριο για την επίθεση εναντίον της χώρας μας, στην προσχώρησή της στον Άξονα και τη δημιουργία Αλβανικού κράτους μετά την συνθηκολόγηση της Ιταλίας, αλλά και στον ρόλο της μετά την λήξη του πολέμου στην προσπάθεια που έγινε από Έλληνες και όχι μόνο κομμουνιστές για τον διαμελισμό της Ελλάδος.

6 €

Τα βιβλία των εκδόσεων ΛΟΓΧΗ
και ΑΣΚΑΛΩΝ θα τα βρείτε:
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14 (ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ) ΑΘΗΝΑ
210 3611590 www.logxi.com
ΠΕΜΠΤΗ 10.00-14.30, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10.00-20.00
και ΣΑΒΒΑΤΟ 10.00-14.30
τηλεφωνικές παραγγελίες 6942416220

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2005
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
2005
ΕΝΑΝΤΙΟΝ
12σέλιδο τοίχου 15 ευρώ

Στους Λαθρομετανάστες Και Στους Προστάτες Τους

Πιστεύουμε
σε μια Νέα Πολιτική, σε μια Πολιτική πραγματικά Εθνική, που δεν θα εξαρτάται από τους ξενόδουλους πολιτικάντηδες, που κατευθύνουν τις τύχες του Έθνους μας.

Καταγγέλλουμε
τα κόμματα του κατεστημένου για την διάλυση του κράτους και το ξεπούλημα της Πατρίδος και γιατί με τη δράση τους έχουν διχάσει βαθύτατα τον λαό.

Τους κατηγορούμε σαν ανίκανους γιατί έχουν μετατρέψει την Ελλάδα μας σε μία ανοχύρωτη πολιτεία, στην οποία δρουν ανενόχλητοι κάθε λογής εγκληματίες από κάθε φυλή του Ισραήλ.
Εκατομμύρια λαθρομετανάστες βρίσκονται σήμερα στην Ελλάδα και τόσο το κράτος, όσο και οι πολιτικοί αδιαφορούν.
Αδιαφορούν για την αυξανόμενη συνεχώς εγκληματικότητα και τους δείκτες της ανεργίας που συνεχώς ανεβαίνουν. Κάποιοι ξένοι παίρνουν το ψωμί των Ελλήνων εργαζομένων με μεροκάματα πείνας, αλλά αυτό δεν συγκινεί κανέναν από αυτούς που παριστάνουν τους ηγέτες του λαού μας.
Τα ναρκωτικά σκορπούν τον θάνατο στα νιάτα της Ελλάδος, αλλά και αυτό είναι ασήμαντη λεπτομέρεια για τους επικίνδυνα ανίκανους που εξουσιάζουν την Πατρίδα μας.

Συμπατριώτες,

Όλοι έχουμε πλέον καταλάβει ότι τα πάντα γύρω μας σήμερα καταρρέουν και ξεπουλιούνται. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! Σε αυτήν την κατάσταση πρέπει να αντισταθούμε! Σε αυτόν τον ωραίο και σκληρό αγώνα σε καλούμε και ΕΣΕΝΑ να δώσεις το παρόν. Μια θέση στις γραμμές μας περιμένει και ΕΣΕΝΑ για να αγωνισθείς στο πλευρό μας για μια Ελλάδα Μεγάλη, Δίκαιη και Δυνατή.

**ΚΑΝΕΝΑ ΑΥΡΙΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟ ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ
ΔΩΣΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ - ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ!**

ΛΑΪΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

www.xrushaugh.org

Εβδομαδιαία Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η φωνή των Ελλήνων Εθνικιστών
Κάθε Πέμπτη στα περίπτερα
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Εβδομαδιαία Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα
31 Ιανουαρίου 2004 - Δεν Ξεχνώ
ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
9771108056008 11